

การศึกษาเปรียบเทียบความสนใจและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ
ทักษะการฟัง-พูดเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6
ที่เรียนโดยวิธีสอนแบบบทบาทสมมุติและวิธีสอนกลุ่มก้อน

ปริญญานิพนธ์

ของ

กมลชาติ โยสีศา

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร

ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต

ตุลาคม 2529

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

162001

28 ม.ค. 2530

คณะกรรมการที่ปรึกษาประจำตัวนิสิต และคณะกรรมการสอบ ใต้พิจารณา
ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้แล้ว เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาดการศึกษามหาบัณฑิตของมหาวิทยาลัยศรีนกรินทรวิโรฒได้

คณะกรรมการที่ปรึกษา

คณะกรรมการสอบ

.....*เสด็จกษัตริย์*..... ประธาน*เสด็จกษัตริย์*..... ประธาน
.....*วิมลลักษณ์*..... กรรมการ*วิมลลักษณ์*..... กรรมการ
.....*ว.อ.วิมลลักษณ์*..... กรรมการ

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงลงได้โดยได้รับความอนุเคราะห์ช่วยเหลือ
และคำแนะนำจากผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. เสาวลักษณ์ รัตนวิษฐ์ แห่งภาควิชา
หลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร เป็นอย่างยิ่งตลอดระยะเวลาในการจัดทำปริญญานิพนธ์ฉบับนี้
ผู้เขียนขอกราบขอบพระคุณไว้ ณ ที่นี้เป็นอย่างสูงยิ่ง

ขอกราบขอบพระคุณอาจารย์ ขจร สุขรังสรรค์ แห่งโรงเรียน
มัธยมสาธิต ประสานมิตร ที่ได้กรุณาให้ความอนุเคราะห์ช่วยเหลือทั้งในด้าน
เอกสาร ตำรา วิทยุที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าประกอบ รวมทั้งคำแนะนำ
ในการจัดทำปริญญานิพนธ์ในครั้งนี้ ตลอดจนได้ให้ความช่วยเหลือในการตรวจ
สอบข้อบกพร่องผิดพลาดจนทำให้ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น

ขอกราบขอบพระคุณอาจารย์ วิลาสลักษณ์ สิกลรัศมิ แห่งสถาบันวิจัย
พฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร ที่ได้กรุณา
ช่วยเหลือให้คำแนะนำเกี่ยวกับแบบแผนการวิจัย สถิติ และการวิเคราะห์ข้อมูล
รวมทั้งได้ช่วยเหลือตรวจทานข้อบกพร่องผิดพลาดเพื่อให้ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้
เรียบร้อยสมบูรณ์ยิ่งขึ้นเช่นกัน

ท้ายสุด ขอแสดงความคารวะต่อนักการศึกษา นักภาษาศาสตร์ผู้ได้
ศึกษาค้นคว้าเรียบเรียงตำรา วิทยุต่าง ๆ ไว้เป็นแหล่งวิทยาการอันทรงคุณค่า
ที่มีอาจประมาณได้

กุลชาติ โยสิกา

สารบัญ

บทที่		หน้า
1	บทนำ	1
	ภูมิหลัง	1
	ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า	8
	ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า	9
	ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า	9
	นิยามศัพท์เฉพาะ	10
2	เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	12
	เอกสาร ที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ	
	เพื่อการสื่อสาร	12
	ความแตกต่างของการสอนกฎเกณฑ์และการสอนเพื่อนำไปใช้ ..	15
	การสอนฟัง-พูดเพื่อการสื่อสาร	22
	เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการจัดบทเรียนแบบโน้มนำ- ฟังคั่นนำ	26
	ความหมายของโน้มนำ-ฟังคั่นนำ	26
	ประวัติความเป็นมาของโน้มนำ-ฟังคั่นนำ	28
	ประเภทของโน้มนำ-ฟังคั่นนำ	31
	การนำแผนการสอนแบบโน้มนำ-ฟังคั่นนำมาประยุกต์ใช้	33
	วัสดุการสอน	33
	เทคนิคที่ใช้ในการสอน	35
	บทสรุปเกี่ยวกับแผนการสอนแบบโน้มนำ-ฟังคั่นนำ ...	36
	หน้าที่ของครูสอนภาษาตามแบบโน้มนำ-ฟังคั่นนำ ...	37
	ส่วนดีของแผนการสอนแบบโน้มนำ-ฟังคั่นนำ	39
	ส่วนเสียของแผนการสอนแบบโน้มนำ-ฟังคั่นนำ	39

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสอนแบบบทบาทสมมติ	41
ความหมายของการสอนแบบบทบาทสมมติ	41
ลำดับขั้นตอนในการสอนแบบบทบาทสมมติ	43
ประเภทของการสอนแบบบทบาทสมมติ	45
จุดมุ่งหมายในการใช้บทบาทสมมติ	46
ประโยชน์ของการสอนแบบบทบาทสมมติ	46
ลักษณะของการสอนแบบบทบาทสมมติ	47
ขอบเขตของการสอนโดยใช้บทบาทสมมติ	47
กระบวนการในการใช้บทบาทสมมติ	48
ขั้นตอนในการใช้บทบาทสมมติในการสอนทักษะการฟัง-พูด ...	51
เอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความสนใจและการวัดความสนใจ	52
การวัดความสนใจ	53
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความสนใจ	55
สมมติฐานในการศึกษาค้นคว้า	57
3 วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า	58
ประชากร	58
กลุ่มตัวอย่าง	58
วิธีเลือกกลุ่มตัวอย่าง	58
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	59
การดำเนินการทดลอง	67
การวิเคราะห์ข้อมูล	68
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	68

บทที่	หน้า
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	70
5 สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	75
ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า	75
สมมุติฐานของการศึกษาค้นคว้า	75
กลุ่มตัวอย่าง	75
เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า	76
วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า	76
การวิเคราะห์ข้อมูล	77
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	77
อภิปรายผล	78
ข้อเสนอแนะ	82
ข้อเสนอแนะในการวิจัย	82
ข้อเสนอแนะสำหรับครูผู้สอนภาษาอังกฤษและผู้ที่เกี่ยวข้อง	84
บรรณานุกรม	91
ภาคผนวก	98
ภาคผนวก ก.	99
ภาคผนวก ข.	133
ภาคผนวก ค.	141

บัญชีตาราง

ตาราง		หน้า
1	แสดงความแตกต่างระหว่างกฎเกณฑ์และการนำไปใช้ ..	18
2	แบบแผนการวิจัย	67
3	การทดสอบความแตกต่างของคะแนนความสนใจที่มีต่อ วิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนระหว่างกลุ่มควบคุมและ กลุ่มทดลอง ก่อนการทดลอง	71
4	การทดสอบความแตกต่างของคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ภาษาอังกฤษทักษะการฟัง-พูดของนักเรียนระหว่างกลุ่ม ควบคุมและกลุ่มทดลอง ก่อนการทดลอง	72
5	การทดสอบความแตกต่างของคะแนนความสนใจที่มีต่อ วิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนระหว่างกลุ่มควบคุมและ กลุ่มทดลอง ภายหลังการทดลอง	73
6	การทดสอบความแตกต่างของคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ภาษาอังกฤษทักษะการฟัง-พูดของนักเรียนระหว่างกลุ่ม ควบคุมและกลุ่มทดลอง ภายหลังการทดลอง	74

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ

หน้า

1	แสดงการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร	21
---	---	----

ภูมิหลัง

เป็นที่ทราบกันอยู่แล้วว่า ภาษาอังกฤษเป็นภาษาหนึ่งที่มีบทบาทต่อชีวิตคนไทย ทั้งทางด้านสังคมและสติปัญญา ภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศภาษาแรกที่กระทรวงศึกษาธิการบรรจุเข้าไว้ในหลักสูตรทั้งระดับประถมและมัธยมศึกษา เป็นวิชาบังคับในหลักสูตรเดิมและเป็นวิชาเลือกในหลักสูตรใหม่ที่ใช้อยู่ในปัจจุบัน คือ หลักสูตรประถมศึกษาและมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2524 แม้กระนั้นก็ตามภาษาอังกฤษยังเป็นภาษาที่มีความสำคัญทั้งในส่วนของรัฐและเอกชน ในด้านการทูต การเมือง การค้าขาย ธุรกิจ การศึกษา วิทยาศาสตร์ ศิลปะและวัฒนธรรม ตลอดจนความก้าวหน้าต่าง ๆ ในทางวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี เหตุการณ์ต่าง ๆ ของโลกที่คนไทยและคนชาติอื่น ๆ ทั่วโลกได้รับรู้อยู่ในชีวิตประจำวัน ก็เพราะภาษาอังกฤษเป็นสื่อในฐานะภาษาสากล (พัฒนา น้อยแสงศรี 2519 : 27)

ประเทศไทยได้มีการติดต่อกับชาวต่างประเทศมาตั้งแต่สมัยกรุงศรีอยุธยา แต่การเรียนการสอนภาษาอังกฤษได้เริ่มเข้ามามีบทบาทในสังคมไทยในตอนกลาง ศตวรรษที่ 19 เมื่อพระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวมีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้จ้างครูสอนภาษาอังกฤษถวายพระเจ้าลูกเธอในราชสำนัก ต่อมาในรัชสมัยของสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวทรงพระราชดำริว่า ภาษาอังกฤษเป็นสิ่งสมควรเรียนรู้ จึงโปรดเกล้าฯ ให้มีการสอนภาษาอังกฤษขึ้นอย่างเป็นทางการ ใน พ.ศ. 2424 และนับตั้งแต่นั้นมาภาษาอังกฤษก็เข้ามามีบทบาทและความสำคัญในการศึกษาของไทยในปัจจุบัน (คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน 2528 : 25) ภาษาอังกฤษจึงมีวิชาใหม่สำหรับคนไทย แม้ว่า

ภาษาอังกฤษได้เริ่มมานานแล้วในโรงเรียนไทย แต่ผลที่ได้รับนั้นปรากฏตามที่
นักการศึกษาและนักวิจัยทางภาษาหลายท่านได้เสนอความบกพร่องและผลการวิจัย
เกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษไว้ตรงกันว่า ผลการเรียนภาษาอังกฤษ
ในระดับชั้นต่าง ๆ ยังไม่บรรลุจุดประสงค์ที่ตั้งไว้ นักเรียนที่จบการศึกษาในระดับ
มัธยมศึกษาส่วนใหญ่ยังไม่สามารถใช้ภาษาอังกฤษได้ดี นักเรียนส่วนมากฟังภาษา
อังกฤษเกือบจะไม่รู้เรื่อง พูดภาษาอังกฤษได้น้อยหรือพูดไม่ได้เลย ความสามารถ
ในการอ่านอยู่ในเกณฑ์ต่ำ รู้ศัพท์น้อย และไม่สามารถเขียนภาษาอังกฤษได้ถูกต้อง
ตามควรแก่ระดับชั้น (สุไร พงษ์ทองเจริญ 2519 : 1)

การเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศนั้น จุดมุ่งหมายสำคัญ
ประการหนึ่งก็คือ การเน้นให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาได้อย่างคล่องแคล่วกว้างขวาง
พอที่จะสื่อความหมายได้ ดังที่หลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย
พุทธศักราช 2524 ได้กำหนดจุดประสงค์ในข้อ 1 ไว้ว่า "ให้มีพัฒนาการด้าน
ความรู้และความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อสื่อสารอย่างถูกต้องและ เหมาะสม
ตามกาลเทศะ" (กระทรวงศึกษาธิการ 2523 : 105) ในช่วง พ.ศ. 2521 -
2524 เป็นช่วงที่มีการเปลี่ยนแปลงวิชาภาษาอังกฤษจากวิชาบังคับมาเป็นวิชาเลือก
และเน้นให้จัดการเรียนการสอนตามความสามารถของแต่ละบุคคล ตามความถนัดและ
ความสนใจของผู้เรียน ในด้านวิธีสอน ถึงแม้การสอนแบบฟัง-พูดจะแพร่หลายมากขึ้น
ในโรงเรียนทั่วไป แต่ยังไม่บรรลุเป้าหมายตามที่กระทรวงศึกษาธิการได้วางไว้
ดังนั้นในช่วงนี้จึงได้มีการจัดวางจุดประสงค์และฝึกแบบเรียนใหม่โดยพยายามนำไปสู่
การสอนที่เน้นการสื่อความหมาย (Communicative Approach) มากกว่าที่จะเน้น
การจำกฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์ และมีการนำการสอนแบบต่าง ๆ มาใช้เพื่อให้บรรลุ
จุดประสงค์ดังกล่าว เช่น การสอนแบบเอกัตถภาพ (Individualized Instruction ..)
การสอนโดยใช้ชุดการเรียนการสอนแบบโมดูล (Module) การสอนแบบโปรแกรม
(Programme Instruction) การสอนโดยใช้สื่อประสม (Multi-Media)
 ฯลฯ (คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน 2526 : 26)

การเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยได้มีวิวัฒนาการมาตามลำดับ
 หลักสูตรและวิธีสอนก็ได้มีการเปลี่ยนแปลงเพื่อให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของการเรียน
 การสอนภาษาอังกฤษและทฤษฎีทางภาษาศาสตร์ซึ่งมีอิทธิพลต่อการเรียนการสอนภาษา
 ต่างประเทศ ดังเช่น ทฤษฎีภาษาศาสตร์โครงสร้าง (Structuralism) ซึ่งเน้น
 ความสำคัญในการเรียนโครงสร้างของภาษา ได้ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงวิธีการสอน
 ภาษาอังกฤษในประเทศไทย จากแบบไวยากรณ์มาเป็นแบบฝึกฟัง-พูด ซึ่งเน้นหนักการ
 ฝึกฝนทักษะในการพูด การออกเสียง และสอนภาษาพูดมากขึ้น สำหรับทฤษฎีการเรียน
 การสอนภาษาต่างประเทศที่กำลังเป็นที่สนใจในขณะนี้ ได้แก่ ทฤษฎีที่เน้นในเรื่อง
 การสื่อความหมาย (The Theories of Communicative Competence)
 หรือการสอนตามแนว Notional หรือ Functional Approach ที่เน้นทักษะ
 ทาง การสื่อความหมายและการใช้ภาษาให้เหมาะสมกับสถานการณ์ของบุคคลและสถานการณ์
 ตามกาลเทศะ (หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมการฝึกหัดครู 2524 : 5) จึงจะเห็นได้ว่า
 ทักษะการฟัง-พูด เพื่อใช้ภาษาในการสื่อสาร เป็นปัจจัยสำคัญและเป็นแนวโน้มใหม่ใน
 การสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศในประเทศไทยในปัจจุบันตามวัตถุประสงค์ของ
 หลักสูตร ถึงผลการวิจัยของคณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน
 (คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน 2528 : 176 - 178)
 ที่ระบุว่า ทักษะที่เน้นในแบบเรียนตามความถี่เห็นของครูสอนภาษาอังกฤษ เรียงลำดับ
 จากมากไปหาน้อย ดังนี้

1. พูด ร้อยละ 18.82
2. อ่าน ร้อยละ 15.31
3. ฟัง ร้อยละ 10.52
4. เขียน ร้อยละ 9.41

ส่วนการเน้นทุกทักษะนั้นคิดเป็นร้อยละ 45.94 จึงจะเห็นได้ว่าเมื่อถูกแยกเป็นทักษะด้านต่าง ๆ ทั้ง 4 ด้านแล้ว เนื้อหาโดยทเรียนตามแบบเรียนที่ใช้กันอยู่ในปัจจุบันจะประกอบด้วยทักษะการพูดมากที่สุด และทักษะการฟังเป็นอันดับสาม

แม้การสอนทักษะการฟัง-พูด จะเป็นจุดประสงค์สำคัญของแนวโน้มใหม่ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ ตามจุดหมายของหลักสูตรดังกล่าวมาแล้ว แต่ในสภาพการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทย ยังคงประสบปัญหาต่าง ๆ มากมาย ซึ่งเป็นปัญหาทั้งในด้านเกี่ยวกับตัวผู้เรียน ครู ปัญหาเกี่ยวกับวิธีสอน หลักสูตร แบบเรียน ตลอดจนการใช้วัสดุอุปกรณ์ทางโสตทัศนศึกษา ซึ่งปัญหาในด้านต่าง ๆ เป็นสาเหตุให้การเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยปัจจุบัน ยังไม่สามารถบรรลุจุดประสงค์ของหลักสูตรได้โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในด้านปัญหาเกี่ยวกับวิธีการสอนของครูสอนภาษาอังกฤษในปัจจุบัน ครูส่วนใหญ่ยังไม่ได้ใช้วิธีสอนที่สอดคล้องกับจุดประสงค์ของหลักสูตรในอันที่จะทำให้จุดประสงค์ของหลักสูตรใหม่ได้บรรลุจุดหมาย กล่าวคือ ในขณะที่หลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษวางจุดหมายให้ผู้เรียนได้ฝึกทักษะการฟัง-พูด เพื่อการสื่อสารมากขึ้น และมากเป็นอันดับแรกในบรรดาทักษะทั้ง 4 ด้านดังกล่าวมาแล้ว แต่ครูยังใช้วิธีสอนที่ไม่ตอบสนองต่อจุดประสงค์ดังกล่าว ดังรายงานการวิจัยของคณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน (คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน 2528 : 220 - 221) ซึ่งได้สำรวจวิธีสอนภาษาอังกฤษที่ใช้ในการสอนนักเรียนมัธยมศึกษา ปรากฏว่าวิธีสอนที่ครูใช้อยู่ในปัจจุบัน เรียงตามลำดับจากมากไปหาน้อย ได้ดังนี้

1. วิธีผสมผสาน ใช้หลาย ๆ วิธีแล้วแต่จุดประสงค์ของรายวิชา
2. วิธีฟัง-พูด ให้นักเรียนฟังครูแล้วพูดตามครู มีการฝึกกระส่วนประกอบย่อย ๆ
3. วิธีถาม-ตอบ ครูให้คำถามเป็นภาษาอังกฤษและให้นักเรียนตอบ
4. วิธีที่เน้นหนักการใช้ภาษาในสถานการณ์ต่าง ๆ เพื่อการสื่อสาร

จะเห็นว่าครูผู้สอนภาษาอังกฤษยังใช้วิธีที่เน้นหนักการใช้ภาษาในสถานการณ์ต่าง ๆ เพื่อการสื่อสารน้อย ทั้ง ๆ ที่เนื้อหาในหลักสูตรแบบเรียนเน้นทักษะฟัง-พูด เพื่อการสื่อสารมากกว่าทักษะอื่น ๆ และจากรายงานสรุปปัญหาเกี่ยวกับหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษ ของกรมสามัญศึกษา (หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมสามัญศึกษา 2521 : 50) ได้รายงานสรุปว่า ปัญหาสำคัญประการหนึ่ง คือ ครูส่วนใหญ่ใช้วิธีสอนแบบเก่า โดยยึดหนังสือเป็นหลักและใช้วิธีสอนแบบครูเป็นศูนย์กลาง นักเรียนไม่ค่อยมีโอกาสฝึกทักษะทางภาษาเท่าที่ควร นักเรียนขาดการฝึกทักษะการฟัง-พูดเพื่อการสื่อสาร โอกาสที่นักเรียนจะใช้จินตนาการ ความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ และการหาความรู้เพิ่มเติมด้วยตนเองแทบจะไม่มีเลย ครูภาษาอังกฤษจำนวนมากไม่มีความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษในการสอนและการสื่อสารในห้องเรียน ข้อสรุปดังกล่าวสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ เบญจมาศ เกตุพิชัย (เบญจมาศ เกตุพิชัย 2524 : 71 - 80) ซึ่งสรุปผลการศึกษาค้นคว้าในสถานครูผู้สอนว่า ครูส่วนใหญ่ยังไม่สามารถสอนให้นักเรียนบรรลุจุดประสงค์ของหลักสูตรได้ทั้งหมด

แกร์รอต (Caroll. 1978 : 121 - 122) กล่าวว่า คุณภาพการสอนของครูเป็นตัวแปรที่สำคัญในขบวนการสอนภาษา เวลาที่นักเรียนใช้ในการเรียนรู้ขึ้นอยู่กับคุณภาพของการสอนของครู ถ้านักเรียนไม่เข้าใจว่า กำลังเรียนอะไร นักเรียนจะต้องใช้เวลาในการเรียนรู้มากขึ้น แอลเลน และ แวลเล็ตต์ (Allen and Valette. 1972 : 3) ก็ให้ความคิดเห็นสนับสนุนว่า ความสำเร็จของการเรียนภาษาที่สอนมิได้ขึ้นอยู่กับคุณภาพของแผนการสอนเพียงอย่างเดียว แต่ยังขึ้นอยู่กับการใช้แผนการสอนของครูผู้สอนด้วย ความคิดเห็นดังกล่าวสอดคล้องกับคำกล่าวของ คอร์ดเกอร์ (Corder. 1973 : 139 - 140) ที่ว่า ครูผู้สอนภาษาอังกฤษจะต้องมีความรู้ทั้งด้านเนื้อหาและวิธีสอน คือรู้อาจะสอนอะไรและสอนอย่างไร การสอนอะไรนั้นหมายถึงเนื้อหาที่จะสอน ส่วนการสอนอย่างไรนั้นหมายถึงวิธีสอน

ตามที่กล่าวมาแล้วในตอนต้น จะเห็นว่า ปัจจัยสำคัญที่จะทำให้การเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารบรรลุผลสำเร็จได้ตามจุดประสงค์ของหลักสูตร วิชาภาษาอังกฤษในปัจจุบันนั้นจะต้องอาศัยวิธีสอนของครู ซึ่งวิธีสอนที่จะนำมาใช้สอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารนั้นมีอยู่มากมายหลายวิธี โดยเฉพาะอย่างยิ่งการสอนเพื่อจุดประสงค์ทางด้านทักษะการฟัง-พูดเพื่อการสื่อสารนั้นครูจะเลือกใช้วิธีสอนที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ฝึกทักษะฟัง-พูดในสถานการณ์ต่าง ๆ ที่ใกล้เคียงกับความเป็นจริงมากที่สุด ให้ผู้เรียนมีโอกาสแสดงออกทางด้านการพูดโต้ตอบที่เหมาะสมกับกาลเทศะ หากผู้เรียนมีโอกาสแสดงออกทางด้านการพูดโต้ตอบที่เหมาะสมกับกาลเทศะ หากผู้เรียนมีโอกาสได้ฝึกกิจกรรมการเรียนภาษาอังกฤษโดยการพูดสนทนาโต้ตอบดังกล่าวแล้ว ย่อมเป็นการตอบสนองต่อจุดประสงค์ในการสอนทักษะฟัง-พูดเพื่อการสื่อสารมากยิ่งขึ้น

วิธีสอนแบบบทบาทสมมุติ (Role Playing) เป็นวิธีสอนอีกแบบหนึ่งที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้มีโอกาสคิด พูด ตลอดจนการแสดงออกทางด้านอาภักภิกขิตาตามสถานการณ์ต่าง ๆ ที่ใกล้เคียงกับความเป็นจริงในชีวิต โดยเฉพาะอย่างยิ่งการแสดงความคิดเห็นออกทางคำพูดและการแสดงออกซึ่งความรู้สึก เป็นการฝึกที่เป็นจริงที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้สำรวจสถานการณ์ต่าง ๆ ในชีวิตที่ตัวเองจะต้องเผชิญและคิดค้นหาหนทางในการแก้ปัญหาต่อสถานการณ์นั้น ๆ อย่างเหมาะสมที่สุด **เท่าที่จะทำได้** (Shafteel. 1982 : 12) ในส่วนของการสอนภาษาก็เช่นกัน นักการศึกษาและนักภาษาศาสตร์หลายท่านมีความเห็นว่า การสอนภาษาเพื่อการสื่อสารนั้นจำเป็นอย่างยิ่งที่ผู้สอนจะต้องสอนการใช้ภาษาเพื่อสื่อสารที่เหมาะสมกับสถานการณ์ โดยการฝึกให้ผู้เรียนได้แสดงออกทางการพูด และในสถานการณ์หนึ่ง ๆ ที่ต้องใช้ภาษาในการสื่อสาร เราไม่อาจกำหนดได้ว่า ผู้สนทนาซึ่งประกอบด้วยบุคคลอย่างน้อยถึงแก่สองคนขึ้นไป จะใช้ประโยคคำพูดใด โครงสร้างแบบใดบ้างในการสนทนาโต้ตอบ วิธีสอนแบบบทบาทสมมุติ ซึ่งเปิดโอกาสให้ผู้เรียน

ได้แสดงออกด้านการพูดอย่างอิสระ ตามความรู้สึกลึกซึ้งของเขาเองโดยใช้ความรู้ความสามารถทางภาษาที่ผู้เรียนได้เรียนรู้มาก่อน แล้วนำมาใช้ สถานการณ์จริงของการสื่อสาร จึงเป็นวิธีที่เหมาะสมที่สุดอีกวิธีหนึ่งในการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ดังที่ วิดโดว์สัน (Widdowson, 1978 : 22 - 25) ได้เสนอไว้ในการสอนทักษะการพูดสนทนา ซึ่งสอดคล้องกับข้อเสนอแนะของ ลี (Lee, 1979 : 130 - 135) ที่เสนอแนะให้ใช้วิธีสอนแบบบทบาทสมมุติ เป็นวิธีสอนที่เหมาะสมในการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองอีกวิธีหนึ่งเช่นกัน

ชอร์จ และ แชนนี่ อาร์ แชฟเทล

(Shaftel,

1982 : 12) ได้กล่าวถึงวิธีสอนแบบบทบาทสมมุติไว้ว่า เป็นวิธีการแก้ปัญหาด้วยระบบกลุ่ม ซึ่งผู้เรียนมีโอกาสสำรวจและศึกษาปัญหาจริงในชีวิตของมนุษย์ และได้อภิปรายหาข้อสรุปที่ดีที่สุดต่อปัญหานั้น ๆ และโดยทั่วไปแล้ววิธีสอนแบบบทบาทสมมุติ มักจะประกอบด้วยสถานการณ์แห่งปัญหาหรือเรื่องราวจริงหรือกรณีเฉพาะอย่าง ซึ่งประกอบด้วยบุคคลตั้งแต่สองคนขึ้นไปเป็นผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง ที่จะต้องหาคำตอบหรือคำตัดสินใจเพื่อแก้ปัญหา วิธีสอนแบบบทบาทสมมุติที่เป็นเรื่องราวแห่งปัญหา มักจะเป็นแบบ "ปลายเปิด" นั่นคือ สถานการณ์จริงในชีวิตมนุษย์ก็คือ การแก้ปัญหา การสอนแบบบทบาทสมมุติจะเป็นประโยชน์ต่อการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร โดยเฉพาะอย่างยิ่งทางด้านทักษะการฟัง-พูด ในแง่ที่ครูจัดบทเรียนที่เป็นสถานการณ์จริงแล้วให้ผู้เรียนสวมบทบาทของบุคคลใดบุคคลหนึ่งในเรื่องราวนั้น ๆ เช่น เป็นคุณพ่อ คุณแม่ ครู นักข่าว นักกีฬา เพื่อน หัวหน้างาน ฯลฯ แล้วแสดงบทบาทออกมาด้วยคำพูด กิริยา ท่าทาง ตามสถานการณ์ที่กำหนดขึ้นมานั้นอย่างเหมาะสม ซึ่งผู้เรียนย่อมมีอิสระในการคิด การพูด และการแสดงออกอย่างเต็มที่ ตามความรู้สึกลึกซึ้งของตนเอง และตามระดับความรู้ความสามารถที่เขา มีอยู่ และโดยความเป็นจริงแล้ว การพูดสนทนาโต้ตอบในเรื่องราวหรือสถานการณ์ต่าง ๆ ที่สนทนาไม่ว่าจะมีเพียงสองคนหรือมากกว่าสองคน ขึ้นไป อาจจะใช้คำพูด ประโยค หรือข้อความในการสื่อความหมายได้หลาย ๆ แบบ

จึงผู้ฟังหรือผู้สนทนาไม่อาจคาดหมายได้ว่าจะได้ยินหรือได้ฟังคำพูด ประโยค หรือข้อความแบบใด นั่นคือ สถานการณ์จริงในการใช้ภาษาเพื่อการติดต่อสื่อสาร การที่เด็กจะได้มีโอกาสฝึกฝนพูดโต้ตอบโดยการให้ภาษาอย่างแท้จริงและเป็นภาษา ที่เหมาะสมกับสถานการณ์ เหมาะสมกับกาลเทศะโดยการสวมบทบาทสมมุติในเรื่องราว และสถานการณ์ต่าง ๆ ที่กำหนดขึ้นอย่างใกล้ชิดเกี่ยวกับความเป็นจริงมากที่สุด จึงน่าจะ เป็นวิธีการที่เหมาะสมที่จะนำมาใช้ในการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

ด้วยเหตุนี้ ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะใช้วิธีสอนแบบบทบาทสมมุติในการทดลองสอน ทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ซึ่งสอดคล้องกับจุดประสงค์ของหลักสูตร วิชาภาษาอังกฤษต้นขั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2524 และยังสอดคล้องกับ แนวโน้มใหม่ของการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศที่มีจุดมุ่งหมาย หลักประการสำคัญคือ การสอนภาษาอังกฤษเพื่อให้ผู้เรียนสามารถนำไปใช้ในการ สื่อสารได้จริงอีกด้วย และนอกจากนี้การใช้วิธีสอนแบบบทบาทสมมุติยังจะช่วยให้ผู้เรียน มีความสนใจในการร่วมกิจกรรมการเรียนมากยิ่งขึ้น เพราะวิธีสอนแบบนี้เปิดโอกาส ให้ผู้เรียนได้ฝึกทักษะการแสดงออกทางการพูด และสนทนาโต้ตอบในเรื่องราวที่ทุกคน จะได้ประสบในวิถีชีวิตจริงของเขา ทำให้ผู้เรียนมองเห็นความสำคัญของการเรียนภาษา อังกฤษ และกระตือรือร้นที่จะเรียนโดยมองเห็นประโยชน์ที่จะนำไปใช้ได้จริง

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษทักษะการฟัง-พูด ของนักเรียนที่เรียนโดยวิธีสอนแบบบทบาทสมมุติ และวิธีสอนตามคู่มือครู
2. เพื่อเปรียบเทียบความสนใจที่มีต่อวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนที่เรียน โดยวิธีสอนแบบบทบาทสมมุติ และวิธีสอนตามคู่มือครู

ความสำคัญของการศึกษาก้น้ำ

1. ผลของการศึกษาก้น้ำครั้งนี้จะทำให้ได้แนวทางในการออกแบบแบบพหุบาท สมมุติ เพื่อใช้สอนทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารตามจุดประสงค์ของ หลักสูตร ซึ่งจะ เป็นประโยชน์ต่อครูผู้สอนภาษาอังกฤษ ศึกษานิเทศก์ ตลอดจน ผู้เกี่ยวข้องในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษโดยทั่วไป

2. จากการศึกษาครั้งนี้จะทำให้ทราบผลของการสอนโดยใช้วิธีสอน แบบพหุบาทสมมุติที่มีผลต่อสัมฤทธิ์ทางการ เรียนภาษาอังกฤษทักษะการฟัง-พูดเพื่อการ สื่อสารและทวามสนใจของนักเรียนที่มีต่อวิชาภาษาอังกฤษ เพื่อนำไปปรับปรุงแก้ไขใช้ ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษให้บรรลุตามจุดประสงค์ของหลักสูตรได้ดียิ่งขึ้น

ขอบเขตของการศึกษาก้น้ำ

1. ประชากร

ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2528 โรงเรียนสีแก้ว "สวัสดิ์คุณุกวิทยา" อำเภอสีแก้ว จังหวัดนครราชสีมา แผนการเรียนคณิต-วิทย์ จำนวน 141 คน จำนวน 3 ห้องเรียน

2. กลุ่มตัวอย่าง

ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2528 โรงเรียนสีแก้ว "สวัสดิ์คุณุกวิทยา" อำเภอสีแก้ว จังหวัดนครราชสีมา มีนักเรียน จำนวน 60 คน โดยการสุ่มอย่างง่าย โดยใช้ตารางเลขสุ่ม แบ่งเป็น 2 กลุ่ม คือ

2.1 กลุ่มทดลอง จำนวน 30 คน สอนโดยผู้วิจัย

2.2 กลุ่มควบคุม จำนวน 30 คน สอนโดยผู้วิจัย

3. เนื้อหาที่ใช้ในการทดลอง

ใช้เนื้อหาในหนังสือ แอ็กทีฟ คอนเทก อิงลิช เล่ม 3 (Active Context English Book III) ตั้งแต่บทที่ 14 - 18 โดยเลือกเอาเฉพาะเนื้อหาที่ตรงกับจุดประสงค์ของทักษะการฟัง-พูด มาใช้ในการทดลองสอน หนังสือดังกล่าวเป็นหนังสือที่กระทรวงศึกษาธิการอนุญาตให้ใช้เป็นแบบเรียนในโรงเรียนได้ และโรงเรียนมัธยมก็มาสอนปลายสามปี ครูเลือกใช้ใช้เป็นแบบเรียนของรายวิชาภาษาอังกฤษ 6 (อ 615 - อ 616) สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6

4. ระยะเวลาในการทดลอง

ใช้เวลาทดลองทำการสอน 12 คาบ โดยสอนสัปดาห์ละ 4 คาบ คาบละ 50 นาที เป็นเวลา 3 สัปดาห์

5. ตัวแปรที่ศึกษา

5.1 ตัวแปรต้น ได้แก่ วิธีสอน 2 แบบ คือ

5.1.1 วิธีสอนแบบมีบทบาทสมมุติ

5.1.2 วิธีสอนตามคู่มือครู

5.2 ตัวแปรตาม ได้แก่

5.2.1 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษทักษะการฟัง-พูด

5.2.2 ความสนใจของนักเรียนที่มีต่อวิชาภาษาอังกฤษ

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. แผนการเรียนแบบโนชันนอล-ฟังก์ชันนอล (Notional-Functional) หมายถึง การจัดทำเรียนแต่เป็นประสบการณ์ทางภาษาภาษาอังกฤษให้แก่ นักเรียน โดยมีลักษณะเป็นภาษาอังกฤษที่จะนำไปใช้ในการติดต่อสื่อสารจริง โดยแยกหัวข้อบทเรียน (Title) ตามลักษณะหน้าที่ (Notions) ของภาษาที่จะนำไปใช้ในโอกาสต่าง ๆ เป็นหมวดหมู่ เช่น การทักทาย การแสดงความคิดเห็น การแสดงความดีใจ-เสียใจ การโต้แย้ง หรือการสนับสนุน การชักชวน การขอโทษ เป็นต้น

2. วิธีสอนแบบบทบาทสมมุติ (Role Playing) หมายถึง การที่ครูสอนภาษาอังกฤษทักษะการฟัง-พูด ตามแผนการสอนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเอง โดยสร้างแผนการสอนตามแบบโน้ตโน้ต-ฟังก์ชันโน้ต ที่ใช้วิธีสอนแบบบทบาทสมมุติ โดยให้ผู้เรียนได้แสดงบทบาททั้งทางการพูด กิริยาท่าทางประกอบในการสวมบทบาทสมมุติ สถานการณ์ต่าง ๆ ที่กำหนดให้ เช่น การตกท้าย การแสดงความรัก-เสียใจ ฯลฯ สถานการณ์ที่กำหนดขึ้นเป็นสถานการณ์ที่ใกล้เคียงกับความเป็นจริงที่สุด และผู้แสดงบทบาทต้องปฏิบัติตามกฏเกณฑ์ของตนเองอย่างอิสระเท่าที่จะทำได้ โดยใช้ทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ และการคิดของตนเองอย่างอิสระ

3. วิธีสอนตามคู่มือครู หมายถึง การที่ครูสอนภาษาอังกฤษทักษะการฟัง-พูด ตามแนวทางและขั้นตอนการสอนที่ปรากฏในหนังสือคู่มือครู แอ็กทีฟ คอนเทก อิงลิช เลน 3 (Active Context English Book III) ตั้งแต่บทที่ 14 - 18

4. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษทักษะการฟัง-พูด หมายถึง ความสามารถทางการเรียนภาษาอังกฤษทักษะการฟัง-พูดของนักเรียนซึ่งวัดได้จากคะแนนผลการเรียนของนักเรียนในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมที่ได้จากการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษทักษะการฟัง-พูด หลังสิ้นสุดการเรียนแล้ว โดยใช้การทดสอบปากเปล่า (Oral-test) แบบทดสอบบังคับถามผู้วิจัยได้สร้างขึ้นเอง

5. ความสนใจของนักเรียนที่มีต่อวิชาภาษาอังกฤษ หมายถึง ความรู้สึกชอบหรือไม่ชอบของนักเรียนที่มีต่อวิชาภาษาอังกฤษ หรือความถี่ที่เห็นที่จะทำกิจกรรมต่าง ๆ ในวิชาภาษาอังกฤษ ที่ครูจัดให้ตามแผนการเรียนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยวัดได้จากคะแนนความสนใจ โดยใช้แบบสอบถามวัดความสนใจที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเอง

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการศึกษากันอีกครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาทฤษฎี เอกสาร และงานวิจัยต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง แยกเป็นประเภทได้ดังนี้

1. ทฤษฎีและเอกสาร งานวิจัยเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร
2. ทฤษฎีและเอกสาร งานวิจัยเกี่ยวกับการจัดทเรียนแบบโนชันนอล-ฟังก์ชันนอล (Notional-Functional Syllabus)
3. ทฤษฎีและเอกสาร งานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนแบบบทบาทสมมติ (Role Playing)
4. ทฤษฎีและเอกสาร งานวิจัยเกี่ยวกับความสนใจและการวัดความสนใจ

/ ทฤษฎีและเอกสาร งานวิจัยเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

ภาษาเป็นสิ่งที่มีความจำเป็นและได้ประโยชน์แก่มนุษย์อย่างมากในการติดต่อสัมพันธ์กันในชีวิตประจำวัน ภาษาเป็นเครื่องมือที่สะท้อนความจริงออกมา ภาษาเป็นเครื่องมือสะท้อนความคิดของพวกเราไม่ว่าจะพูดหรือเขียน เราต้องการใช้ภาษาเพื่อบอกสิ่งที่ต้องการให้ผู้อื่นรับทราบหรือเข้าใจ หากไม่มีภาษาเพื่อเป็นสื่อความนึกออกมากงทำให้มนุษย์ยุ่งยากสับสนในการสื่อสารไม่น้อย (ประสิทธิ์ ภาพักษ์ดอน : 1 - 8) แต่การรู้เพียงภาษาประจำชาติภาษาเดียวอาจไม่เพียงพอเมื่อต้องการรู้เรื่องราวหรือท่องเที่ยวในดินแดนอื่น ตลอดจนการติดต่อสื่อสารกับชนชาตินั้น (Brooks. 1960 : 7) การเรียนภาษาใด ๆ ก็ตามมีจุดมุ่งหมายประการสำคัญอยู่ที่การนำภาษาไปใช้ประโยชน์ในการสื่อความหมาย หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ การเรียนภาษาเพื่อการติดต่อสื่อสาร ดังที่ เจอห์นสัน (Johnson. 1982 : 5)

กล่าวว่า ระบบการสอนภาษาแบบใหม่จำนวนมากเริ่มกำเนิดขึ้นมาโดยมีปฏิริยา
 ถัดกันกับระบบการสอนภาษาแบบเก่า ๆ จุดเริ่มต้นของระบบการสอนภาษาแบบใหม่
 ที่มักปรากฏเห็นบ่อย ๆ ก็คือ ความเชื่อที่ว่าวิธีสอนภาษาแบบเก่ามีประสบความสำเร็จ
 นั้นไม่ควรจะนำมาใช้ในการสอนภาษาอีกต่อไป และเมื่อยุคสมัยได้เปลี่ยนแปลงไป
 ระยะเวลาแล้ว ระบบการสอนภาษาแบบใหม่ก็สามารถพัฒนาประสิทธิภาพในการสอน
 ภาษาได้ดียิ่งขึ้นได้จริง โดยเริ่มจากการพัฒนาแนวความคิดเกี่ยวกับหน้าที่ในการสอน
 ภาษาว่าควรประกอบด้วยองค์ประกอบใดบ้าง ซึ่งปัจจัยสำคัญแนวทางหนึ่งที่เรากควร
 นำมาเริ่มต้นวิเคราะห์ พิจารณากันอย่างจริงจังก็คือ การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร
 (Communicative language teaching)

ถ้าหากจะตั้งคำถามว่าเราสอนภาษากันไปเพื่ออะไร ถ้าตอบที่กล่าวว่า
 จะได้รับก็จะเป็นดังนี้ คือ เพื่อให้ผู้เรียนฟังภาษาอังกฤษเข้าใจ พูด อ่าน และ
 เขียนภาษาอังกฤษได้ และถ้าถามต่อไปอีกว่า ภาษาอังกฤษที่จะให้ผู้เรียนเข้าใจ
 พูด อ่าน และเขียนได้นั้นเป็นภาษาอังกฤษแบบไหน ก็คงจะได้คำตอบว่า เป็นภาษา
 อังกฤษที่ผู้สอนสอนในชั้นเรียน และนั่นก็หมายถึง ศัพท์จำนวนหนึ่ง และโครงสร้าง
 แบบต่าง ๆ เพราะโดยทั่ว ๆ ไปแล้วผู้สอนภาษาอังกฤษมักจะมีเจตนาที่จะสอนเพื่อให้
 ผู้เรียนสร้างประโยคภาษาอังกฤษที่ถูกต้องได้ อันที่จริงแล้วความสามารถในการสร้าง
 ประโยคเป็นสิ่งสำคัญสิ่งหนึ่งในการเรียนภาษา แต่ไม่ใช่ความสามารถที่จำเป็นเพียง
 สิ่งเดียวสำหรับผู้เรียน ผู้ใดที่รู้ภาษานั้นไม่ใช่เพียงแต่จะเข้าใจ พูด อ่าน เขียน
 ประโยคได้เท่านั้น แต่ยังต้องรู้ว่าจะใช้ประโยคเหล่านั้นอย่างไรในการสื่อสารอีกด้วย
 (ขจร สุขรังสรรค์ 2526 : 196) ทั้งนี้เพราะการเรียนรู้ภาษานั้นไม่ใช่เรียน
 แต่เพียงการเรียบเรียงประโยค และเข้าใจประโยคโดยแยกแยะแต่ละประโยคเป็นเอกเทศ
 แต่จะต้องเรียนกว้างว่าจะใช้ประโยคอย่างไรจึงจะเหมาะสมในการสื่อสาร ผู้เรียน
 ไม่ควรจะเป็นเพียงกล่องไวยากร์เก๋อย่างที่เท่านั้น

จงพิจารณาระดับความรู้ความสามารถทางภาษาอังกฤษของบุคคลต่อไปนี้
(วิกิโวลสัน 1983 : 2 - 3)

A : The rain is destroy the crops.

B : The rain destroyed the crops.

จะเห็นว่า A ไม่มีความรู้ทางภาษาอังกฤษคือ ส่วน B นั้นมีความรู้
ภาษาอังกฤษในระดับที่สามารถสร้างประโยคภาษาอังกฤษได้ถูกต้อง (usage
competence)

แต่ในสถานการณ์หนึ่ง ซึ่งมีบุคคล 2 คนพบกันกลางทาง นาย C เดินเข้า
มาหา นาย D แล้วพูดโต้ตอบกันดังนี้

C : Can you tell me the way to the railway station, please ?

D : The rain destroyed the crops.

จะเห็นว่าประโยคที่ D พูดนั้นถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ทุกประการ และเป็น
ประโยคเดียวกันกับที่ B พูดนั่นเอง แต่เราไม่อาจกล่าวได้เลยว่า D มีความรู้
ความสามารถทางภาษาอังกฤษดี เพราะประโยคที่ D พูดนั้นแม้จะถูกต้องตาม
หลักไวยากรณ์ แต่ก็ไม่ได้ถูกต้องตามลักษณะการใช้ในสถานการณ์จริงที่เกิดขึ้นกับเขา
(กะแนน usage ได้เต็ม แต่กะแนน use ได้ศูนย์)

และในอีกสถานการณ์หนึ่ง คือ

E : What did the rain do ?

F : The crops were destroyed by the rain.

จะเห็นว่าประโยคที่ F ใช้พูดโต้ตอบกับ E นั้นแม้จะถูกต้อง แต่ก็ยังไม่
เหมาะสมสอดคล้องกับคำถามของ E จึงชี้ให้เห็นได้สูงขึ้นมาอีกระดับหนึ่งว่า
ถูกต้อง แต่ยังไมเหมาะสมหรือสอดคล้อง

ที่เรียกว่าเป็นการโต้ตอบที่เหมาะสมคือข้อความต่อไปนี้

G : What did the rain do ?

H : It destroyed the crops.

จะเห็นได้ว่า การเรียนภาษาอังกฤษนั้นครอบคลุมถึงความสามารถในการเรียบเรียงประโยคได้ถูกต้องประการหนึ่ง อีกประการหนึ่งคือความสามารถที่จะเข้าใจว่า ประโยคทั้งประโยค หรือส่วนของประโยคเหมาะสม เมื่อนำไปใช้ในบริบท (context) นั้น ๆ หรือไม่ ความสามารถประการแรกขึ้นอยู่กับความรู้ทางไวยากรณ์ของภาษาที่เรียน การแสดงความรู้ในระดับนี้ทำได้โดยเรียบเรียงประโยคโดยไม่ต้องคำนึงถึงบริบท เช่น

The rain destroyed the crops.

The cat sat on the mat.

Poor John ran away.

ตัวอย่างประโยคที่ยกมานี้เป็นประโยคที่ถูกตรวจสอบความหลักกฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์ทุกประการ แต่ความรู้ระดับนี้ยังไม่สามารถที่จะนำมาใช้ในชีวิตประจำวันได้ สิ่งที่จำเป็นในขั้นต่อไปคือ ความรู้เกี่ยวกับระบบภาษาที่จะใช้เพื่อสื่อสาร กล่าวคือลักษณะการนำไปใช้เป็นสิ่งจำเป็นสำหรับผู้ใช้ภาษามากกว่าความรู้ในระดับกฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์ เมื่อต้องการจะนำภาษาไปใช้ในการติดต่อสื่อสารในชีวิตประจำวัน

การเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารจึงเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่ง ความสามารถด้านลักษณะการนำไปใช้จึงเป็นความสามารถในระดับที่สูงขึ้นมา หลังจากที่ผู้เรียนได้มีความรู้ความสามารถในระดับกฎเกณฑ์มาแล้ว

จึงกล่าวได้ว่า การเรียนภาษาเพื่อการสื่อสารก็คือ การจัดการเรียนที่มุ่งให้ผู้เรียนสามารถนำเอาความรู้ทางด้านศัพท์ ไวยากรณ์ และระเบียบกฎเกณฑ์ต่าง ๆ ของภาษามารวบรวมประยุกต์ใช้ในการติดต่อสื่อสารได้อย่างถูกต้องเหมาะสมตามกาลเทศะ

ความแตกต่างของการสอนกฎเกณฑ์ (usage) และการสอนเพื่อนำไปใช้ (use)

การสอนภาษาในลักษณะของการสอนแบบเน้นกฎเกณฑ์ กับการสอนภาษาเพื่อนำไปใช้ในสถานการณ์จริงได้อย่างถูกต้อง เหมาะสมนั้นมีลักษณะแตกต่างกันอย่างเห็นได้ชัด ดังตัวอย่างต่อไปนี้

การสอนกฎเกณฑ์ โดยสถานการณ์ที่มีการฝึกหัดกระทำในชั้น (drill)

Teacher : Book

Pupils : There is a book on the table.

Teacher : Bag

Pupils : There is a bag on the table.

Teacher : Pen

Pupils : There is a pen on the table.

การตอบโต้ตัวชี้แนะ (clue) เช่นนี้ เป็นการที่ผู้เรียนแสดงความรู้
ในเรื่องกฎเกณฑ์ มุ่งให้ผู้เรียนฝึกกระสวนประโยคเพียงรูปแบบเดียวซ้ำ ๆ จนสามารถ
จดจำได้ การฝึกกระทำนี้อาจจะปรับได้เข้ากับลักษณะของการนำไปใช้จริงได้ เช่น

Teacher : What is on the table ?

Pupils : There is a book on the table.

Teacher : Where is the dust ?

Pupils : It's on the floor.

Teacher : Can you tell me where my purse is ?

Pupils : It's under the chair.

etc.

เพื่อให้ผู้เรียนตอบคำถามของผู้สอนในสถานการณ์ที่เป็นจริง จะต้องมียุทธวิธีวางอยู่บนโต๊ะ มีแปรงอยู่บนพื้นห้อง และมีกระเป๋าตังก
ของครูวางอยู่ที่เก้าอี้ ข้อโต้ตอบเหล่านี้มีลักษณะของการใช้ยู่บ้าง คือเป็นการ
โต้ตอบคำถามของครูในสถานการณ์ที่เป็นจริงที่ปรากฏอยู่ในขณะนั้น ไม่ใช่เป็นการ
โต้ตอบตัวชี้แนะ ดังตัวอย่างแรก ถึงกระนั้นก็ดี การเน้นหนักของการโต้ตอบตาม
ตัวอย่างข้างบนก็ยังคงอยู่ที่กฎเกณฑ์อยู่นั่นเอง ทั้งนี้เพราะรูปแบบของคำตอบยังอยู่ใน
วงจำกัดมากเกินไป ในสถานการณ์จริงแล้ว นักเรียนอาจตอบด้วยรูปแบบอื่น ๆ ก็ได้
เช่น

Teacher : What is on the table ?

Pupils : A book.

หรือ Teacher : Can you tell me where my purse is ?

: Do you see my purse ?

etc.

Pupils : Under the chair.

: Under your chair.

: It's there. (พร้อมกับไข่มื้อชี้ไปที่ใต้เก้าอี้ของครู

ฯลฯ

จึงจะเห็นได้ว่าในสถานการณ์หนึ่ง ๆ กลุ่มสนทนาอาจเลือกประโยคใด ๆ มาพูดได้มากมายหลายแบบ และในความเป็นจริงแล้วเราไม่สามารถกำหนดได้ว่าผู้ถามจะถามด้วยคำถามใด ลักษณะใด และท่านเองเดียวกัน เราก็ไม่สามารถคาดได้ว่าผู้ตอบจะใช้ประโยคใดตอบ ประโยคคำถามตอบในตัวอย่างสุดท้ายที่ยกมาข้างบนนั้น ในสถานการณ์จริงผู้ถามจะใช้ประโยคที่สั้นแต่ได้ความหมายอย่างเดียวกัน คือถามหากระเป๋าสตางค์ของผู้ถาม และผู้ตอบอาจใช้ประโยค ข้อความ คำพูด หรือแม้แต่ท่าทีปฏิกิริยาโดยไม่ต้องใช้คำพูดเลย (non - verbal language) ก็ใช้มือชี้ไปที่ใต้เก้าอี้ตัวที่กระเป๋าสตางค์ของครูวางอยู่ข้างล่างนั้นก็ย่อมได้

สิ่งที่ต้องกล่าวควบคู่ไปกับกฎเกณฑ์ และการนำไปใช้จริง คือ ความหมาย ซึ่งแยกออกเป็น 2 ประเภท คือ

ความหมายในแง่ของนัยสำคัญทางกฎเกณฑ์ (significant) หมายถึง ประโยคที่มีการเรียบเรียงเป็นโครงสร้างของประโยคตามกฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์ คือมีคุณค่าทางไวยากรณ์อย่างสมบูรณ์

ความหมายในแง่ของการนำไปใช้ (value) หมายถึง การนำประโยค หรือส่วนใดส่วนหนึ่งของประโยคไปใช้ในการสื่อความหมายหรือการสื่อสาร

จงพิจารณาความหมายของคำว่า significant และ value จากตัวอย่างต่อไปนี้

the destroyed rain crops the
กลุ่มคำเหล่านี้ไม่มีความหมายในแง่ necessity หรือคุณค่าของประโยค
(significant) และลองพิจารณาคำโต้ตอบ จากตัวอย่างต่อไปนี้

A : What destroyed the crops ?

B : The rain.

or: The rain did.

ข้อความที่ B โต้ตอบคือ The rain. หรือ The rain did.
ไม่มีความหมายในแง่ของ necessity หรือคุณค่าทางโครงสร้างของประโยค แต่มีความ
หมายในแง่ของการนำไปใช้เพื่อสื่อความหมาย เพราะใช้ในบริบทได้เหมาะสม
ประโยคที่ขึ้นต้นด้วย This is a _____. ที่ครูใช้สอนในชั้นบ่อย ๆ
จึงเป็นวิธีการที่อาจกล่าวได้ว่ามีประสิทธิภาพในการสอนคุณค่าทางโครงสร้างของ
ประโยค แต่ถือว่ามีความสำคัญหรือคุณค่าในแง่ของการนำไปใช้ในลักษณะของการใช้คำ
หรืออาจแยกลักษณะความแตกต่างทั้งสองคำนี้ให้เห็นได้ชัดเจน ดังนี้

ตาราง 1 แสดงความแตกต่างระหว่างกฎเกณฑ์ และการนำไปใช้

โครงสร้าง	การนำไปใช้สื่อสาร
usage	use
significant	value
Ex. A : Where is the pen ? B : The pen is on the table.	B : On the table.
เป็นการเรียบเรียงประโยคให้ ถูกต้องตามกฎเกณฑ์ของภาษา (usage)	เป็นการเลือกรูปแบบของประโยคหรือ ส่วนใดส่วนหนึ่งของประโยคมารวม บริบทได้อย่างถูกต้องเหมาะสม

กล่าวโดยสรุป ภาษาในแง่ของการนำไปใช้นั้นครอบคลุมความสามารถของ
ผู้เรียน 2 ประการ คือ ความสามารถในการเลือกรูปแบบของประโยคที่เหมาะสม
ในบริบทที่เฉพาะเจาะจง และการรู้จักว่าประโยคนั้นทำหน้าที่ใดในสถานการณ์ของ
การสื่อสาร (communicative situation)

ในระยะเวลาที่ผ่านมา การเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็นไปในแนวทาง
ที่เน้นกฎเกณฑ์มากกว่าการนำไปใช้ ด้วยความเชื่อมั่นว่า ถ้าหากผู้เรียนรู้กฎเกณฑ์แล้ว
ความรู้ในเรื่องของการใช้ก็จะตามมาเอง การคาดหมายนี้เป็นการคาดหมายที่สูงส่ง
เกินไป หลักฐานที่ปรากฏอยู่ดูเหมือนจะเป็นไปว่าผู้ที่มีความรู้ทางกฎเกณฑ์นั้นจะมีความ
รู้สึกเหมือนคนหลงทางเมื่ออยู่ในสถานการณ์ที่จะต้องใช้ภาษาจริง ๆ การสอนกฎเกณฑ์
ไม่เป็นการประกันว่า ผู้เรียนจะมีความรู้ในเรื่องการนำไปใช้ แต่การสอนการนำไป
ใช้เป็นการประกันการเรียนรู้กฎเกณฑ์ เพราะกฎเกณฑ์เป็นส่วนสำคัญของการนำไปใช้
เมื่อเป็นเช่นนี้จึงเป็นการเหมาะสมที่จะจัดวิชาภาษาอังกฤษโดยคำนึงถึงการนำไปใช้
แต่ทั้งนี้มิได้หมายความว่าแบบฝึกหัดสำหรับฝึกกฎเกณฑ์นั้นจะนำมาใช้ไม่ได้ แต่เมื่อจะ
นำมาใช้ก็ควรจะใช้เป็นสิ่งแวดล้อมเพื่อการสื่อสารเท่านั้น ไม่ใช่สอนให้มีจุดจบในตัว
ของมันเองเพียงเท่านั้น

ถ้าหากผู้สอนภาษาอังกฤษมีความเชื่อว่า เป้าหมายของการเรียนการสอน
ภาษาอังกฤษนั้นควรจะเป็นไปเพื่อการสื่อสาร ก็จะต้องพิจารณาขอบเขตของเนื้อหา
ในการสอน ซึ่งก็ควรจะเริ่มต้นตั้งแต่การเลือกสิ่งที่จะนำมาสอน ลำดับขั้นตอน
 ตลอดจนวิธีการสอนควรจะยึดถือเนื้อหาที่จะนำไปใช้เป็นพื้นฐาน และด้วยวิธีการนี้
วิธีเดียวเท่านั้นที่การสอนภาษาเพื่อการสื่อสารจะบรรลุเป้าหมาย ไม่ใช่สะสมไว้แต่
เพียงกฎเกณฑ์ซึ่งอาจจะไม่สามารถนำไปใช้จริง ๆ ได้เลย

ในการพิจารณาขอบเขตของเนื้อหาที่มีปัญหายู่ว่า เนื้อหาในลักษณะใด
และขอบเขตใดเหมาะสมที่สุดสำหรับผู้เรียนระดับมัธยมศึกษา วิกิโรว์สัน

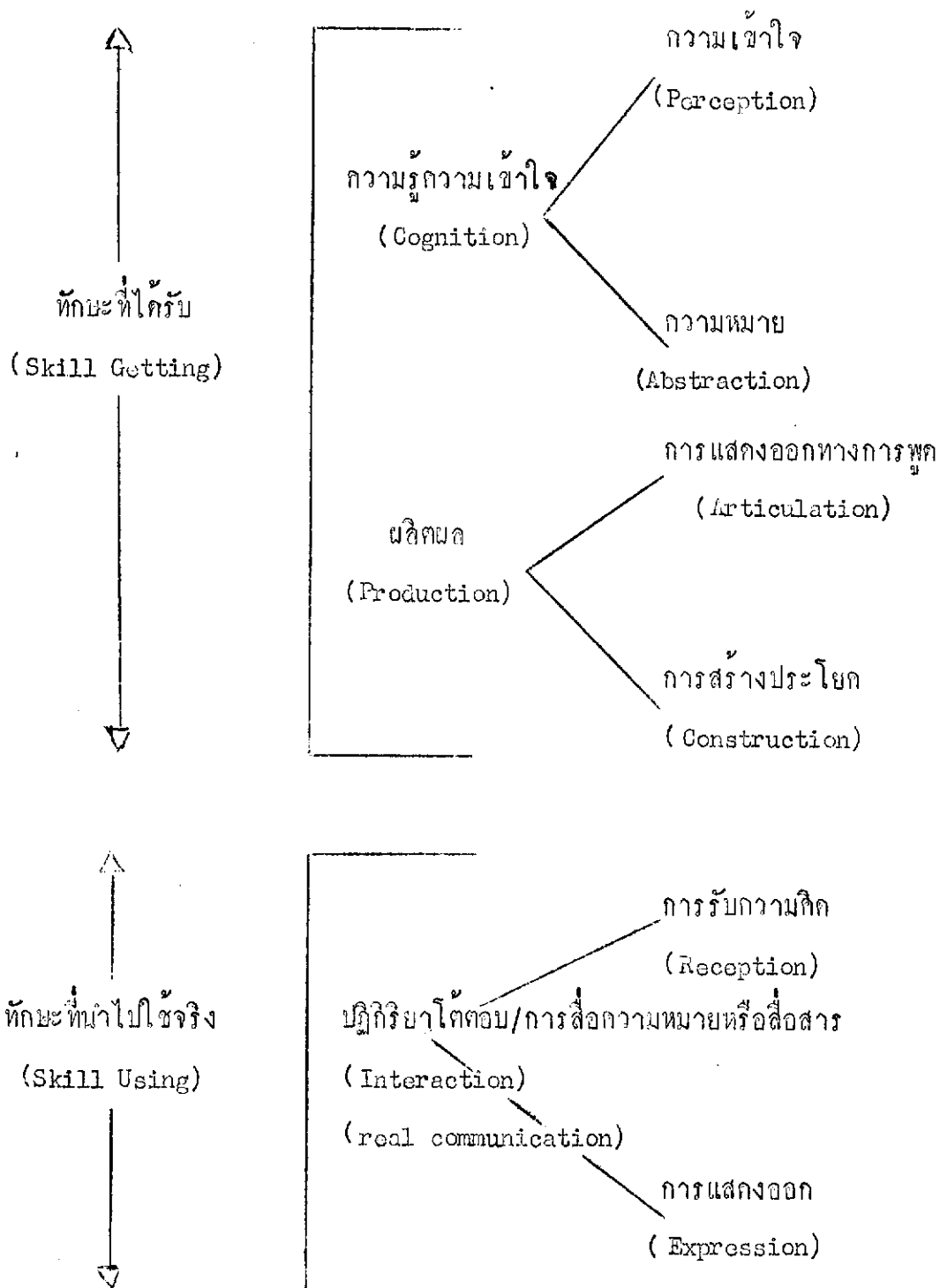
(ขจร สุขวังสรรค์ 2526 : 88 อ้างอิงมาจาก Wildenowson. 1978)

เสนอว่า ที่เหมาะสมที่สุดคือให้สัมพันธ์กับวิชาอื่น ๆ ที่อยู่ใกล้กัน และควร

ให้เชื่อมโยงกับสถานการณ์นอกชั้นเรียน ซึ่งเราถือว่าเป็นโลกที่แท้จริงกว่า เป็นภาษา
ที่ผู้เรียนจะต้องนำไปใช้จริงในชีวิตประจำวันเพื่อการศึกษาต่อสื่อสาร ซึ่งผู้เรียนทุกคน
จะต้องออกไปเผชิญกับสถานการณ์ต่าง ๆ เหล่านั้นในชีวิตจริงของเขา เช่น เรื่องของ
ครอบครัว กีฬา วันหยุด ประเพณี งานอดิเรก การเดินทางท่องเที่ยว การชมมหรสพ
 เป็นต้น

แผนภูมิการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

ถ้าจุดมุ่งหมายของการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในระดับชั้นมัธยมศึกษาคือ
ความสามารถที่จะใช้ทักษะทั้ง 4 ด้าน คือ ฟัง พูด อ่าน เขียน เพื่อการสื่อสารได้
กระบวนการที่เกี่ยวข้องกับการเรียนน่าจะเป็นดังแผนภูมิตัวนี้



ภาพประกอบ 1 แสดงการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

162001

แผนภูมินี้ไม่ได้แสดงถึงลำดับก่อนหลัง แต่แสดงถึงลักษณะ ขนานกันไปของ
ทักษะที่ได้รับและทักษะที่จะนำไปใช้จริง ทั้งสองส่วนจะต้องมีปฏิริยาสัมพันธ์กัน
(Interaction) ตั้งแต่เริ่มแรกทีเดียว ช่วงทักษะที่จะให้ผู้เรียนรับต้องวางแผน
ให้เป็นการสื่อสารไปในตัวด้วย ซึ่งจะกลายนำไปสู่การสื่อสารที่แท้จริง

การสอนฟัง-พูดเพื่อการสื่อสาร

ถ้าเราต้องการสอนภาษาอังกฤษมิให้เด็กสามารถฟังและพูดภาษาอังกฤษได้
ไม่ใช่เพียงแค่ฟังประโยคที่ครูอ่านให้ฟังจากหนังสือเรียนหรือออกเสียงภาษาอังกฤษ
ได้เท่านั้น สิ่งที่จะต้องเน้นในขณะที่สอนคือลักษณะทางภาษาศาสตร์ดังต่อไปนี้

ตัวชี้แนะความหมาย (Clues to meaning) ได้แก่ การออกเสียงเน้น
(stress) ซึ่งแบ่งเป็น การออกเสียงเน้นหนักที่คำ (Word stress) และ
การออกเสียงเน้นหนักที่ข้อความ (Phrase stress) ซึ่งการเน้นเสียงต่าง ๆ
เหล่านี้ไม่ได้มีการแสดงไว้อย่างแน่ชัดในภาษาเขียน เพียงแต่บางกรังอาจใช้ตัวเอน
ตัวพิมพ์ใหญ่ หรือการขีดเส้นใต้คำที่เน้นหนัก เมื่อเวลาอ่านเจ้าของภาษามักรู้ที่
คำใดจะต้องย้ำหรือเน้นหนัก ผู้เขียนที่เขียนเก่งสามารถทำให้ผู้อื่นเข้าใจว่าเน้นตรงไหน
ภาษาพูดต้องมีการออกเสียงเน้นหนักอย่างน้อยหนึ่งแห่ง ซึ่งจะช่วยให้ผู้ฟังเข้าใจง่ายยิ่งขึ้น
เพราะฉะนั้นในการฟังหรือพูด นักเรียนจะต้องสามารถใช้ความสามารถในการออกเสียง
เน้นหรือเข้าใจเสียงเน้นหนักได้อย่างถูกต้อง ถ้าดูภาษาเขียนดังประโยค เช่น
"I told him." จะเห็นว่าใช้สำหรับคำถามทั้ง 3 ชนิด แต่ในภาษาพูดย่อมมี
การออกเสียงเน้นแตกต่างกัน คือ

How did he find out ?

I told him.

Who told him ?

I told him.

Did you tell him ?

I told him.

ลีลา (style) คือ สิ่งที่จะช่วยให้ผู้ฟังเข้าใจถึงความตั้งใจของผู้พูด บางครั้งการพูดในสถานที่ต่างกัน คนผู้ฟังต่างลักษณะกัน อาจต้องใช้คำพูดที่แตกต่างกัน ด้วย เช่น พูดกับเพื่อนร่วมงานในร้านอาหาร ผู้พูดต้องการเพียงให้คนออกจากสถานที่หนึ่ง อาจออกมาได้ 5 ลักษณะ คือ

1. ในลักษณะใกล้ชิดสนิทสนม (Intimate) Out !
2. ในลักษณะบอกสาเหตุ (Causal style) Run along now.
3. ในลักษณะขอรับรอง (Consultative) Would you mind leaving the room a moment, please ?
4. ในลักษณะที่เป็นแบบแผน (Formal) The audience is requested to kindly leave the room for a few minutes.
5. ในลักษณะที่เป็นแบบพิมพ์บรรยาย (Frozen or printed)

The management respectfully request the conferences to vacate the auditorium between session in order to facilitate the operation of the custodial staff.

นอกจากเรื่องการออกเสียงเน้น (stress) และลีลา (style) แล้วยังมีสิ่งต่าง ๆ อีกมากที่ทำให้ภาษาพูดและภาษาเขียนแตกต่างกัน เช่น ระดับเสียง (Intonation) การพูดซ้ำ (repetition) การพักเสียง (pause) การย่ำเท้าบทสนทนา (conversational tags) หรือแม้แต่วิธีการพูด (Syntax)

จุดหมายปลายทางของการฝึกทักษะการฟัง-พูด คือ การให้เด็กมีความสามารถในการใช้ภาษาที่เป็นธรรมชาติ ผู้ที่เชื่อในวิธีการสอนแบบไวยากรณ์และแปล (Grammar and Translation) ในสมัยก่อนมองไว้ว่าเราไม่ควรให้เด็กพูด จนกว่าจะได้เรียนรู้สิ่งสำคัญ ๆ ในระบบโครงสร้างและระบบคำเสียก่อน หลังจากนั้นเด็กจะได้พูดเองจากที่เรียนรู้นั้น แต่นักการศึกษาสมัยใหม่เน้นถึงความสำคัญในการสื่อสารด้วยการฟัง-พูดที่เป็นธรรมชาติ และการที่เด็กสมัยนี้คุ้นเคยกับวิธีฟัง-พูด (aural-oral) มาบ้างแล้ว ทำให้วิธีการเก่า ๆ หมดความหมายไป

วิธีการต่าง ๆ ที่กล่าวมาแล้วยังอยู่ในขั้นที่เรียกว่าอยู่ในระดับโครงสร้าง ยังไม่เป็นการสื่อสารที่แท้จริง ริฟเวอร์ส และ เทมเปอร์ลีย์ (Rivers and Temperley. 1968 : 98 - 112) ได้เสนอกิจกรรม 14 รูปแบบ เพื่อให้ได้มาซึ่งทักษะการฟัง-พูดเพื่อการสื่อสารที่แท้จริง คือ

1. การจัดและส่งเสริมความสัมพันธ์ทางสังคม (Establishing and maintaining social relation) ให้เด็กฝึกพูดเกี่ยวกับสถานการณ์ต่าง ๆ ในสังคม เช่น การทักทาย (Greeting) การแนะนำตัวเองและผู้อื่น (Introduction) การแสดงความปรารถนา (Wishes) การแสดงความกตัญญู (Expressing) การปฏิเสธ (Refusals) ฯลฯ
2. การแสดงปฏิกิริยาโต้ตอบ (Expression one's reaction) ให้นักเรียนแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับภาพ ภาพยนตร์ สไลด์ การ์ตูน หรือเรื่องตลก ฯลฯ
3. การค้นหาสิ่งที่อยู่ในใจของผู้อื่น (Finding one's intension) ให้เด็กแต่ละคนได้รับมอบหมายงานซึ่งต้องปิดเป็นความลับ แล้วให้ทุกคนพยายามไปตามถึงงานของแต่ละคนโดยใช้ภาษาอังกฤษ
4. การสนทนาเกี่ยวกับวิธีแก้ปัญหา (Taking one's out of trouble) สำหรับเด็กที่ค่อนข้างสูงหน่อย เด็กเตรียมบทเรียนด้วยตนเอง อาจจะกล่าวหาซึ่งกันและกันในเรื่องอะไรก็ได้ที่ไม่ร้ายแรงนัก และให้แต่ละคนใช้ความคิดและภาษาค้นหาทางแก้ตัว
5. การค้นหาและการให้รายละเอียด (Seeking and giving information) เกี่ยวข้องกับการไต่ถามกันเกี่ยวกับพื้นฐานทางครอบครัว เกี่ยวกับตัวเด็ก ถิ่นที่อยู่ อาชีพ การพักผ่อนที่ชอบ สัตว์เลี้ยงที่ชอบ งานอดิเรก เป็นต้น
6. การเรียนหรือการสอนการทำสิ่งใดสิ่งหนึ่ง (Learning or teaching how to do or make something) อาจมีการสาธิตการทำอาหาร การเล่นเกม หรือเรื่องที่นักเรียนคนหนึ่งเป็นพิเศษ ไม่ว่าจะเป็นกีฬา งานฝีมือ ในขณะที่แสดงหรือสาธิตก็อธิบายเป็นภาษาอังกฤษง่าย ๆ ด้วย

7. การพูดคุยทางโทรศัพท์ (Conversing over the telephones) เป็นกิจกรรมที่อาจยากสำหรับนักเรียนในบางท้องถิ่นที่ไม่คุ้นเคยกับการใช้โทรศัพท์ ครูควรจัดอุปกรณ์เป็นโทรศัพท์แบบจำลอง และฝึกการพูดทางโทรศัพท์ในลักษณะต่าง ๆ เช่น การทักทาย การรับสาย การขอสาย การบอกฝากข่าวสาร การติดต่อทางธุรกิจการค้า การคุยกับเพื่อน การนัดหมาย การสอบถามราคาสินค้า ฯลฯ

8. การแก้ปัญหา (Problem solving) เป็นการแก้ปัญหาที่ใช้คำพูด เช่น การเล่นเกม 20 คำถาม การบอกความจริง การบอกวิธีการต่าง ๆ ฯลฯ

9. การอภิปรายแสดงความคิดเห็น (Discussing idea) อาจใช้วิธีการของ สเตวีก (Stevick, 1969 : 39 - 45) เรียกว่า เนื้อหาย่อย (microtext) คือหาเรื่องสั้น ๆ ไม่เกิน 50 คำ เกี่ยวกับเรื่องอะไรก็ได้ เช่น รายการอาหาร ตารางเวลาเครื่องบิน ฯลฯ

10. การเล่นเกี่ยวกับภาษา (Playing with language) เช่น เกมเล่นคำ (word games) เกมท้าววิเศษนา (Charade) คำอักษรไขว้ (Puzzle) เป็นต้น

11. การแสดงบทบาททางสังคม (Acting out social roles) เด็กเตรียมตัวก่อนแสดงบทบาทสนทนา แต่ละกลุ่มอาจมีการตีความหมายบทสนทนาต่างกันหรือใกล้เคียงกันก็ได้

12. การให้สันทนาการแก่ผู้อื่น (Entertaining others) เช่น ร้องเพลง เล่นดนตรี หรือแสดงเป็นพิธีกรรายการวิทยุ โทรทัศน์ จัดเรื่องโฆษณา ฯลฯ รายการปัญหาชิงรางวัล กีฬา ร้องเพลง ฯลฯ

13. การแสดงผลงาน (Displaying one's achievement) แสดงผลงานที่เด็กสร้างหรือมีประสบการณ์

14. การเข้าร่วมกิจกรรมในเวลาว่าง (Sharing leisure activities) โดยให้เด็กมีส่วนร่วมในโครงการ ใช้คำพูดในโอกาสต่าง ๆ เช่น การละเล่น งานฉลองเทศกาลต่าง ๆ เช่น แต่งตนคริสต์มาส แข่งตัวสำหรับตัวละคร เทกกาต สลโลว์น วาเลนไทน์ เป็นต้น

2. ทฤษฎีและเอกสาร งานวิจัยเกี่ยวกับการจัดทเรียนแบบโนชันนอล-ฟังก์ชันนอล
(Notional - Functional Syllabus)

ความหมายของโนชันนอล-ฟังก์ชันนอล

1. วิลกินส์ (Wilkins. 1976 : 18) ได้ให้ความหมายของ โนชันนอล-ฟังก์ชันนอล ว่า เป็นแผนการเรียนภาษาที่มุ่งให้ผู้เรียนได้รู้ว่าจะสามารถใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารได้อย่างไร เป็นการเรียนภาษาเพื่อนำไปใช้ติดต่อสื่อสารในชีวิตจริง เพื่อแสดงออกซึ่งความรู้สึกนึกคิดโดยการใช้ภาษาเป็นสื่อ ซึ่งแผนการสอนแบบนี้จะให้ประโยชน์มากในแง่ของการให้ข้อเท็จจริงทางภาษาเพื่อสื่อสาร โดยมีไวยากรณ์ทางไวยากรณ์และสถานการณ์ในการใช้ภาษา

2. จอห์นสัน (Johnson. 1981 : 2) ให้ความหมายของ ฟังก์ชันและโนชัน (Function and Notion) ไว้อย่างสั้น ๆ ว่า คือแผนการเรียนที่สามารถใช้ภาษาเพื่อสื่อสารได้อย่างถูกต้องเหมาะสม หรือสามารถพูดได้อย่างถูกต้องในเวลาอันเหมาะสม (to know the right thing to say at the right time)

3. ไมม์บี้ (Munby. 1983 : 1 citing Hymes. 1977) กล่าวว่า คือแผนการสอนที่จัดเกี่ยวกับสิ่งที่สอนเพื่อให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาในการสื่อสารได้ในบริบท (Context) และสถานการณ์ (situation) ต่าง ๆ อย่างเหมาะสม

4. ดอบสัน (Dobson. 1979 : 24) กล่าวว่า แผนการสอนแบบ โนชันนอล - ฟังก์ชันนอล เปรียบเหมือนแกนวิชาของภาษา (back bone of the language course) ซึ่งมุ่งเน้นเกี่ยวกับหน้าที่ของภาษา (Language function) เพื่อแสดงความรู้สึกนึกคิดออกมาในทางการพูดหรือเขียน แทนที่จะเน้นไปยังเรื่องไวยากรณ์ ลักษณะของบทเรียนแบบนี้ หัวข้อบทเรียนจะเป็นสถานการณ์ในการใช้ภาษา เช่น การแสดงความรู้สึก การแสดงความคิดเห็น การแสดงความ

กิริยา-เสียบใจ เป็นต้น ไม่ใช่เน้นตัวมอไวยากรณ์ เช่น การใช้คำกริยา (Verbs) เรื่องกาล (Tenses) ประโยกเงื่อนไข (Conditional) กำนามและคำสรรพนาม (Nouns and Pronouns) หรืออื่น ๆ เป็นต้น ฉะนั้นการเรียนการสอนแบบโนชันนอล-ฟังก์ชันนอลนี้ ผู้เรียนมีความต้องการที่จะเตรียมตัวเองให้สามารถติดต่อสื่อสารกับชาวต่างประเทศได้ สามารถเดินทางท่องเที่ยว และใช้ชีวิตในสังคมของประเทศนั้น ๆ ได้โดยต้องมีความสามารถพหุคูณกับผู้อื่น แลกเปลี่ยนความคิดเห็นกัน ขาวสาร ประสพการณ์ แสดงความชอบหรือไม่ชอบต่อสิ่งต่าง ๆ ได้

5. ขจร สุขรังสรรค์ (ขจร สุขรังสรรค์ 2526 : 218) ให้ความหมายของโนชัน (Notion) ว่า หมายถึงภาษาที่ผู้เรียนจำเป็นจะต้องใช้ในการสื่อความหมายซึ่งแยกไว้เป็นหมวดหมู่ เช่น การทักทาย (Greeting) การแสดงความขอบคุณ (Expressing thanks) การให้คำแนะนำและขอเสนอแนะ เป็นต้น

อย่างไรก็ดี นักการศึกษาบางท่านได้กล่าวถึงเฉพาะความหมายของโนชันและบางท่านกล่าวรวมถึงทั้งโนชันและฟังก์ชัน ซึ่งในประเด็นนี้ตามพรกณะของ

วิลกินส์ (Johnson. and Morrow. 1981 : 3 citing Wilkins.

1978) ได้เสนอต่อสหภาพนิคมงานชาวยุโรป (Council of Europe's work) ว่า คำทั้งสองนี้มีความหมายเกี่ยวข้องสัมพันธ์กันอย่างมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งเหมาะสมที่จะใช้กับจุดมุ่งหมายของการสร้างแผนการสอน (Syllabus Design)

ซึ่งสอดคล้องกับข้อสรุปของ เกท จอห์นสัน (จอห์นสัน 1981 : 2) เองที่กล่าวว่า หมายถึง การรู้จักใช้ภาษาที่ถูกต้อง สื่อความหมายในเวลาอันเหมาะสมในสถานการณ์หนึ่ง ๆ จึงอาจกล่าวได้ว่าคำสองคำนี้ควรใช้คู่กันเพื่อให้ได้ความหมายตรงกับจุดประสงค์ที่สุด

จากที่กล่าวมาแล้ว ข้อสรุปความหมายของโนชันนอล-ฟังก์ชันนอลได้ว่า หมายถึงการจัดแผนการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อจุดประสงค์ในการนำภาษาอังกฤษไปใช้ในการติดต่อสื่อสารในชีวิตจริงของผู้เรียน โดยแยกเนื้อหาบทเรียนออกเป็นหมวดหมู่ ตามหน้าที่ของภาษา (Notion) ที่จะนำไปใช้ เช่น การทักทาย

การแสดงความตั้งใจ-เสียใจ การแสดงความกึกกั้น ฯลฯ รวมทั้งการใช้วิธีสอนที่
เหมาะสมกับบทเรียนแบบนี้เพื่อจะนำไปสู่ผลสำเร็จของจุดประสงค์ในการสอนภาษาอังกฤษ
เพื่อการติดต่อสื่อสาร

ประวัติความเป็นมาของโนชันนอล-ฟังก์ชันนอล วิลลาบัส

วิธีการตามทฤษฎีโนชันนอล-ฟังก์ชันนอล (Notional - Functional)
เกิดขึ้นจากความไม่พอใจของนักภาษาศาสตร์ชาวอังกฤษกลุ่มหนึ่งที่มีต่อการสอนภาษา
โดยใช้ทฤษฎีแบบเก่า คือ ทฤษฎีโครงสร้าง เริ่มต้นจากการที่ เฟิร์ธ (Firth,
1957 : 34 - 37) แสดงความไม่พอใจและไม่เห็นด้วยต่อการสอนภาษาตามแบบ
ทฤษฎีโครงสร้างและสถานการณ์ของ ซอสเซอว์ (Saussure, 1954 : 55 - 80)
และเฟิร์ธยืนยันว่า การสอนภาษาโดยยกสถานการณ์ประกอบยังคงเป็นการสอนไวยากรณ์
อยู่นั่นเอง การสอนภาษาโดยใช้วิธีการแบบโครงสร้าง และยกสถานการณ์ประกอบ
ยังไม่สามารถทำให้ผู้เรียนใช้ความรู้ทางภาษาที่เรียนมาสื่อความหมายได้ ทั้ง ๆ ที่ได้
ใช้เวลาหลายปีในการเรียน ความล้มเหลวในการสอนภาษาแบบนี้มิได้เกิดขึ้น เพราะ
ผู้เรียนขาดความสามารถ หรือเพราะไม่ได้รับแรงกระตุ้นในการเรียน หรือเพราะ
การสอนไม่ดีพอ หากแต่เกิดจากการไม่เห็นความสำคัญของการใช้ภาษา และมักจะสอน
ไปในแนวที่ผิดจากความเป็นจริง นั่นคือ การสอนภาษาแบบนี้พยายามอธิบายหน้าที่ของ
ภาษาออกมาในรูปของไวยากรณ์ ดังนั้นผู้เรียนที่เรียนภาษาอังกฤษแบบโครงสร้าง
และยกสถานการณ์ประกอบนี้ แม้จะสอบได้เกรดเอ ก็อาจไม่สามารถใช้ภาษาอังกฤษ
เพื่อสื่อความหมายในชีวิตจริงได้เลย เพราะรู้แต่เพียงกฎไวยากรณ์ รู้แต่เพียงกระบวน
ประโยค แต่ไม่รู้ว่โอกาสไหน สถานการณ์ใดสมควรจะใช้ประโยคอะไรบ้าง แนวความ
คิดของทฤษฎีโนชันนอล-ฟังก์ชันนอล จะทำให้ผู้เรียนบรรลุจุดมุ่งหมายของการเรียนภาษา
ที่แท้จริง กล่าวคือ สามารถสื่อความหมายได้หรือพูดได้จริง ๆ นั่นเอง เพราะตลอดเวลา
ผู้เรียนจะต้องเรียนภาษาในลักษณะของการใช้ มิใช่เรียนในลักษณะของไวยากรณ์เพียง
อย่างเดียว แต่ทั้งนี้มิได้หมายความว่าไวยากรณ์ไม่สำคัญผู้เรียนยังคงเรียนหลักไวยากรณ์อยู่
แต่เรียนให้สอดคล้องหรือควบคู่ไปกับการใช้ภาษาในแต่ละกรณี แต่ละสถานการณ์ แต่ละหน้าที่

และเมื่อไม่นานมานี้เอง นักภาษาศาสตร์กลุ่มเดียวกันนี้ยังได้รับอิทธิพลทางด้านแนวความคิดจากนักวิชาการอีกหลายสาขา ทั้งทางจิตวิทยา สังคมวิทยา และนักภาษาศาสตร์อื่น ๆ ที่พากันไม่เห็นด้วยกับคำจำกัดความของคำว่า "competence" ของ นอม ชอมสกี (Chomsky, 1965 : 58 - 60) โดยชอมสกีได้ให้นิยามว่า หมายถึงความรู้ความเข้าใจของภาษาที่ผู้พูดและผู้ฟังมีอยู่ในตัวเอง และเป็นความรู้ที่ทำให้เราสามารถพูดและเข้าใจประโยคหรือเห็นความแตกต่างของประโยคที่ถูกไวยากรณ์และประโยคที่ไม่ถูกไวยากรณ์ได้ ตลอดจนเข้าใจความสัมพันธ์ของข้อความด้วยกัน

ไฮม์ส์ (Hymes, 1972 : 76 - 78) แย้งว่า ไม่ว่าทฤษฎีทางภาษาศาสตร์ใดก็ตามต้องประกอบด้วยส่วนประกอบทางสังคมวิทยา จากข้อสรุปนี้ ไฮม์ส์และนักภาษาศาสตร์คนอื่น ๆ จึงให้ความแตกต่างของคำว่า "ความสามารถของทางภาษา" (linguistic competence) และความสามารถทางการติดต่อสื่อสาร (communicative competence) ว่าผู้เรียนต้องมีความสามารถในการใช้ภาษาทั้งในแง่ภาษาศาสตร์และการสื่อความหมาย เข้าใจความหมายได้ถูกต้องด้วยรวม 2 ประการในความสามารถทางการสื่อสาร ด้วยเหตุนี้ ความหมายของความสามารถทางการสื่อสาร ตามแนวคิดของทฤษฎีโน้มนวล-ฟังก์ชันนอลจึงมีความหมายกว้างและลึกกว่าความหมายของคำว่า "competence" ของชอมสกี

นอกจากไฮม์ส์ (Hymes.) แล้ว แมรี ฟินอคเชียโร (Finocchiaro, 1977 : 98 - 102) ยังได้อธิบายความหมายของคำว่า ความสามารถในการสื่อสารเอาไว้ว่า หมายถึงการที่บุคคลมีความเข้าใจในภาษาดีพอที่จะรู้ความแตกต่างระหว่างสิ่งที่เขาได้ยินหรือได้อ่าน ซึ่งอาจถามหรือไม่ก็ถาม และความหมายอันแท้จริงของสิ่งนั้นได้ นั่นคือเข้าใจทั้งความหมายในเนวสิกและความหมายในระดับธรรมดา

มาในปัจจุบันนี้ ความสามารถทางการสื่อสารยิ่งกินความหมายกว้างกว่านั้นอีก ก็รวมความหมายเดิมทั้งสอง เข้าด้วยกัน จึงหมายถึงความสามารถในการสื่อความหมาย และเข้าใจในส่วนลึกด้วย พร้อมทั้งเพิ่มองค์ประกอบอีกส่วนหนึ่งที่สำคัญเข้าไป ก็ความเหมาะสมของภาษาที่ใช้ว่าเป็นที่ยอมรับในสถานการณ์หรือสังคมนั้น ๆ หรือไม่ ซึ่งก็หมายความว่า จะต้องคำนึงถึงบทบาททางสังคมของผู้สื่อความหมาย เวลา และสถานที่ ที่การสื่อความหมายนั้นเกิดขึ้นเป็นสำคัญ เพราะสิ่งใดที่ไม่จะเป็นเครื่องตัดสินใจรูปแบบ น่าเสียง และความเหมาะสมของภาษาที่ใช้ไม่ว่าจะเป็นภาษาพูดหรือภาษาเขียนก็ตาม

จากการสอนภาษาโดยเน้นไวยากรณ์เพียงอย่างเดียว ก่อให้เกิดความบกพร่อง และปัญหาหลายอย่างตามมา และทำให้การเรียนการสอนภาษาอังกฤษประสบความล้มเหลวถึงกล่าวมาแล้ว จึงมีนักภาษาศาสตร์และครูสอนภาษาอังกฤษหลายคนได้เขียนบทความอภิปรายถึงข้อบกพร่องของการสอนภาษาโดยใช้ทฤษฎีโครงสร้างอย่างมากมาย รวมทั้ง วิลกินส์ (Wilkins, 1976 : 74 - 76) ด้วยจนเป็นเหตุก่อให้เกิดการสอนภาษาตามแนวใหม่ที่เริ่มเน้นเนื้อหาและจุดมุ่งหมายของการสื่อความหมาย แล้วพิจารณาจากเนื้อหาและจุดมุ่งหมายนี้ เราจะนำไปปฏิบัติจริงหรือสื่อความหมายในสถานการณ์จริงได้อย่างไร แทนที่จะเน้นหลักไวยากรณ์แล้วอนุมานว่า ผู้เรียนจะนำหลักไวยากรณ์ไปสื่อความหมายได้อย่างไรการสอนแบบเดิม โดยที่ในการดำเนินการสอนแบบใหม่นี้จะสอนเพื่อสนองความต้องการของผู้เรียนให้สามารถนำเอาภาษาไปใช้ตามที่ไถ่ถึงจุดมุ่งหมายเอาไว้ ซึ่งวิลกินส์ใช้ศัพท์เฉพาะ เรียกว่า "เซตไววอล คิท" (survival kit) อันหมายถึงภาษาที่ผู้เรียนต้องการอย่างน้อยที่สุดก็เพื่อไปใช้สื่อสารในชีวิตประจำวัน แนวการสอนภาษาแบบใหม่นี้ก็คือแผนการสอนแบบโนชันนอล-ฟังก์ชันนอล นั่นเอง

เมื่อนักภาษาศาสตร์และครูสอนภาษาอังกฤษมีความเชื่อในการสอนแบบใหม่นี้ แล้วจึงได้ก่อสร้างแผนการสอนแบบโนชันนอล-ฟังก์ชันนอลขึ้นมาใช้จึงจะทำให้ผู้เรียนสามารถถ่ายทอดความรู้สึนึกนึกของตนเองออกมาโดยอาศัยไวยากรณ์ที่สัมพันธ์กับภาษาที่จะต้องใช้ นั่นเป็นสื่อ โดยที่แผนการสอนแบบใหม่นี้จะเน้นความสำคัญของ

ความสามารถในการสื่อความหมายเป็นสำคัญ การจัดเนื้อหาการสอนก็จะจัดโดยแบ่ง
ภาษาออกตามเนื้อหาสาระที่จะนำมาสอนตามแบบโนชั้น คือแยกแยะทางหน้าที่ของ
ภาษาที่จะนำไปใช้มากกว่าการจัดตามรูปหัวข้อทางไวยากรณ์ ด้วยเหตุนี้เองแผนการสอน
แบบนี้จึงได้ชื่อว่าแผนการสอนแบบโนชั้นนอล-ฟังก์ชันนอล

แต่ทั้งนี้มิได้หมายความว่า ถ้านักเรียนเรียนภาษาอังกฤษตามแบบใหม่นี้แล้ว
นักเรียนจะได้เรียนแค่การพูดเพียงอย่างเดียว เพราะโนชั้นนอล-ฟังก์ชันนอลเน้นทักษะ
ฟัง-พูด เมื่อนักเรียนสามารถพูดได้คล่องแล้วก็จะมีการสอนโดยเน้นพิเศษเฉพาะ
การอ่านและการเขียน แต่เท่าที่ปรากฏทุกวันนี้ผู้เรียนแม้จะมีทักษะการอ่านอย่าง
คล่องแคล่วแล้วก็ยังคงพูดภาษาอังกฤษไม่ได้ก็มีแน่นอนที่สุดว่าครูสอนภาษาอังกฤษ
ในอนาคตตามทฤษฎีโนชั้นนอล-ฟังก์ชันนอลนี้จำเป็นต้องพูดภาษาอังกฤษได้ดี ทั้งใน
ด้านการใช้ไวยากรณ์ การออกเสียง และการใช้ศัพท์รวมทุกอย่าง สรุปได้ว่า
การเรียนการสอนภาษาอังกฤษตามแนวโนชั้นนอล-ฟังก์ชันนอลนี้ นอกจากผู้เรียน
จะพูดได้อย่างคล่องแคล่วและถูกต้องแล้ว ยังจะเป็นอันนำไปสู่ความสำเร็จและ
ลดปัญหาทางการอ่านและการเขียนต่อไปในอนาคตอีกด้วย

ประเภทของโนชั้นนอล-ฟังก์ชันนอล (Categories of Notional-Functional)

วิลกินส์ (Wilkins, 1976 : 87 - 95) ได้จัดประเภทของแผนการสอน
แบบโนชั้นนอล-ฟังก์ชันนอล โดยแบ่งออกเป็น 3 ประเภทใหญ่ ๆ โดยคำนึงถึงความ
แตกต่างของความหมายเป็นเกณฑ์ คือ

1. ประเภทไวยากรณ์เพื่อสื่อความหมาย (Semantico-Grammatical Categories) ซึ่งเป็นโนชั้นประเภทที่เกี่ยวกับการใช้ศัพท์และไวยากรณ์ ได้แก่
 - 1.1 เวลา เช่น การบอกเวลา ณ จุดใดจุดหนึ่ง เช่น On Monday
 - 1.2 การบอกเวลาเป็นช่วงระยะเวลา เช่น For five years
 - 1.3 ความถี่ตั้งแต่ never จนถึง always

- 1.4 ลำดับที่ตั้งแต่ first, second, third.....then, next, etc.
- 1.5 จำนวนหรือปริมาณ ตั้งแต่ 1, 2, 3..... หรือ all, some เป็นต้น
- 1.6 ขนาดหรือมิติ เช่น น้ำหนัก ระยะทาง ความกว้าง-ยาว ฯลฯ
- 1.7 การบอกจุดที่ตั้งหรือบอกตำแหน่ง เช่น in, on, at etc.
- 1.8 การบอกลักษณะการเคลื่อนที่ เช่น to, from, out of etc.
- 1.9 การบอกผู้กระทำ ผู้ถูกกระทำ ผู้ได้รับผลประโยชน์จากการกระทำ ฯลฯ
- 1.10 การทำนาย การคาดการณ หรือให้รายละเอียด เช่น a fat man
- 1.11 ประเด็นที่เกี่ยวข้องกับประโยคที่พูดถึงหรือกล่าวอ้างถึงในแง่ของเวลา สถานที่ และบุคคล เช่น now, then, this man, that man, here etc.

2. ประเภทคำถามหรือข้อความ หรือประโยคคาดคะเน (Modal meaning categories) เป็นคำพูดที่แสดงถึงการคาดคะเนว่า สิ่งใดอาจจะเกิดขึ้น น่าจะเกิดขึ้น หรือน่าจะเป็นไปได้ เช่น It is certain that...../ I'm certain that..... He must be...../ I could be...../ He may be..... etc.

3. ประเภทของภาษาที่ใช้ในการสื่อสารตามหน้าที่ของภาษาในลักษณะต่าง ๆ (Communicative Function) เป็นลักษณะหน้าที่ทางภาษาที่จำเป็นและสำคัญมากต่อการสอนภาษา เพราะเกี่ยวข้องกับการใช้ภาษาโดยตรง โดยสอนไวยากรณ์ในลักษณะสอดคล้องตามโนชั้นต่าง ๆ ตามความเหมาะสม แบ่งตามหน้าที่ของภาษาที่จะนำไปใช้ได้ 6 ชนิด คือ

3.1 หน้าที่ของภาษาเพื่อการตัดสินใจ ประเมินค่า เช่น การยอมรับ การไม่ยอมรับ การยกโทษ การกล่าวขอโทษ เป็นต้น

3.2 หน้าที่ของภาษาเพื่อการชักชวน จูงใจหรือปลอมโยนผู้อื่นให้คล้อยตาม เช่น การชักชวน การออกคำสั่ง การตำหนิ การขอโทษ การยกโทษ เป็นต้น

3.3 หน้าที่ของภาษาเพื่อการแลกเปลี่ยนเรื่องราว ทักทาย ความคิดเห็น การโต้แย้งหรือถกเถียง เช่น การเห็นด้วย สนับสนุน การปฏิเสธ เป็นต้น

3.4 หน้าของภาษาเพื่อแสดงการสรุป การประมวลความคิด การให้เหตุผล ชักถามเหตุผล การเปรียบเทียบ การพิสูจน์ เป็นต้น

3.5 หน้าของภาษาเพื่อแสดงความรู้สึก อาจเป็นในแง่บวกหรือลบก็ได้ เช่น ความพอใจ-ไม่พอใจ ความดีใจ-เสียใจ เป็นต้น

3.6 หน้าของภาษาเพื่อแสดงความรู้สึกสัมพันธ์เกี่ยวข้อง เช่น การทักทาย การแสดงความขอบคุณ การยกย่องสรรเสริญ เป็นต้น

การนำแผนการสอนแบบโน้ตโน้ด-ฟังก์ชันนอลมาประยุกต์ใช้

จะเห็นว่า แผนการสอนแบบโน้ตโน้ด-ฟังก์ชันนอล แบ่งภาษาออกเป็นประเภทกว้าง ๆ ตามที่คนส่วนใหญ่ใช้ในการสื่อความหมาย จากหัวข้อเหล่านี้เราสามารถสร้างบทเรียนตามลักษณะหน้าที่ของภาษาที่จะนำไปใช้ขึ้นได้ ดังเช่น การแสดงความรู้สึกทางอารมณ์ (Emotional relations) เราก็อาจตั้งหัวข้อว่า การทักทาย (Greeting) หรือจากหัวข้อการลงเถียง ก็อาจตั้งหัวข้อบทเรียนว่า การชักถามรายละเอียด (Asking for informations) หรือการแสดงความรัก-ไม่ชอบ (Expressing likes or dislikes) ได้ โดยที่ผู้สอนสามารถจะปรับเนื้อหาของแต่ละโน้ตโน้ดให้ยากหรือง่ายตามความเหมาะสมกับระดับของผู้เรียน ตัวอย่างเช่น ถ้าเราจะสอนนักเรียนตามโน้ตโน้ดเกี่ยวกับการแสดงความเห็นด้วย-ไม่เห็นด้วย (Agreement and Disagreement) ในระดับผู้เริ่มเรียน การสอน Yes และ No เป็นคำเดียว ๆ ก็อาจเป็นการเพียงพอแล้ว ต่อเมื่อนักเรียนเรียนอยู่ในระดับสูงจึงค่อยสอนประโยคที่มีโครงสร้างซับซ้อนขึ้น แต่ก็ยังคงมีความหมายเหมือนเดิม เช่น "You may think that, but I must let you know that I absolutely don't agree."

วัสดุการสอน

วัสดุการสอนที่เหมาะสมกับแผนการสอนแบบโน้ตโน้ด-ฟังก์ชันนอลนี้ต้องเป็นวัสดุการสอนที่ใช้ภาษาแบบที่เจ้าของภาษาใช้กันจริง ๆ เราเรียกวัสดุการสอนชนิดนี้ว่า วัสดุการสอนภาษาของจริง (authentic language materials) มีใช้วัสดุการสอน

ภาษาที่คัดแปลงให้ง่ายขึ้นแล้ว เพื่อให้เหมาะกับผู้ที่เรียนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษา
ต่างประเทศ ดังเช่นที่เคยใช้กัน กล่าวคือผู้เรียนภาษาตามแนวการสอนภาษาแบบใหม่นี้
จะต้องมีความสามารถในการรับรู้และเข้าใจภาษาอังกฤษในรูปแบบต่าง ๆ

(Acquisition of receptive competence) อย่างกว้างขวาง ให้มากกว่า
ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ ทั้งนี้เพราะเป็นไปได้ที่เราจะจำกัดความ
สามารถในการพูด ให้พูดแต่ประโยคง่าย ๆ ในยุ่งยากซับซ้อน ผู้พูดเลือกพูดแต่ประโยค
ที่ตนต้องการได้ แต่ไม่สามารถควบคุมภาษาที่ตนได้ยินจากผู้อื่น เห็นได้ว่าการจัด
ประสบการณ์ทางภาษาให้แก่ผู้เรียนแบบนี้ต่างจากการเรียนภาษาในแบบเก่า ที่ครูผู้สอน
ควบคุมทั้งภาษาที่นักเรียนพูดและภาษาที่นักเรียนได้ยิน ให้นักเรียนได้ยินและพูดแต่ประโยค
หรือข้อความที่ครูเลือกจัดมาให้ จึงเป็นภาษาที่เกิดขึ้นภายในห้องเรียนเท่านั้น มิใช่
ภาษาที่เกิดขึ้นจริง ๆ ในสังคมทั่วไป ดังนั้นการสอนภาษาแบบเก่าจึงก่อให้เกิดปัญหา
ตามมาคือ เมื่อผู้เรียนมีการติดต่อสื่อสาร สماعกับชนชาติที่ใช้ภาษาอังกฤษจริง จึงมัก
ไม่ค่อยเข้าใจภาษาที่ได้ยินได้ฟัง เพราะไม่เคยชินกับภาษาที่ชนชาติเจ้าของภาษาใช้พูด
หรือเขียนกัน การใช้วัสดุการสอนที่เป็นของจริง (authentic) จะช่วยแก้ปัญหา
นี้ได้ วัสดุการสอนภาษาแบบนี้จะไม่ก่อให้เกิดช่องว่างระหว่างความรู้ที่ได้จากการเรียน
ในห้องเรียนกับความสามารถที่จะใช้ภาษาในชีวิตจริง เหมือนอย่างที่เคยประสบมา
และเป็นปัญหาในการสอนแบบเก่า

แต่วัสดุการสอนภาษาที่เป็นของจริงที่เป็นภาษาเขียนมักหาได้ง่ายกว่าที่เป็น
ภาษาพูด ดังเช่นในบางประเทศผู้เรียนระดับอุดมศึกษาต้องเรียนวรรณคดีภาษาอังกฤษ
ฉบับดั้งเดิม จึงทำให้ผู้เรียนส่วนใหญ่มีทักษะในการอ่านมากกว่าทักษะด้านอื่น ๆ
อย่างไรก็ตาม แบบเรียนซึ่งใช้ภาษาอังกฤษที่ชนชาติเจ้าของภาษาแท้ ๆ ทำขึ้นนอกเหนือ
จากวรรณคดีก็พอจะหาได้ง่าย ที่ยากลำบากก็คือการหาวัสดุการเรียนการสอนที่เป็น
ภาษาพูด แบบที่ชนชาติเจ้าของภาษาใช้กัน เพราะต้องอาศัยความก้าวหน้าทาง
เทคโนโลยี เช่น เครื่องบันทึกเสียง บันทึกภาพ เป็นต้น แต่การใช้เครื่องบันทึกเสียง

ก็ยังมิใช่เสียคือผู้เรียนไต่ขึ้นแต่ภาษาพูดเท่านั้นยังไม่สามารถมองเห็นภาพตลอดจน
สถานการณ์และสีหน้าท่าทางประกอบการพูดที่จะช่วยให้ประโยคหรือข้อความคำพูดที่
ไต่ขึ้นมีความหมายยิ่งขึ้น วัสดุการเรียนการสอนภาษาที่ดีที่สุดก็คือ โทรทัศน์ และ
เทปโทรทัศน์ เพราะผู้เรียนสามารถไต่ขึ้นทั้งภาษาที่ชนชาติเจ้าของภาษาพูดพร้อมทั้ง
เห็นภาพประกอบไปด้วย แต่ก็มิใช่ทุกประเทศที่จะหาวัสดุนี้ได้ง่ายเนื่องจากมีราคาแพง

แนวความคิดในการแบ่งภาษาออกเป็นประเภทต่าง ๆ ตามลักษณะหน้าที่ของ
การนำภาษาไปใช้ เป็นการจัดแบ่งออกเป็นประเภทต่าง ๆ ให้ใกล้เคียงกับภาษาพูด
ที่แท้จริง (authentic speech) อย่างที่สุดเท่าที่จะทำได้ ประโยคที่มีรูปร่าง
หน้าตาแปลก ๆ ที่มักจะพบเห็นกันในหนังสือแบบเรียน และเป็นภาษาที่ไม่มีใครใช้พูด
กันจริงในสังคมทั่วไปจึงจะไม่ปรากฏในการสอนแบบโน้มนัส-ฟังคั่นนั้น

เทคนิคที่ใช้ในการสอน

เทคนิคที่ใช้ในการสอนที่ใช้แผนการเรียนแบบโน้มนัส-ฟังคั่นนั้นก็คือ
การให้ผู้เรียนได้แสดงบทบาท (Role playing) เนื่องจากการสอนตามความคิด
ของทฤษฎีโน้มนัส-ฟังคั่นนั้นเป็นการสอนภาษาพูดเป็นส่วนใหญ่ ดังนั้นการสอน
บทบาทโดยให้ผู้เรียนรู้และเข้าใจข้อความที่พูดโดยให้ข้อความนั้นอยู่ในสถานการณ์ใด
สถานการณ์หนึ่งและมีพฤติกรรมทางภาษาแสดงประกอบการพูดหรือสนทนานั้นด้วย จะช่วย
ให้ผู้เรียนบรรลุวัตถุประสงค์ของการเรียนภาษาที่วางไว้ได้ นั่นคือใช้ภาษาได้ จึงไม่มี
เทคนิคใดจะดีไปกว่าเทคนิคที่ว่านี้ (ขจร สุขรังสรรค์ 2526 : 278) นอกจากนี้
วิธีสอนแบบบทบาทสมมุติยังเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้มีอิสระในการแสดงออกทางคำ
การพูดตามความรู้สึกนึกคิดของตนเอง เมื่อเผชิญต่อสถานการณ์ในการใช้ภาษาใน
ลักษณะหนึ่ง ๆ ซึ่งเป็นวิธีการที่ใกล้เคียงกับของจริงอย่างที่สุดด้วย

บทสรุปเกี่ยวกับแผนการสอนแบบโนชันนอล-ฟังก์ชันนอล

ทฤษฎีการสอนภาษาตามระบบหน้าที่ของภาษา (Notional - Functional Approach) เป็นแนวโน้มที่จะเข้ามามีบทบาทในการสอนภาษาแทนการสอนโดยใช้หัวข้อทางไวยากรณ์หรือโครงสร้าง (Structural or Grammatical Approach) เป็นเกณฑ์ กล่าวคือ

1. ระบบหน้าที่ของภาษา (Notional Approach) นี้ยึดหลักที่ว่าภาษาเป็นสื่อในการติดต่อกันระหว่างมนุษย์ การสอนจึงควรมุ่งสนองตอบต่อจุดมุ่งหมายนี้คือให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาสื่อความหมายได้ในลักษณะดังกล่าว
2. เพื่อให้บรรลุจุดมุ่งหมายนี้ ต้องมีการเปลี่ยนแปลงเนื้อหาในการสอนภาษา คือเปลี่ยนจากการใช้เนื้อหาที่มีนัยทางไวยากรณ์อย่างเดี่ยว เป็นเนื้อหาที่จัดไว้ในหัวข้อตามลักษณะหน้าที่ของภาษาที่จะนำไปใช้ในโอกาสต่าง ๆ ในการสื่อความหมายแทน เพราะความรู้เกี่ยวกับรูปแบบไวยากรณ์เพียงอย่างเดียว นั้น ไม่เพียงพอที่จะทำให้ผู้เรียนสื่อความหมายและติดต่อสื่อสารได้จริง ฉะนั้นในการเลือกเนื้อหาใหม่นี้ จึงต้องคำนึงว่าอะไรคือสิ่งที่ (ภาษา) ผู้เรียนต้องใช้ในการสื่อความหมายและติดต่อสื่อสารในชีวิตจริง
3. การสอนแบบไวยากรณ์ และแบบยกสถานการณ์ประกอบนั้นก็ยังคงมีอยู่ในการสอนแบบใหม่นี้โดยใช้เมื่อสิ่งนั้นปรากฏอยู่ในโนชันที่กำลังสอนอยู่ มิใช่ยึดเป็นหลักหรือหัวข้อใหญ่ในการสอนเช่นแบบเก่า
4. การสอนตามระบบใหม่นี้ไม่มีการเน้นการเรียนแบบท่องจำ แต่เน้นการเรียนที่เกิดจากความเข้าใจ เพราะสิ่งที่เรียนมีความหมายและน่าสนใจ ผู้เรียนสามารถนำไปใช้สื่อความหมายในชีวิตจริงได้ ฉะนั้นทุกขั้นตอนของการเรียนผู้เรียนจะต้องทราบอยู่เสมอว่าตนเองกำลังพูดหรือทำอะไร การเรียนภาษาเพื่อสื่อความหมายจึงจะเกิดผลอย่างแท้จริง
5. เนื้อหาที่จะใช้สอนต้องดึงมาจากภาษาที่ใช้ในชีวิตจริง (real language) เป็นปัจจุบันและทันสมัย อยู่ในความสนใจของผู้เรียน

6. ข้อผิดพลาดเป็นสิ่งจำเป็นในกระบวนการเรียนรู้แบบนี้ เพราะในการสนทนา แม้เจ้าของภาษาเอง ก็มีใช้คำพูดที่ตอบกันไม่ได้ผิดพลาดไป ต้องมีการหยุดคิด หรือพูดบ้างเพื่อหาคำที่เหมาะสมที่สุดมาสื่อความหมาย

7. การเรียนภาษาเป็นกระบวนการที่ผู้เรียนต้องทำด้วยตัวเอง (Active Process) เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้พูดภาษา เพื่อถ่ายทอดความรู้สึกลึกซึ้งนึกคิดของเขาเอง ออกมา ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียน เพื่อให้มีการพัฒนาการใช้ภาษาที่สองคือภาษาอังกฤษได้สมกับวัตถุประสงค์ที่ตั้งเอาไว้

หน้าที่ของครูสอนภาษาตามแบบโนชั้นนอล-ฟังก์ชันนอล

แมรี ฟินอคเชียโร (Finocchiaro, 1977 : 245 - 250) ได้ให้คำแนะนำเกี่ยวกับครูสอนภาษาตามแนวของโนชั้นนอล-ฟังก์ชันนอลเอาไว้ดังนี้

1. ครูต้องเรียนรู้วิธีการเรียนและแรงบันดาลใจของผู้เรียน
2. เรียนรู้เกี่ยวกับผู้คน สถานที่ ที่จะเป็นประโยชน์ต่อการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้เหมือนจริง
3. ให้ประสบการณ์แก่ผู้เรียนอย่างกว้างขวาง เพื่อให้ผู้เรียนได้แนวคิดในหัวข้อที่จะพูด
4. สอนศัพท์เพิ่มขึ้น โดยใส่ไว้ในบทสนทนาและวัสดุการสอนอื่น ๆ รวมทั้งสอนคำอุทาน คำที่แสดงความสนใจ ฯลฯ ซึ่งจะช่วยให้บทสนทนายาวขึ้นจริงมากยิ่งขึ้น

"I'd like to tell you about (or) some of the people that we've met in the village so far since we arrived. (Mm) I've got to know Mr. Edwards, he lives next to the pub in London Road, very nice chap...

5. อธิบายการใช้ประโยคทั้งในแง่ภาษาศาสตร์และวัฒนธรรมในสถานการณ์ที่เหมาะสม เพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจยิ่งขึ้น
6. เลือกสอนประโยคและจำนวนที่จำเป็นต้องใช้และพบเห็นบ่อยในการสื่อความหมายกับผู้อื่นก่อนประโยคและจำนวนที่จำเป็นต้องใช้รองลงไปตามลำดับ
7. ให้ผู้เรียนได้รู้จักประโยคและวัฒนธรรมที่เคยเรียนมาแล้ว โดยนำมาใช้ในบริบทใหม่ ๆ เพื่อให้ผู้เรียนมีประสบการณ์กว้างขวางขึ้น
8. จัดให้นักเรียนทำกิจกรรมเป็นคู่ หมู่หรือเดี่ยว ตามความสนใจและความถนัดของผู้เรียน เพราะผู้เรียนบางคนยังไม่พร้อมที่จะเล่นบทบาทสมมุติที่ครูจะจัดให้ก็ได้
9. ภาษาที่ใช้ในการสนทนาและข้อความที่ให้นักเรียนอ่านต้องเป็นภาษาที่ใช้สื่อความหมายเหมือนในสถานการณ์จริง
10. คำแนะนำการสอนจากการเริ่มต้นด้วยการควบคุม ไปจนปล่อยให้ผู้เรียนมีอิสระในการทำกิจกรรมการเรียน
11. จัดกิจกรรมที่สัมพันธ์กับการใช้ภาษาเพื่อติดต่อสื่อความหมายกับบุคคลอื่นในชีวิตประจำวันของผู้เรียน
12. ให้ผู้เรียนทำกิจกรรมที่ส่งเสริมความสามารถในการติดต่อสื่อความหมายกับผู้อื่น ซึ่งกิจกรรมนั้น ๆ มักจะมีผู้เขียนแนะนำเอาไว้ในวารสารต่าง ๆ เช่น การให้วาดรูปจากคำบรรยาย (picture - description) เป็นวิธีการที่ให้ผู้เรียนคนหนึ่งบรรยายส่วนประกอบของภาพ ๆ หนึ่งแล้วให้ผู้เรียนอีกคนหนึ่งพยายามวาดภาพนั้นจากคำบรรยายที่ตนได้ฟัง เป็นต้น
13. ให้คำชมเชยกับผู้เรียนที่พยายามพูด
14. ในการสนทนา ครูควรหลีกเลี่ยงคำถามที่อาจทำให้นักเรียนเกิดความกระอักกระอ่วนใจที่จะตอบคำถามเหล่านั้น

ส่วนดีของแผนการสอนแบบโน้ตโน้ด-ฟังก์ชันโน้ด

1. การสอนภาษาแบบโน้ตโน้ด-ฟังก์ชันโน้ด มุ่งที่การสามารถนำภาษาที่เรียนไปใช้ได้ตั้งแต่เริ่มเรียนทีเดียว โดยที่ยังเห็นความสำคัญของเรื่องไวยากรณ์ และการยกสถานการณ์ประกอบอยู่
2. การสอนภาษาโดยแผนการสอนแบบโน้ตโน้ด-ฟังก์ชันโน้ดนี้ เป็นวิธีที่สร้างให้ผู้เรียนมีความสามารถและทักษะทางภาษา และการที่ผู้เรียนสามารถนำภาษาที่เรียนไปใช้ได้จริง จะเป็นแรงกระตุ้นให้ผู้เรียนอยากเรียนภาษาเพราะเห็นประโยชน์
3. ผู้เรียนรู้ความหมายของคำพูดทุกคำที่ตนพูดออกไป
4. ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียน เพราะต้องแสดงบทบาทที่เล่น

ส่วนเสียของแผนการสอนแบบโน้ตโน้ด-ฟังก์ชันโน้ด

1. ในบางกรณี การตีความหมายในแง่ของภาษาศาสตร์อาจก่อให้เกิดปัญหาว่าจะแสดงลักษณะท่าที ประกอบการพูดอย่างไร เพื่อให้ถูกต้องตามลักษณะหน้าที่ของภาษาที่ใช้ ในเมื่อข้อความที่พูดนั้นบางครั้งก็อาจตีความได้ว่ามีมากกว่าหน้าที่ที่ใช้ ตัวอย่างเช่น ในประโยค "Don't go now; the train is coming." อาจตีความว่า ประโยคนี้มีลักษณะหน้าที่ในการใช้เป็นคำแนะนำ ไม่ให้ไปไหนในเมื่อรถไฟขบวนที่จะโดยสารกำลังจะมาแล้วก็ได้ หรืออาจจะตีความหมายว่าเป็นการเตือนก็ได้ การที่จะตัดสินว่า ข้อความที่พูดนั้นมีลักษณะหน้าที่เป็นอย่างไร จะยึดถือลักษณะท่าทีในการพูด (speech) เนื่องจากลักษณะท่าทีที่พูดเป็นส่วนหนึ่งของความสามารถทางภาษา ดังนั้นครูสอนจะต้องใช้วิจารณญาณตัดสินเอาเองว่าข้อความนั้น ๆ มีลักษณะหน้าที่ทางภาษาในการนำมาใช้เป็นคำสั่ง คำเตือน หรือคำแนะนำ ฯลฯ

2. การที่จะตัดสินว่าข้อความที่พูดประโยคใดมีลักษณะท่าทีในการพูดอย่างไร เวลาสอนประโยคนั้นจำเป็นต้องใส่ข้อความนั้นไว้ในบริบท เพื่อให้ผู้เรียนรู้ว่า ประโยคนั้น ๆ เป็นลักษณะท่าทีการพูดแบบใด คำสั่ง คำเตือน หรือการเร่งเร้า เช่น ในประโยค "I'm eating."

เพื่อให้ข้อความคำพูดนั้นมีความหมายและอยู่ในบริบทที่สมจริง มีผู้เสนอว่า การใช้ เทปบันทึกภาพ (V.D.O. tape) เป็นวิธีหนึ่งที่สร้างบริบทให้ดูสมจริงได้ ภายในห้องเรียน แต่เทปบันทึกภาพเป็นอุปกรณ์ที่มีราคาก่อนข้างแพง อาจเป็นอุปสรรคต่อครูผู้สอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนขนาดเล็กบางแห่ง ซึ่งขาดแคลนงบประมาณ

3. ปัญหาในด้านความแตกต่างทางวัฒนธรรม ในสภาวะการณ์เดียวกันผู้พูดที่เป็นคนละชาติกันและมีวัฒนธรรมแตกต่างกันอาจมีลักษณะท่าทีในการพูดไม่เหมือนกัน ในชาติที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองหรือเป็นภาษาราชการ (English as a second language) คนในชาติพูดภาษาอังกฤษแต่ใช้ศัพท์การออกเสียง วัฒนธรรม ฯลฯ ของชาติตน ถ้าจะสอนภาษาโดยใช้ทฤษฎีแบบโนชั่นนอล-ฟังก์ชันนอลแล้วอาจมีปัญหาว่าจะให้สอนภาษาอังกฤษโดยยึดหลักเกณฑ์ของชาติใดแน่ คำตอบก็คือในด้านการอ่านออกเสียงและไวยากรณ์ให้ยึดมาตรฐานของภาษาอังกฤษแบบอังกฤษ แต่ปัญหาความแตกต่างทางด้านวัฒนธรรมก็ยังคงต้องมีในห้องเรียน

อย่างไรก็ตาม ความล้มเหลวจากการสอนตามทฤษฎีแบบโครงสร้าง และการสอนแบบสถานการณ์ ในอดีตเป็นแรงบันดาลใจให้เกิดแนวความคิดในการสอนภาษาแบบใหม่ คือแบบลักษณะหน้าที่ของภาษาที่จะนำไปใช้ (Notional - Functional) ซึ่งคาดหวังกันว่า น่าจะเป็นวิธีที่ได้ผลกว่าการสอนแบบเดิม นั่นคือ ผู้เรียนที่เรียนภาษากตามแนวของโนชั่นนอล-ฟังก์ชันนอลจะสามารถนำภาษาที่เรียนไปใช้ประโยชน์ได้จริง ส่วนการนำแนวคิดของโนชั่นนอล-ฟังก์ชันนอลมาปฏิบัติให้ได้อย่างจริงจังแก่ไหนั้น กาลเวลาเท่านั้นที่จะเป็นเครื่องพิสูจน์

4. ทฤษฎีและเอกสาร งานวิจัยเกี่ยวกับการสอนแบบบทบาทสมมติ (Role Playing)

ความหมายของการสอนแบบบทบาทสมมติ

1. แชนนี่ แชฟเทิล และ ยอร์จ แชฟเทิล (Fannie and George Shaftel. 1982 : 12) ให้ความหมายของการแสดงบทบาทสมมติว่าเป็นวิธีการแก้ปัญหาคับระบบกลุ่มซึ่งผู้เรียนมีโอกาสศึกษาปัญหาจริงในชีวิตมนุษย์ และได้อภิปรายหาข้อสรุปหรือคำตัดสินที่ดีที่สุด เหมาะสมที่สุดต่อปัญหานั้น ๆ

โดยทั่วไปแล้วการแสดงบทบาทสมมุติจะประกอบด้วยสถานการณ์แห่งปัญหาหรือเรื่องราวจริง หรือกรณีเฉพาะอย่างซึ่งประกอบด้วยบุคคลตั้งแต่สองคนขึ้นไปเป็นผู้มีส่วนร่วมที่จะต้องหาคำตอบหรือคำตัดสินเพื่อแก้ปัญหา และการแสดงบทบาทสมมุติที่เป็นเรื่องราวแห่งปัญหามักเป็นแบบปลายเปิด นั่นคือสถานการณ์จริงในชีวิตมนุษย์ก็คือการแก้ปัญหา ผู้เรียนจะต้องวิเคราะห์ว่า อะไรกำลังเกิดขึ้นแล้วหาหนทางที่เป็นไปได้ในการแก้ปัญหานั้น โดยความเป็นจริงในชีวิตมนุษย์แล้วเมื่อเราเผชิญต่อปัญหาหรือสถานการณ์หนึ่ง ๆ เราจะต้องมีความรู้สึก (feel) มีบทบาท (act) แล้วก็คิด (think) และมักจะคิดไปตามความรู้สึกนึกคิดของตนเองซึ่งอาจแตกต่างไปจากที่คนอื่น ๆ คิดต่อปัญหาเดียวกันนั้น การสอนแบบนี้ผู้สอนจึงมีหน้าที่ทำให้นักเรียนเกิดความรู้สึก เกิดความคิดและแสดงออกซึ่งบทบาท (feel → think → act) โดยการแสดงกิริยาท่าทางและแสดงออกทางการพูด เพื่อหาหนทางที่เหมาะสมในสถานการณ์นั้น ๆ นี่ถือเป็นเป้าหมายหลักในกระบวนการทั้งหมดของการเรียนการสอนแบบบทบาทสมมุติ

2. กาญจนา เกียรติประวัฑิ (กาญจนา เกียรติประวัฑิ 2524 : 89) ได้กล่าวถึงการสอนโดยใช้การแสดงบทบาทสมมุติว่า ประกอบด้วยการแสดงที่ไม่มี การขอมองหน้า ซึ่งผู้แสดงพยายามที่จะทำให้สถานการณ์นั้น ๆ ชัดเจนสำหรับตนเอง และสำหรับผู้ดูด้วย จุดมุ่งหมายของการแสดงบทบาทสมมุติต้องการช่วยให้ผู้ดูได้เข้าใจ

สถานการณ์ด้วยตนเอง ดังนั้นสถานการณ์ที่สมมุติขึ้นจึงต้องใกล้เคียงกับความเป็นจริง
อย่างยิ่ง และผู้แสดงต้องมีปฏิริยาตอบโต้ในสถานการณ์อย่างอิสระด้วยตนเองเท่าที่
จะทำได้

3. บทกวี สัตยธรรม (บทกวี สัตยธรรม 2524 : 41) กล่าวว่า การสอน
แบบบทบาทสมมุติเน้นการแสดงออกโดยเปิดโอกาสให้นักเรียนได้มีโอกาสแสดงออกได้
หลายทาง ทั้งทางการพูดและการแสดงท่าทาง นักเรียนได้แสดงบทบาทสมมุติ เช่น
เป็นลูกพ่อ คุณแม่ ครู เพื่อน หรือบุคคลอื่น ๆ ในสังคม เช่น ตำรวจ ทหาร นายแพทย์
คนใช้ คนงาน ฯลฯ

การแสดงบทบาทสมมุติ อาจใช้การแสดงท่าทางต่าง ๆ ให้เหมาะสมกับบทบาท
ที่ได้รับ เช่น การทำงาน การรับประทานอาหาร การแสดงความเคารพ ยืน นั่ง นอน
ตลอดจนการเล่นของกบไม้ ตะกร้อไม้ การแสดงกิริยาท่าทางต่าง ๆ โดยไม่ใช้เสียง
การใช้บทบาทสมมุติอาจใช้ในกิจกรรมการสอนชนิดตอนหนึ่งก็ได้ เช่น ใช้นำเข้าสู่
บทเรียน ใช้ในเนื้อเรื่อง หรือใช้สรุปบทเรียนก็ได้เช่นกัน

จากการศึกษาเกี่ยวกับความหมายและมโนทัศน์ (concept) ของการแสดง
บทบาทสมมุติจะเห็นได้ว่าการสอนแบบนี้เปิดโอกาสให้นักเรียนได้แสดงออกทั้งกิริยาท่าทาง
ในการแสดงตามบทบาท และแสดงออกทางการพูด อันเป็นประโยชน์อย่างยิ่งต่อการสอน
ทักษะการฟัง-พูดทางภาษา และยังเปิดโอกาสให้นักเรียนได้คิดเพื่อหาคำตอบโต้ใน
การพูดคุยสนทนา ซึ่งเป็นกิจกรรมที่ใกล้เคียงกับของจริงในการนำภาษาที่เรียนไปใช้
ในชีวิต ซึ่งการเรียนภาษาอังกฤษโดยใช้แผนการสอนแบบโน้ตบนอด-ฟังคู่สนทนานั้น
ครูได้เตรียมสถานการณ์ในการใช้ภาษาตามลักษณะหน้าที่ของภาษาที่จะนำไปใช้จริงมาให้
นักเรียนได้ฝึกพูดและฟัง ให้เกิดปฏิริยาโต้ตอบระหว่างคู่สนทนาซึ่งอาจมีเพียงสองคน
หรือมากกว่าขึ้นไป การให้นักเรียนได้สวมบทบาทในสถานการณ์หนึ่งที่ครูกำหนดให้เพื่อ
ฝึกสนทนาโต้ตอบในกลุ่ม จึงเป็นวิธีการเรียนที่เหมาะสมกับจุดมุ่งหมายในการสอนทักษะ
การฟัง-พูดทางภาษาอย่างยิ่งวิธีหนึ่ง เพื่อสนองตอบวัตถุประสงค์ในการใช้ภาษาอังกฤษ
เพื่อการติดต่อสื่อสาร ตามจุดมุ่งหมายของการวิจัยในครั้งนี้

ลำดับขั้นตอนในการสอนแบบบทบาทสมมติ

ในการใช้วิธีสอนแบบบทบาทสมมติที่นำมาดัดแปลงใช้กับการสอนภาษาอังกฤษ เพื่อการสื่อสารด้านทักษะการฟัง-พูดในครั้งนี้นำลำดับขั้นตอนในการสอน ดังนี้

1. นำเข้าสู่บทเรียน โดยการสร้างความสนใจของผู้เรียนด้วยเทคนิคต่าง ๆ ตามความเหมาะสม เช่น

1.1 ครูใช้คำถามเป็นภาษาอังกฤษให้นักเรียนตอบในเรื่องราวที่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่จะสอน

1.2 ให้นักเรียนดูภาพเกี่ยวกับเรื่องราวหรือเหตุการณ์ที่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่จะสอน แล้วครูพูดคุยกับนักเรียนเกี่ยวกับเรื่องที่ปรากฏในภาพ เช่น ภาพคนกำลังพูดโทรศัพท์ ภาพสถานที่ท่องเที่ยวที่น่าสนใจ เป็นต้น

1.3 ให้นักเรียนฟังบทสนทนาจากเทปแล้วทำนายว่าเขากำลังพูดเรื่องอะไรกัน

1.4 ให้นักเรียนคนหนึ่งหรือมากกว่า ออกมาแสดงบทบาทโดยใช้ (non-verbal) ท่าที่ครูมอบหมายหรือักแยะไว้อ่วงหน้า แล้วให้นักเรียนที่เหลือสังเกตและทายว่าเขากำลังทำอะไร หรือน่าจะมีเหตุการณ์อะไรเกิดขึ้น

2. ครูบอกเรื่องราวที่จะเรียนให้นักเรียนทราบ

3. ครูแนะแนวทางเกี่ยวกับการเรียน โดยอธิบายชี้แจงให้นักเรียนเข้าใจว่าจะเรียนเรื่องนั้น ๆ อย่างไรและให้นักเรียนดูในเอกสาร (sheet) ที่ครูแจกให้ประกอบด้วย

4. ครูอ่านบทสนทนาหรือเปิดเทปให้นักเรียนฟัง ให้นักเรียนปิดหนังสือหรือเอกสาร ครูหยุดถามคำถามเพื่อดูว่านักเรียนเข้าใจได้กี่เพียงไร ถ้านักเรียนตอบผิด ครูช่วยแก้ไขให้ ในขั้นนี้ยังไม่เกรงครีตกคำตอบมากนัก

5. ครูอ่านบทสนทนาหรือเปิดเทปให้นักเรียนฟังเดี่ยวที่สอง และครูหยุคอธิบายคำศัพท์ โครงสร้างใหม่โดยใช้ภาษาอังกฤษ รูปภาพ ของจริง หุ่นจำลอง หรือแสดงท่าทางประกอบ อาจใช้ภาษาไทยเท่าที่จำเป็น ในขั้นนี้ให้นักเรียนดูหนังสือหรือเอกสารที่แจกให้ตามไปด้วย เพื่อให้เกิดความเข้าใจเนื้อหาเรื่องราวติดต่อกันไป

6. ครูอ่านบทสนทนาหรือเปิดเทปให้นักเรียนฟังเดี่ยวที่สาม แล้วให้นักเรียนพูดตามพร้อม ๆ กันหรือทีละกลุ่ม ทีละคน ตามความเหมาะสม

7. สอนเสียงเน้น (stress) หรือการออกเสียง (sound)

8. ให้นักเรียนฝึกโดยการแสดงบทบาทสมมุติทีละ 2 คน หรือมากกว่าสองคนขึ้นไปตามความเหมาะสม โดยอาศัยแนวทางที่ให้ไว้ในเอกสารประกอบ

9. ให้นักเรียนฝึกเองโดยอิสระเกี่ยวกับเรื่องราวที่อยู่ในขอบข่ายของโน้ตที่ได้เรียนไปแล้วนั้น โดยครูใช้อุปกรณ์หรือสื่อต่าง ๆ เช่น รูปภาพ บัตรคำ เป็นสิ่งกระตุ้นให้นักเรียนเกิดความคิดที่จะสร้างเรื่องขึ้นมาพูดสนทนากันเอง

ส่วนการสอนตามวิธีสอนในคู่มือครูนั้น มีลำดับขั้นตอนในการสอน ดังนี้

1. ครูอ่านบทสนทนาให้นักเรียนฟัง หรือให้นักเรียนฟังจากเทปประกอบ
2. ให้นักเรียนฝึกพูดบทสนทนาตามครู หรือตามเทปที่ได้ฟัง
3. ครูอธิบายความหมายศัพท์ ส่วนวน โครงสร้างใหม่
4. ให้นักเรียนฝึกพูดสนทนากันเองเป็นคู่ ๆ หรือเป็นกลุ่ม
5. ให้นักเรียนฝึกพูดบทสนทนาเองโดยไม่ดูในหนังสือ
6. ให้นักเรียนฝึกเขียนบทสนทนา

จากการเปรียบเทียบลำดับขั้นตอนในการฝึกพูดบทสนทนาโดยวิธีสอนแบบบทบาทสมมุติและวิธีสอนตามคู่มือครูจะเห็นว่า วิธีสอนตามคู่มือครูนั้นไม่ได้เน้นการฝึกในชั้นอิสระ ซึ่งนักเรียนจะได้คิดเอง ทำเอง และไม่มี การให้แนวทางในการพูดสนทนาในหลาย ๆ รูปแบบ หลาย ๆ ตัวอย่างในแต่ละโน้ตที่ให้เรียน เพียงแต่ให้นักเรียนได้ฝึกตามตัวอย่างที่กำหนดให้เท่านั้น

และยิ่งไปกว่านั้น ในวิธีสอนตามคู่มือครูยังไม่ได้นำให้มีการฝึกในลักษณะเป็นคู่ ๆ หรือเป็นกลุ่มย่อยในชั้นการฝึกอิสระ ซึ่งมีความสำคัญต่อการฝึกให้นักเรียนได้คิดเอง ทำเอง เพื่อฝึกความคิดอิสระของผู้เรียนด้วย

ประเภทของการแสดงบทบาทสมมุติ

การจัดบทบาทสมมุติในการเรียนการสอน มี 3 ประเภท คือ

1. การแสดงบทบาทสมมุติในทันทีที่เรียนอยู่ หรือแบบที่ไม่มีการชักชวนเตรียมตัวมาล่วงหน้า นักเรียนจะทราบดีถึง โครงสร้างมาล่วงหน้าทั้งในลักษณะของความรู้เดิมหรือความรู้พื้นฐาน และความรู้เรื่องกึ่งๆ โครงสร้าง เสียงใหม่ ที่ได้เรียนในบทเรียนนั้น ๆ แล้วนำมาผสมผสานกันเข้าเพื่อแสดงออกทางการพูดโต้ตอบและกิริยาท่าทางประกอบ โดยครูเป็นผู้กำหนดและอธิบายสถานการณ์นั้น ๆ อย่างละเอียดและอาจใช้เอกสารประกอบเพื่อเป็นแนวทางแก่ผู้เรียนด้วย จนกระทั่งนักเรียนเห็นภาพบทบาทที่จะแสดงในเรื่องราวหรือสถานการณ์นั้น ๆ และสามารถพูดประโยค ข้อความหรือถ้อยคำออกมาได้เองอย่างถูกต้องเหมาะสม ในขณะเดียวกันครูเปิดโอกาสให้นักเรียนพูดประโยคที่ไม่คาดหวังได้ คือให้อิสระแก่นักเรียนในการพูดตามความรู้สึกนึกคิดของตนเอง อันเป็นการส่งเสริมความคิดอิสระอีกด้วย

2. การแสดงบทบาทสมมุติโดยที่กำหนดเรื่องราวและเตรียมตัวไว้ล่วงหน้า หมายถึงการที่ครูและนักเรียนช่วยกันกำหนดเรื่องราว สถานการณ์ไว้ล่วงหน้า รวมทั้งได้ตกลงกันไว้ก่อนว่าจะให้ใครแสดงบทบาทอะไร แล้วให้นักเรียนไปเตรียมสิ่งที่จะต้องแสดงมาด้วยตนเองหรือโดยการร่วมปรึกษากับเพื่อน ๆ ตามแนวทางที่ครูมอบหมายให้ มีการกำหนดเวลาของการแสดงไว้ให้พอเหมาะกับแต่ละเรื่องราวหรือสถานการณ์ รวมทั้งมีการเตรียมอุปกรณ์ สถานที่ ที่จำเป็นไว้ตามสมควร ให้นักเรียนที่เหลือทำหน้าที่สังเกตการแสดงบทบาท และแสดงความคิดเห็นประกอบด้วย และได้ทดลองแสดงเองในภายหลังตามความเหมาะสม

3. การแสดงบทบาทเป็นแบบละคร หมายถึง การแสดงบทบาทสมมุติที่มีการเตรียมการและชักชวนไว้ล่วงหน้าเช่นเดียวกับแบบที่สอง แต่การแสดงบทบาทในแบบนี้เน้นการแสดงที่เป็นเชิงละคร วรรณคดี นิทาน หรือเรื่องตลกขบขัน ซึ่งอาจมีเนื้อหาเรื่องราวมากยิ่งขึ้นกว่าสองแบบแรก การจัดฉาก เวที และอุปกรณ์อื่น ๆ ที่เป็นส่วนประกอบในเรื่องอาจต้องให้สมจริงมากยิ่งขึ้นกว่าสองแบบแรกด้วย

การแสดงบทบาทสมมติทั้งสามแบบที่กล่าวมานั้น ในการทดลองสอนเพื่อวิจัยครั้งนี้ จะเน้นการแสดงบทบาทในสองแบบแรกมากกว่าแบบที่สาม คือเป็นเรื่องราว สถานการณ์ ที่ไม่มีการเตรียมตัวมาล่วงหน้าเป็นส่วนใหญ่ และอาจมีบางเรื่อง บางสถานการณ์ที่กำหนดให้นักเรียนแยกกลุ่มกันเอง กลุ่มละ 4 - 5 คน ไปเตรียมเรื่องที่จะแสดงมาในวันถัดไป เพื่อเน้นสถานการณ์ที่ได้เรียนรู้ไปแล้วในช่วงเวลานั้น ๆ และเพื่อให้นักเรียนได้ฝึกการทำงานร่วมกันเป็นหมู่คณะ และเป็นการให้อิสระแก่ผู้เรียนในการไปศึกษาค้นคว้าหาข้อมูลหาความรู้ มาด้วยตนเอง หรือคิดสร้างประโยค คำพูด ขอบความ ถ้อยคำด้วยตนเองตามความรู้ ความสามารถที่มีอยู่อันเป็นการส่งเสริมการเรียนรู้อย่างอิสระ และการเรียนรู้ด้วยตนเอง มากยิ่งขึ้น

จุดมุ่งหมายในการใช้บทบาทสมมติ

1. ช่วยขยายความเข้าใจผู้เรียนเกี่ยวกับเจตคติ และความคิดต่าง ๆ
2. เป็นการสาธิตหรือสะท้อนเจตคติและความคิด
3. ทำให้เกิดความเข้าใจลุ่มลึกในสถานการณ์ต่าง ๆ หรือเข้าใจความหมายของภาษาในคำลึก (deep meaning)
4. ตระเตรียมผู้เรียนสำหรับการปฏิบัติเทคนิคบางประการในสถานการณ์จริง
5. เพื่อวางแผนและทดลองแก้ปัญหา
6. เพื่อให้เกิดทักษะในการใช้ภาษาในสถานการณ์จริงหรือสถานการณ์ที่ใกล้เคียงกับของจริง
7. เพื่อฝึกทักษะความเป็นผู้นำและทักษะอื่น ๆ ทางสังคม

ประโยชน์ของการสอนแบบบทบาทสมมติ

เคลต์เนอร์ (Keltner. 1957 : 88 - 93) ได้แจกแจงประโยชน์ของการสอนแบบบทบาทสมมติไว้ดังนี้

1. ช่วยให้เราเข้าใจถึงบทบาทที่เรากระทำในชีวิตจริง
2. ช่วยให้เราสำรวจบทบาทที่เราแสดงโดยไม่ลำเอียง

3. ช่วยให้เราได้สร้างและทดลองบทบาทใหม่เพื่อปรับให้เข้ากับกลุ่ม
4. เป็นลักษณะการปฏิบัติการที่เราสามารถตรวจสอบและทดลองบทบาทในสถานการณ์ที่เลียนแบบความเป็นจริงได้
5. ให้ตัวอย่างพฤติกรรมที่มีประสิทธิภาพมากกว่าวิธีสนทนา
6. ช่วยพัฒนาความสามารถในการสื่อสาร
7. ช่วยให้เข้าใจในความคิดในแง่มุมต่าง ๆ
8. ช่วยให้ผู้เรียนได้เป็นนักฟังและนักพูดที่ดี
9. ช่วยให้เกิดการทำงานระบบกลุ่ม และเกิดการเรียนรู้กันอย่างอิสระ

ลักษณะของบทบาทสมมติ

ดังกล่าวนี้อาจจะว่า บทบาทสมมุติมีทั้งแบบที่มีการเตรียมตัวและการชักชวนล่วงหน้า และแบบที่ไม่มีการเตรียมตัวล่วงหน้า ครูจะต้องกำหนดสถานการณ์ให้ผู้แสดง การกำหนดสถานการณ์มิใช่การบอก "บทพูด" (Script) ให้ผู้แสดง แต่เป็นการให้แนวทาง (Guide) แก่ผู้แสดงเท่านั้น บทบาทสมมุติในการสอนอาจแบ่งเป็น 2 วิธี คือ

1. กำหนดสถานการณ์และแนวทางการแสดงไว้ แต่ผู้แสดงยังคงมีโอกาสในการโต้ตอบสถานการณ์ด้วยตนเองอย่างอิสระ
2. กำหนดสถานการณ์ไว้ แต่เปิดโอกาสให้ผู้แสดงคิดหาแนวทางเองโดยแสดงการโต้ตอบในสถานการณ์ด้วยตนเองอย่างอิสระ

ขอบเขตของการสอนโดยบทบาทสมมติ

1. ผู้เรียนควรได้รับการเตรียมตัวอย่างดี นอกจากกลุ่มจะมีความสามารถในการรับรู้และใจกว้างพอที่จะทดลองไปพร้อม ๆ กัน
2. สถานการณ์ที่ใช้ควรเป็นจริง ทำได้และชัดเจนพอสำหรับสิ่งที่ต้องการสอน

3. ปกติผู้แสดงมักจะแสดงร่วมกับบทบาทของตนเองซึ่งจะทำให้การแสดงบทบาทสมมุติกลายเป็นการแสดงเพื่อความบันเทิงเพียงอย่างเดียว ผู้แสดงจะต้องตระหนักว่าบทบาทเหล่านั้นควรที่แม้ความเป็นจริง เหตุผลและความนึกเท่าที่จะทำได้

4. การใช้บทบาทสมมุติอาจเป็นวิธีหนึ่งที่ดีขึ้นเปลืองเวลา ปกติแล้วกระบวนการของการสอนแบบนี้ต้องใช้เวลามากอย่างน้อยหนึ่งชั่วโมง

5. บทบาทสมมุติต้องอาศัยจินตนาการของกลุ่มช่วยพอสมควร

6. บทบาทสมมุติต้องการบรรยากาศที่อิสระในการอภิปรายและซักถาม

7. บทบาทสมมุติเป็นวิธีที่อาศัยกระบวนการกลุ่ม ไม่ใช่การชี้แนะของใคร

8. การใช้บทบาทสมมุติให้ได้ผลควรให้กลุ่มได้เกิดความรู้สึกเคยซึ่งกันและกันก่อน เพราะถ้าผู้เรียนยังไม่ถนัดกันอาจทำให้เกิดปฏิกิริยาโต้ตอบต่อต้านการฝึกไม่ได้ผลเท่าที่ควร

กระบวนการในการใช้บทบาทสมมุติ

ติศนา แชนมณี (ติศนา แชนมณี 2521 : 35; อ้างอิงมาจาก ภาควิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ บ.ป.ป.) ได้กล่าวถึงกระบวนการในการใช้บทบาทสมมุติเป็นขั้นตอนใหญ่ ๆ ดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นเตรียมการ แบ่งออกเป็น 2 ตอน คือ

1. การแจกแจงและกำหนดขอบเขตของปัญหา ในขั้นนี้ครูจะต้องวิเคราะห์ออกมาให้ได้ว่า อะไรคือปัญหาหรือจุดที่ต้องการชี้ให้ผู้เรียนเห็นและเรียนเพื่อความเข้าใจ และกำหนดขอบเขตของปัญหาที่จะสอน

2. การกำหนดสถานการณ์และบทบาทสมมุติ เพื่อแก้ปัญหาที่ชัดเจนแล้วครูจะต้องกำหนดสถานการณ์สมมุติที่ง่ายและชัดเจนขึ้น พร้อมทั้งเขียนบทบาทสมมุติขึ้น บทบาทสมมุติที่เขียนขึ้นนี้ควรจะสามารถช่วยให้ผู้เรียนได้ประสบกับปัญหาและข้อขัดแย้งเพื่อฝึกฝนการแก้ปัญหาและการตัดสินใจ

ขั้นที่ 2 ขั้นแสดง แบ่งออกเป็น 7 ตอน คือ

1. การอุ่นเครื่อง หมายถึง การนำผู้เรียนให้ไปรู้เรื่องที่จะศึกษาหรือปูพื้นให้ผู้เรียนมีความเข้าใจตรงกันในเรื่องที่จะเรียน ในขั้นนี้ครูอาจจะเล่าเรื่องราวหรือสถานการณ์สมมุติให้ผู้เรียนฟัง การเล่าเรื่องอุ่นเครื่องนี้จะสั้นไปมาเล็กน้อยเพียงใดขึ้นอยู่กับจุดมุ่งหมายและสถานการณ์ที่ตั้งเอาไว้
2. การเลือกตัวผู้แสดง อาจเป็นได้สองลักษณะคือ อาจ会选择ตัวผู้แสดงที่มีลักษณะใกล้เคียงหรือลักษณะตรงข้ามกับลักษณะของบทบาทสมมุติที่กำหนดขึ้นหรือที่จะมอบหมายให้ ในกรณีแรก การแสดงจะช่วยให้กลุ่มเข้าใจปัญหาได้ดีเพราะการแสดงนี้เป็นไปโดยไม่เคอะเขิน ในกรณีหลัง การแสดงจะช่วยให้ผู้แสดงและผู้ชมได้เข้าใจถึงบทบาทของผู้ที่มีลักษณะแตกต่างออกไป ดังนั้นการเลือกตัวผู้แสดงจึงขึ้นอยู่กับจุดมุ่งหมายของการแสดงและการสอนเป็นสำคัญ
3. การจัดฉากแสดง การจัดฉากแสดงนั้นก็เป็นการจัดฉากแบบสมมุติขึ้นมาเพื่อให้การแสดงนั้นดูใกล้เคียงกับความเป็นจริงขึ้น การจัดฉากอาจเป็นไปในลักษณะแบบง่าย ๆ โดยการเลื่อนโต๊ะเก้าอี้ไปจนถึงการจัดฉากแบบมหรรณพจริง
4. การเตรียมผู้สังเกตการณ์ การใช้บทบาทสมมุติในการเรียนนั้นช่วยให้การเรียนสนุกสนานมีชีวิตชีวาที่จริง แต่ครูจะต้องไม่ลืมว่าการเรียนนี้ไม่ใช่เรียนเพื่อสนุกอย่างเดียว ครูควรช่วยให้ผู้เรียนหาคำสังเกตและวิเคราะห์เหตุการณ์ ดังนั้นการเตรียมผู้ชมหรือผู้สังเกตการณ์จึงเป็นสิ่งจำเป็น ไม่เช่นนั้นการอภิปรายและวิเคราะห์ผลหลังการแสดงนั้นจะไม่ไ้ผลเท่าที่ควร
5. การเตรียมความพร้อมก่อนแสดง การที่ผู้เรียนจะแสดงบทบาทสมมุติให้เป็นไปอย่างธรรมชาติได้มากน้อยเพียงใดนั้นขึ้นอยู่กับความพร้อมของผู้เรียน ถ้าผู้แสดงมีความสบายใจการแสดงออกจะเป็นไปอย่างธรรมชาติ ดังนั้นครูจำเป็นต้องช่วยขจัดความตื่นเต้น ประหม่าและความวิตกกังวลของผู้แสดงออกไปด้วยวิธีต่าง ๆ

6. การแสดง เมื่อผู้แสดงและผู้ชมพร้อมแล้วผู้แสดงก็เริ่มแสดงได้ การแสดงนี้ควรให้เป็นไปตามธรรมชาติ ไม่มีการขัดกลางคัน นอกจากกรณีที่มีผู้แสดง ต้องการความช่วยเหลือ ครูหรือผู้กำกับการแสดงอาจเข้าไปช่วยได้ตามโอกาส

7. การตัดบท เมื่อผู้แสดงได้แสดงไปเป็นเวลาพอสมควรแล้ว ครูหรือผู้กำกับการแสดงควรตัดบทหรือหยุดการแสดง ไม่ควรปล่อยให้การแสดงเป็นเยื่อไป จะทำให้เสียเวลาและผู้ชมอาจเกิดความเบื่อหน่าย การตัดบทจะทำได้ในกรณีต่อไปนี้

7.1 เมื่อการแสดงนั้นได้ให้ข้อมูลเพียงพอแก่กลุ่มที่จะนำมาวิเคราะห์ และอภิปรายได้

7.2 กลุ่มพอจะเข้าใจว่าเรื่องราวจะเป็นอย่างไรถ้ามีการแสดงต่อไป

7.3 ได้ให้สาระสำคัญครบถ้วนตามจุดประสงค์ที่ตั้งเอาไว้

7.4 การแสดงจบเรื่อง

ขั้นที่ 3 ขั้นวิเคราะห์และอภิปรายผลการแสดง

การวิเคราะห์การแสดงมักจะเป็นไปในรูปการอภิปรายร่วมกันระหว่างผู้แสดงกับผู้ชมหรือผู้สังเกตการณ์ การอภิปรายจะเป็นไปในรูปใดนั้นมักขึ้นอยู่กับวัตถุประสงค์ของการเรียน บางครั้งอาจให้ผู้แสดงเปิดเผยความรู้สึกและเสนอความเห็นก่อน แล้วจึงให้ผู้ชมหรือผู้สังเกตการณ์เสนอความคิดเห็น การอภิปรายนี้จะต้องเป็นไปอย่างตรงไปตรงมาและเน้นที่เหตุผลของการแสดงออกและพฤติกรรมที่แสดงออกมา โดยปกติการอภิปรายจะไม่มุ่งถึงว่าใครแสดงดีไม่ใช้อย่างไร แต่จะมุ่งถึงการวิเคราะห์เนื้อหาสาระส่วนที่สำคัญ ๆ ที่เป็นจุดประสงค์ของการเรียน การเรียนรู้ทั้งหลายจะขึ้นอยู่กับขั้นนี้ที่สำคัญ ครูจะต้องช่วยกระตุ้นผู้เรียนให้คิดและหาคำตอบโดยใช้วิธีการตั้งคำถามช่วย

ขั้นที่ 4 ขั้นแสดงเพิ่มเติม

หลังจากการวิเคราะห์และการอภิปรายผลการแสดงแล้ว กลุ่มอาจจะเสนอแนะความคิดใหม่ ๆ ในการแก้ปัญหาหรือการโต้ตอบ ประโยค ข้อความ หรือคำพูดที่เหมาะสม ที่ควรนำมาใช้ในการสนทนาโต้ตอบในบริบทนั้น ๆ หรือหากการแสดงครั้งแรกยังไม่ได้อธิบาย

เป็นที่น่าพอใจ ครูอาจให้มีการแสดงซ้ำหรือเดิมเดิมก็ได้เพื่อดูผลอีกครั้งหนึ่ง หากการแสดงใหม่นี้ไม่จำเป็นครูอาจข้ามไปชั้นที่ 5 ได้เลย

ขั้นที่ 5 ชั้นแลกเปลี่ยนประสบการณ์หรือสรุป

หลังจากการอภิปรายเกี่ยวกับการแสดงแล้ว ครูควรกระตุ้นให้ผู้เรียนได้อภิปรายทั่ว ๆ ไป ซึ่งโดยมากมักเป็นการเล่าประสบการณ์เกี่ยวกับเรื่องที่เกี่ยวข้องให้กันและกันฟัง การแลกเปลี่ยนประสบการณ์กันนี้จะช่วยให้ผู้เรียนได้แนวความคิดกว้างขวางขึ้นและส่งเสริมให้ผู้เรียนเห็นว่าสิ่งที่เราเรียนนั้นเกี่ยวข้องกับความเป็นจริง จะทำให้ผู้เรียนสามารถที่จะหาข้อสรุปหรือได้แนวความคิดรวบยอดที่ตนสามารถเข้าใจได้อย่างดี

ขั้นตอนในการใช้บทบาทสมมติในการสอนทักษะการฟัง-พูด

กระบวนการในการใช้การแสดงบทบาทสมมติที่กล่าวมาแล้วเป็นแนวทางกว้าง ๆ โดยทั่วไปเกี่ยวกับการสอนแบบนี้ ในส่วนของการใช้การแสดงบทบาทสมมติเพื่อจุดประสงค์เฉพาะในการสอนภาษาอังกฤษทักษะการฟัง-พูดนั้น มีกระบวนการและขั้นตอนที่แตกต่างออกไปบ้างเพื่อความเหมาะสมในการใช้การแสดงบทบาทสมมติตามจุดประสงค์เพื่อฝึกทักษะด้านการฟัง-พูดโดยเฉพาะ ดังนี้

ขั้นที่ 1 นำเข้าสู่บทเรียน โดยการสนทนาเรื่องราวที่เกี่ยวข้องกับหัวข้อหรือสถานการณ์ที่จะเรียนในบทนั้น ๆ การนำเข้าสู่เรื่องนี้อาจใช้อุปกรณ์ประกอบเพื่อเราหรือกระตุ้นความสนใจของผู้เรียน เช่น ภาพ เพลิดเพลินจากเจ้าของภาษาจริง การแสดงย่อ หรือใช้คำถามนำเรื่อง เป็นต้น

ขั้นที่ 2 ครูให้ตัวอย่างบทสนทนาในสถานการณ์นั้น ๆ ตัวอย่างที่ให้นักเรียนเป็นตัวอย่างสั้น ๆ เหมาะสมกับระดับของผู้เรียน อาจให้ภาพประกอบ ครูอ่านให้ฟังให้นักเรียนฟังจากแผนที่เจ้าของภาษาพูดจริงตามความเหมาะสม

ขั้นที่ 3 ให้คำศัพท์และโครงสร้างใหม่ปรากฏในบทสนทนานั้น ๆ รวมทั้งคำศัพท์หรือโครงสร้าง ข้อความ คำพูดที่เหมาะสมที่จะนำมาใช้ในบริบทในบทสนทนาในสถานการณ์นั้น ๆ ได้ ในขั้นนี้ครูอาจใช้การอธิบาย และยกตัวอย่างประกอบ หรือใช้อุปกรณ์อื่น ๆ เสริมเพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจชัดเจนของที่จะนำไปใช้ได้เองจริง ๆ

ขั้นที่ 4 ให้นักเรียนฝึกบทสนทนาตามตัวอย่างจากแฟ้มหรือพูดตามครูและฝึกออกเสียงคำใหม่ รวมทั้งลีลา น้ำเสียงและกิริยาท่าทางที่สมจริง

ขั้นที่ 5 ให้นักเรียนจับคู่หรือแบ่งกลุ่มย่อยฝึกกันเองโดยอาศัยแนวทางจากเอกสารที่ครูแจกให้ เอกสารประกอบการฝึกบทสนทนาที่ครูให้แก่นักเรียนนี้ควรประกอบด้วยคำศัพท์ที่ผู้เรียนจะเลือกมาใช้ในการสนทนา ประโยค ข้อความ คำพูด ส่วนวนต่าง ๆ ที่จะใช้ในการโต้ตอบนั้นด้วย และควรมีสันตอนการฝึกสนทนาตนเองโดยอิสระ โดยเปิดโอกาสให้นักเรียนคิดค้นหาคำพูดออกมาเองด้วย ไม่ว่าจะเป็นการเรียนรู้หรือจดจำจากผู้อื่น หรือที่ผู้เรียนสามารถจะสร้างประโยค ข้อความ คำพูดเหล่านั้นขึ้นมาด้วยตนเอง

4 ทฤษฎีและเอกสาร งานวิจัยเกี่ยวกับความสนใจและการวัดความสนใจ

ความหมาย

ทอร์นไคค์ (Thorndike. 1959 : 118) ได้กล่าวถึงความสนใจว่า เป็นลักษณะหนึ่งของบุคลิกลักษณะซึ่งแสดงให้เห็นถึงความรู้สึกและความนึกคิดของคนเรา ในทางที่ชอบหรือไม่ชอบต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ซึ่งความคิดนี้คล้ายกับของ วอร์เรน (Warren. 1965 : 245) ที่ว่าความสนใจหมายถึงความรู้สึกอย่างหนึ่งที่เกิดขึ้นมาพร้อมกับความตั้งใจในการทำอย่างใดอย่างหนึ่งโดยเฉพาะ

โฟรลิก (Frolick. 1967 : 135) มีความเห็นว่าความสนใจเป็นแรงผลักดันอันหนึ่งที่กระตุ้นให้บุคคลกระทำการใด ๆ หรืออีกนัยหนึ่งความสนใจแสดงถึงความโน้มเอียงในการที่บุคคลจะเลือกหรือทำสิ่งหนึ่งสิ่งใดที่ตนชอบมากกว่าสิ่งอื่น ๆ ถ้าจะกล่าวโดยง่ายกว่านี้ ความสนใจคือ "การชอบ" หรือ

สิ่งที่เรา "ชอบ" นั้นเอง ซึ่งตรงกับความคิดเห็นของ ดีวีย์ (Dewey. 1959 : 66) ที่กล่าวว่า ความสนใจคือความรู้สึกชอบหรือความพอใจที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง แนวความคิดใดแนวความคิดหรือกิจกรรมใดกิจกรรมหนึ่ง

นอกจากนี้ กูด (Good. 1959 : 223) ได้ให้คำจำกัดความของคำว่า ความสนใจไว้ว่า ความสนใจคือสภาพจิตของมนุษย์อย่างหนึ่งซึ่งจะนำมนุษย์ไปสู่ความรู้ ความเข้าใจ อาจจะมีอยู่ชั่วขณะหรือยาวนาน จะมีมากน้อยเพียงใดก็แล้วแต่ความอยากรู้อยากเห็นของแต่ละบุคคลที่มีสภาพแตกต่างกัน

สำเร็จ บุญเรืองรัตน์ (สำเร็จ บุญเรืองรัตน์ 2524 : 8) กล่าวถึงความสนใจว่า ความสนใจเป็นการแสดงออกซึ่งความรู้สึกชอบ การมีความสนใจต่อสิ่งใดย่อมมีจิตใจจดจ่อ มีสมาธิในสิ่งนั้นและใช้เวลาให้กับสิ่งนั้นมากขึ้น จึงมีส่วนช่วยให้มีโอกาสที่จะได้รับความสำเร็จในค่านั้นมากขึ้น

จากการศึกษาความหมายของความสนใจที่กล่าวมาข้างต้น สรุปได้ว่าความสนใจหมายถึงความรู้สึกชอบที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง หรือกิจกรรมใดกิจกรรมหนึ่ง ซึ่งมีส่วนช่วยให้มีโอกาสที่จะได้รับความสำเร็จในสิ่งนั้นมากขึ้น

การวัดความสนใจ

การที่จะวัดความสนใจให้ได้ถูกต้องนั้นเป็นเรื่องที่ทำได้ยาก ทั้งนี้เพราะความสนใจของแต่ละบุคคลย่อมแตกต่างกันออกไป และยังขึ้นอยู่กับองค์ประกอบอื่น ๆ อีกหลายประการ เช่น อายุ เพศ สติปัญญา สิ่งแวดล้อม ประสบการณ์ พัฒนาการทั้งทางร่างกาย อารมณ์ และสังคม สถานะทางเศรษฐกิจและสังคม การศึกษา อาชีพ ฯลฯ อย่างไรก็ตาม มีผู้เสนอแนะว่า เราควรจะวัดความสนใจของแต่ละบุคคลได้หลายวิธีด้วยกัน เช่น โฟรลิก (Frolick. 1967 : 166) ได้เสนอแนะถึงวิธีการเก็บข้อเท็จจริงเกี่ยวกับความสนใจไว้ 4 ประการ ดังนี้คือ

1. ใช้วิธีสังเกต โดยสังเกตดูความเป็นไปของแต่ละบุคคล
2. ดูจากการแสดงออก โดยการจับความสนใจต่าง ๆ ที่บุคคลแต่ละคน

แสดงออก

3. จากการกระทำ โดยศึกษากิจกรรมต่าง ๆ ที่บุคคลนั้นกระทำ

4. ใช้แบบสอบถามวัดความสนใจโดยตรง

เฮิร์ลอค (Hurlock. 1955 : 162) กล่าวว่า เราสามารถวัดความสนใจของแต่ละบุคคลได้ 3 วิธี คือ

1. ใช้การสังเกต

2. ใช้การสัมภาษณ์

3. ใช้แบบสอบถามวัดความสนใจ

เพาเวลล์ (Powell. 1963 : 238) ได้เสนอวิธีวัดความสนใจไว้ดังนี้

1. ใช้แบบสอบถามวัดความสนใจแบบปลายเปิด

2. ใช้การสัมภาษณ์

นอกจากนี้ เดวิส (Davis. 1964 : 105) ได้เสนอวิธีวัดความสนใจไว้ดังนี้

1. ค้นหาสิ่งที่แต่ละบุคคลชอบทำในระยะ ปีที่ผ่านมาถ้าเขาชอบสละเวลาว่างที่มีอยู่เพื่อทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งโดยเฉพาะก็แสดงว่าเขาสนใจในสิ่งนั้น

2. ค้นหาว่าแต่ละบุคคลมีความรู้ในเรื่องนั้น ๆ มากน้อยเพียงใด ถ้าเขามีความรู้ในเรื่องนั้นมากก็แสดงว่าเขาสนใจในเรื่องนั้น ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับหลักความจริงที่ว่าคนเราชอบจำสิ่งที่ตนสนใจได้ดีกว่าสิ่งที่ตนไม่สนใจ

3. ให้แต่ละคนแสดงความรู้ซึ่งชอบหรือไม่ชอบต่อข้อความที่กำหนดให้

จากที่กล่าวมาทั้งหมด วิธีวัดความสนใจนั้นสามารถกระทำได้หลายวิธี แต่ละวิธีล้วนให้ผลที่น่าเชื่อถือได้ทั้งนั้น และเคยมีผู้ศึกษาวิจัยหลายท่านได้เคยนำไปใช้วัดความสนใจได้ผลมาแล้วเป็นอย่างดี แต่การจะนำไปใช้วัดหรือการจะเลือกวิธีวัดความสนใจแบบใดจึงจะให้ผลดีที่สุดย่อมขึ้นอยู่กับดุลยพินิจของผู้ที่จะนำไปใช้วัดว่าจะนำไปใช้กับใคร ในสถานการณ์เช่นไร และขึ้นอยู่กับองค์ประกอบหลายอย่างหลายด้าน เช่น บุคคลที่จะถูกวัดความสนใจ วัย เพศ และสถานภาพของบุคคลนั้น ๆ เช่น เป็นครู นักเรียน ทหาร ตำรวจ ฯลฯ จุดประสงค์ในการวัดความสนใจ ตลอดจนการจัดกระทำ หรือ

การทดลองที่ทำกับบุคคลนั้น ๆ เป็นต้น อย่างไรก็ตาม จากการวัดความสนใจโดยวิธีการต่าง ๆ ที่กล่าวมานั้น ได้มีการพิสูจน์แล้วว่า การวัดความสนใจโดยวิธีแบบสำรวจวัดความสนใจเป็นวิธีที่คลาดเคลื่อนวิธีหนึ่ง และเป็นวิธีที่เชื่อถือไม่ได้ (สำเร็จ บุญเรืองรัตน์ 2524 : 36)

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความสนใจ

จากการศึกษาผลการเรียนมีความสัมพันธ์กับความสนใจ ในปี ค.ศ. 1967 ชาน (บุญชม ศรีสะอาด 2524 : 39 อ้างอิงมาจาก Khan. 1967) ได้ศึกษาองค์ประกอบด้านความสนใจ อารมณ์ จิตใจ ในการพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ในการเรียน พบว่าองค์ประกอบที่ส่งผลสัมฤทธิ์อย่างมีนัยสำคัญ ได้แก่ ทักษะที่มีต่อครู ความสนใจในวิชาการ นิสัยในการเรียน ความวิตกกังวล แรงจูงใจทางวิชาการ และรวมกับองค์ประกอบอื่น ๆ ที่กำหนดไม่ได้

✓ ในปี ค.ศ. 1969 แมกเคลแลนด์ (บุญชม ศรีสะอาด 2524 : 39 - 40 อ้างอิงมาจาก McClelland. 1969) ได้ศึกษาตัวแปรที่ไม่ใช่ทางด้านสติปัญญา ที่คาดว่าจะมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในระดับวิทยาลัย พบว่า ความสนใจเป็นตัวแปรหนึ่งที่มีความสัมพันธ์กับผลการเรียนอย่างมีนัยสำคัญ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของชานที่ได้กล่าวมาแล้ว

ข้อแก้ว โภคย์สพัตร (ข้อแก้ว โภคย์สพัตร 2525 : 55) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความสนใจในวิชาหลักภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ ที่เรียนโดยการให้นักเรียนสอนกันเอง กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดมกุฏกษัตริย์ จำนวน 66 คน แบ่งนักเรียนออกเป็นสองกลุ่ม กลุ่มทดลองหนึ่ง 33 คน เป็นกลุ่มที่สอนโดยนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง กลุ่มทดลองสองมีนักเรียนจำนวน 33 คน เป็นกลุ่มที่สอนโดยนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ ผู้วิจัยได้สร้างแบบทดสอบวัดความสนใจในวิชาหลักภาษาไทย ซึ่งมีค่าความเชื่อมั่น .96 ไปใช้ทดสอบวัดความสนใจของนักเรียน

ในกลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่ม ผลการวิจัยปรากฏว่า นักเรียนที่เรียนโดยวิธีการให้นักเรียนสอนกันเอง ระหว่างก่อนการเรียนและหลังการเรียน มีความสนใจในวิชาภาษาไทยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แต่ความสนใจในวิชาหลักภาษาไทยระหว่างกลุ่มทดลองหนึ่งกับกลุ่มทดลองสองแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ปราณี ปัญจาละ (ปราณี ปัญจาละ 2528 : 78) ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความสนใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนโดยใช้ชุดการสอนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความสนใจสูงกว่านักเรียนที่เรียนโดยครูเป็นศูนย์กลาง ที่ระดับค่าความเชื่อมั่น .05

สวึกา อบสุวรรณ (สวึกา อบสุวรรณ 2528 : 66) ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบความสนใจในวิชาคณิตศาสตร์และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ อันเป็นผลจากการสอนวิชาคณิตศาสตร์ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่สอนโดยวิธีการเรียนเพื่อรอบรู้ที่ใช้เกณฑ์ความรู้ระดับต่าง ๆ กับการสอนโดยวิธีไม่ใช้วิธีเรียนเพื่อรอบรู้ ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มที่เรียนโดยใช้วิธีการเรียนเพื่อรอบรู้โดยใช้เกณฑ์ความรู้ระดับต่าง ๆ มีความสนใจและแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงกว่ากลุ่มที่เรียนโดยไม่ใช้วิธีการเรียนเพื่อรอบรู้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น .05

นอกจากนี้ สาธร แก่นมณี (สาธร แก่นมณี 2525 : 63) ยังได้ศึกษาทดลองเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความสนใจในวิชาเรียนจากการสอนซ่อมเสริม 3 แบบ ในทฤษฎีการเรียนรู้เพื่อรอบรู้ วิชาคณิตศาสตร์เรื่องโพลิโนเมียล ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ซึ่งปรากฏผลว่า ความสนใจของนักเรียนทั้งสามกลุ่มที่ได้รับการสอนซ่อมเสริมที่แตกต่างกันมีความสนใจต่อวิชาเรียนไม่แตกต่างกัน และความสนใจไม่สูงขึ้นกว่าเดิม เมื่อเปรียบเทียบระหว่างก่อนการทดลองและหลังการทดลอง ซึ่งผลการวิจัยนี้ขัดกับสมมติฐานที่ตั้งเอาไว้

ส่วน วีระ ก้อนแก้ว (วีระ ก้อนแก้ว 2523 : 51) ได้ศึกษาอิทธิพลของ
จุดมุ่งหมายเชิงพฤติกรรมที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความสนใจในวิชาวิทยาศาสตร์
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 พบว่า นักเรียนที่ได้ทราบจุดมุ่งหมายเชิงพฤติกรรม
ก่อนเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความสนใจในวิชาเรียนสูงกว่านักเรียนที่ไม่ทราบ
จุดมุ่งหมายเชิงพฤติกรรมก่อนการเรียน ซึ่งมีผลแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ
ที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ โสภา ธรรมรงวุฒย์ (โสภา ธรรมรงวุฒย์
2528 : 68) ในเรื่องการศึกษาเปรียบเทียบความคิดสร้างสรรค์ทางภาษาและความสนใจ
ในวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่สอนโดยใช้หลักการเรียนเพื่อรอบรู้กับ
การสอนปกติ พบว่า นักเรียนที่เรียนโดยใช้หลักการเรียนเพื่อรอบรู้มีความคิดสร้างสรรค์
และความสนใจสูงกว่านักเรียนที่เรียนแบบปกติ และนักเรียนในกลุ่มทดลองมีผลสัมฤทธิ์ทาง
การเรียน ความคิดสร้างสรรค์ทางภาษาและความสนใจสูงขึ้นกว่าเดิมก่อนทำการทดลอง
อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากผลการวิจัยที่กล่าวมาแล้วนั้นพอสรุปได้ว่า ความสนใจเป็นตัวแปรหนึ่งที่ส่งผล
ต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน กล่าวคือหากนักเรียนมีความสนใจในวิชาเรียนและสนใจใน
กิจกรรมการเรียนการสอนที่ครูจัดให้แล้วก็จะมียผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในวิชานั้น ๆ สูงขึ้น
ตามไปด้วย และอีกประการหนึ่งก็คือ การที่ครูพยายามใช้วิธีการสอนใหม่ ๆ กับผู้เรียน
จะทำให้ผู้เรียนไม่เกิดความจำเจ ซ้ำซาก และมีความสนใจที่จะเรียนมากขึ้น จึงกล่าวได้ว่า
วิธีการที่ครูนำมาใช้จะมีผลต่อความสนใจและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียน ในการศึกษา
ครั้งนี้ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาผลอันเกิดจากการใช้วิธีสอนแบบบทบาทสมมุติสองประการ คือ
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความสนใจของผู้เรียนที่มีต่อวิชาภาษาอังกฤษ* และผู้วิจัยได้ตั้ง
สมมติฐานดังต่อไปนี้

สมมติฐานในการศึกษาค้นคว้า

นักเรียนในกลุ่มทดลองที่เรียนโดยใช้วิธีสอนแบบบทบาทสมมุติ และนักเรียนใน
กลุ่มควบคุมที่เรียนโดยวิธีสอนตามคู่มือครู จะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความสนใจ
ที่มีต่อวิชาภาษาอังกฤษภายหลังการทดลองแตกต่างกัน

บทที่ 3

วิธีดำเนินการศึกษากันคว่ำ

ประชากร

ประชากรในการศึกษารั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสีคิ้ว "สวัสดิ์คณกุลวิทยา" อำเภอสีคิ้ว จังหวัดนครราชสีมา ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2528 ที่เรียนตามแผนการเรียนคณิต-วิทย์ จำนวน 141 คน จำนวน 3 ห้องเรียน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการทดลอง เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสีคิ้ว "สวัสดิ์คณกุลวิทยา" อำเภอสีคิ้ว จังหวัดนครราชสีมา ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2528 ที่เรียนตามแผนการเรียนคณิต-วิทย์ จำนวน 60 คน แบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม คือ

กลุ่มทดลอง จำนวน 30 คน เรียนโดยใช้วิธีสอนแบบบทบาทสมมุติ
กลุ่มควบคุม จำนวน 30 คน เรียนโดยใช้วิธีสอนตามคู่มือครู

วิธีเลือกกลุ่มตัวอย่าง

ผู้วิจัยดำเนินการตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. ใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบง่าย (Simple Random Sampling)

โดยใช้ตารางเลขสุ่มจากกลุ่มประชากรนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 แผนการเรียนคณิต-วิทย์ จำนวน 141 คน เพื่อให้ได้นักเรียนที่จะใช้เป็นกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 60 คน

2. นำนักเรียนกลุ่มตัวอย่างจำนวน 60 คน มาจัดแบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม โดยวิธีการจับสลากแบ่งกลุ่ม (Random Assign) เพื่อแยกเป็นกลุ่มทดลองหนึ่งกลุ่ม และกลุ่มควบคุมหนึ่งกลุ่ม มีนักเรียนกลุ่มละ 30 คนเท่ากัน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการทดลองครั้งนี้ มีดังนี้

1. แผนการสอนภาษาอังกฤษทักษะการฟัง-พูดเพื่อการสื่อสารแบบโนชั้นนอล-ฟังก์ชันนอล (Notional - Functional) ที่ใช้กับวิธีสอนแบบบทบาทสมมุติ
2. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษทักษะการฟัง-พูดแบบปากเปล่า (Oral - test)
3. แบบทดสอบวัดความสนใจที่มีต่อวิชาภาษาอังกฤษ

ขั้นตอนในการสร้างเครื่องมือ

1. แผนการสอนภาษาอังกฤษทักษะการฟัง-พูดแบบโนชั้นนอล-ฟังก์ชันนอล ที่ใช้วิธีสอนแบบบทบาทสมมุติ

แผนการสอนที่นำมาใช้ในการทดลองครั้งนี้เป็นแผนการสอนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเองโดยมีลำดับขั้นตอนในการสร้าง ดังนี้

- 1.1 ศึกษาเอกสารที่เป็นทฤษฎีเกี่ยวกับการสร้างแผนการสอนแบบโนชั้นนอล-ฟังก์ชันนอล

- 1.2 ศึกษาตัวอย่างจากแบบเรียนที่ใช้แผนการสอนแบบโนชั้นนอล-ฟังก์ชันนอล หนังสือแบบเรียนที่ผู้วิจัยได้ศึกษาและยึดเป็นแนวในการสร้างบทเรียนแบบโนชั้นนอล-ฟังก์ชันนอลในครั้งนี้คือ Break Through Book I ของ

Richards M.N. Long (Long. 1985)

1.3 ศึกษาเอกสารที่เป็นทฤษฎีเกี่ยวกับการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารทางด้านการฟัง-พูด จากเอกสารประกอบการเรียนรายวิชาหลักสูตรและการสอนภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษา ของดร. สุรรังสรรค์ (ดร. สุรรังสรรค์ 2526)

1.4 ศึกษาเอกสารที่เป็นทฤษฎีเกี่ยวกับวิธีสอนแบบบทบาทสมมติ

1.5 ศึกษาหลักสูตร จุดมุ่งหมายของหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2524 และจุดประสงค์ของหลักสูตรหมวดวิชาภาษาอังกฤษ จุดประสงค์การเรียนรู้ของรายวิชาภาษาอังกฤษ 6 (อ 616) และขอบข่ายของเนื้อหาวิชาภาษาอังกฤษ 6 ซึ่งเป็นวิชาที่เปิดสอนในภาคเรียน 2 ซึ่งเป็นช่วงระยะเวลาที่ผู้วิจัยได้ทำการทดลองในครั้งนี้

1.6 ศึกษารายละเอียดของเนื้อหาวิชาภาษาอังกฤษ ที่จะนำมาสร้างแผนการสอนที่จะใช้ในการทดลองครั้งนี้ จากหนังสือ แอกทีฟ คอนเทค อิงลิช เล่ม 3 (Active Context English Book III) ตั้งแต่บทที่ 14 - 18 โดยเลือกเอาเฉพาะเนื้อหาในส่วนที่ตรงกับจุดประสงค์ทางด้านการฟัง-พูดเท่านั้นมาใช้ในการสร้างแผนการสอน

สาเหตุที่ใช้เนื้อหานี้เพราะเป็นเนื้อหาที่ทางโรงเรียนใช้สอนตามหลักสูตรรายวิชาภาษาอังกฤษ 6 ในช่วงเวลาที่ผู้วิจัยไปทำการทดลองและเหมาะสมกับช่วงเวลาที่ใช้ในการทดลอง

1.7 กำหนดจุดประสงค์ทั่วไป

1.8 กำหนดจุดประสงค์การเรียนรู้

1.9 สร้างแผนการสอนภาษาอังกฤษทักษะการฟัง-พูดเพื่อการสื่อสารตามแนวการสร้างแผนการสอนแบบโน้ตบุ๊ก-ฟังค์บุ๊ก ที่ใช้กับวิธีสอนแบบบทบาทสมมติ โดยนำเนื้อหาจากบทเรียนในหนังสือ แอกทีฟ คอนเทค อิงลิช 3 (Active Context English Book III) ตั้งแต่บทที่ 14 - 18 มาปรับปรุงดัดแปลงให้เป็นบทเรียนแบบโน้ตบุ๊ก-ฟังค์บุ๊ก ที่ตอบสนองต่อการเรียนภาษาอังกฤษทักษะการฟัง-พูดเพื่อการสื่อสาร โดยใช้วิธีสอนแบบบทบาทสมมติ ใ้บทเรียนตามแผนการสอนทั้งกล่าวจำนวน 6 ชุด เพื่อใช้ทดลองสอน 12 คาบ

แผนการสอนแบบโน้มนำ-ฟังก์ชันนำมามีส่วนประกอบสำคัญ ดังนี้

1.9.1 จุดประสงค์ทั่วไป.

1.9.2 จุดประสงค์เฉพาะ

1.9.3 เนื้อหาและกิจกรรม

— ฟังก์ชัน (Function) พฤติกรรมทางภาษาที่จะสอน เช่น การขอโทษ การขอร้อง การถามและการบอกทิศทาง เป็นต้น

— โน้มนำ (Notion) การนำฟังก์ชันมาประยุกต์ใช้ทั่ว ๆ ไป หรือเจาะจง เช่น การกล่าวขอโทษเมื่อกระทำความผิดพลาดโดยไม่ตั้งใจ การขอร้องให้เพื่อนช่วยเหลืองานบางอย่าง เป็นต้น

— ขอบเขตของเนื้อหา (Topic area) นำมาจากเหตุการณ์ทั่ว ๆ ไปที่เกี่ยวข้องในชีวิตจริงและใกล้เคียงกับความเป็นจริงที่สุด เช่น เกี่ยวกับครอบครัว บ้าน ที่ทำงาน โรงเรียน การจับจ่ายซื้อสิ่งของ การพักผ่อนหย่อนใจ การกีฬา การเดินทาง เป็นต้น

— การจัดฉาก (Setting) ใช้การจัดฉากอย่างง่ายบรรยายภาพแบบพื้น ๆ เช่น อาคาร สถานที่ โต๊ะทำงาน ฯลฯ หรือครูชี้แจงประกอบภาพให้นักเรียนเกิดจินตนาการในสถานการณ์นั้น ๆ

— ปฏิกริยา (Interaction) ผู้พูดจะแสดงกิริยาท่าทางอย่างไรบ้างในขณะที่พูด เช่น สุภาพ ไม่สุภาพ หรือในลักษณะสนทนาสนทนกันแบบเป็นทางการ เช่น การกล่าวคำปราศรัย แบบไม่เป็นทางการ ฯลฯ และจะพูดถึงอะไรบ้างกรณีหน้าที่ เน้นแนวทางหรือกระตุ้นผู้เรียนในการทำให้เกิดปฏิกริยาเพื่อการแสดงออกในชั้นนี้

— บทบาททางสังคม (Social roles) ความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดกับผู้ฟังหรือผู้สนทนากัน เช่น สามี-ภรรยา ผู้ร่วมงาน เพื่อนร่วมชั้นเรียน ผู้ซื้อ-ผู้ขาย ลูกน้องกับหัวหน้า หรือคนไทยกับชาวต่างชาติ เป็นต้น

- ลักษณะของข้อความที่ใช้พูด (Exponents) เช่น เป็นประโยค กระสวน (Patterns) คำวน (Idioms) กล่าวสอดแทรกขึ้นมา (Interjection) ศัพท์ ฯลฯ ซึ่งลักษณะของข้อความดังกล่าวจะแตกต่างกันออกไป ขึ้นอยู่กับองค์ประกอบต่าง ๆ ที่กล่าวมาคือฟังก์ชัน โน้ตขึ้น ขอบเขตของเนื้อหา สถานที่ เวลา และบทบาททางสังคม

- สถานการณ์เพื่อให้ผู้เรียนฝึกอย่างอิสระ ในส่วนสุดท้ายของแต่ละโน้ตขึ้น จะกำหนดสถานการณ์สมมุติประมาณ 3 - 4 สถานการณ์เพื่อให้ผู้เรียนได้จับคู่หรือแยกกลุ่มย่อยทำการฝึกพูดสนทนากันเองอย่างอิสระเท่าที่จะทำได้ ภายใต้การแนะนำช่วยเหลือของครูเท่าที่จำเป็น

- กิจกรรม ใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบบทบาทสมมุติ

1.9.4 การประเมินผล ใช้วิธีสังเกต หรือให้นักเรียนทดลองพูดสนทนากับเพื่อน ๆ เป็นคู่ ๆ หรือเป็นกลุ่มย่อย ตามความเหมาะสม

2. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษทักษะการฟัง-พูด คำเน้นการจัดสร้างตามลำดับขั้นตอนดังต่อไปนี้

2.1 ศึกษาวิธีสร้างแบบทดสอบและการประเมินผลวิชาภาษาอังกฤษทักษะการฟัง-พูด จากเอกสารทฤษฎีของ ฮีตัน (Heaton, 1977) และ แวลเล็ต (Valette, 1978)

2.2 ศึกษาจุดประสงค์และเนื้อหาวิชาของเรื่องที่ทำกรวิจัย ทดลอง และทำการวิเคราะห์หาหน้าหนักความสำคัญเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย เพื่อสร้างแบบทดสอบ โดยสำรวจความคิดเห็นจากครูผู้สอนภาษาอังกฤษชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 และนักเรียน

2.3 สร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษทักษะการฟัง-พูด เป็นข้อทดสอบแบบปากเปล่า (Oral - test) ในรูปของการถามตอบ ประโยคต่อประโยค หรือการโต้ตอบต่อประโยคที่ได้ยินในสถานการณ์ใดสถานการณ์หนึ่ง ตามความเหมาะสม โดยมีข้อทดสอบ 2 แบบ คือ

2.3.1 แบบทดสอบแบบถาม-ตอบปากเปล่า หรือการสนทนาโต้ตอบ
 คอประโยคที่ได้อื่น เช่น

Q : Would you like to have something to drink ?

A :

Q : What do you do for a living ?

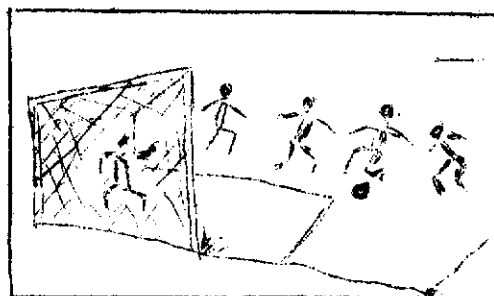
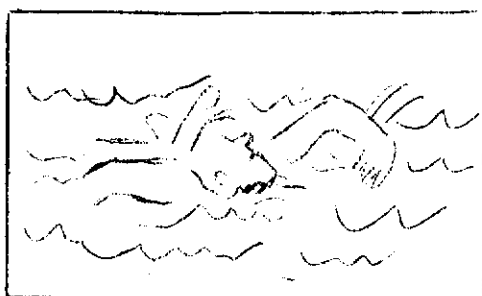
A :

ข้อทดสอบแบบนี้มีทั้งหมด 20 ข้อ

2.3.2 แบบทดสอบแบบถาม-ตอบปากเปล่า โดยใช้ภาพประกอบ
 ให้นักเรียนดูภาพประกอบที่จัดให้บนแผ่นสไลด์ แล้วตอบคำถามที่ได้อื่น เช่น

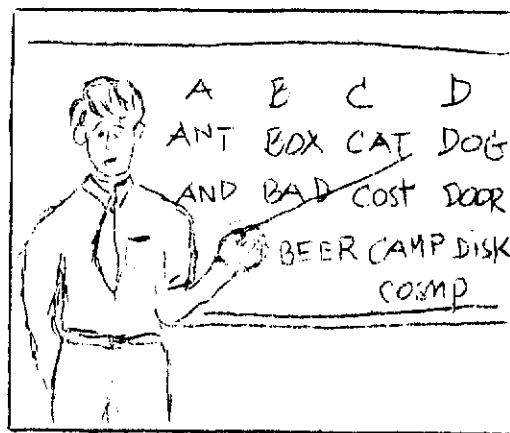
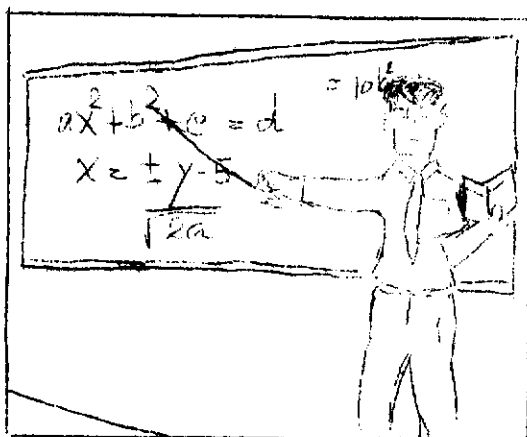
(0) Q : What do you prefer ?

A :



(00) Q : Which subject do you like ?

A :



ข้อทดสอบแบบนี้มีทั้งหมด 10 ข้อ

2.4 การตรวจให้คะแนน

การตรวจให้คะแนนแบบทดสอบปากเปล่าทั้ง 2 แบบ มีเกณฑ์ให้คะแนน 6 ระดับ คือ

2.4.1 Superior คำตอบที่ถูกต้องสมบูรณ์ที่สุด (Perfect Performance) ให้คะแนนข้อละ 5 คะแนน

2.4.2 Excellent คำตอบที่ถูกต้องแต่เป็นคำตอบแบบสั้น (Short of Perfect) ให้คะแนนข้อละ 4 คะแนน

2.4.3 Acceptable คำตอบที่พอใช้ได้ แต่มีผิดพลาดบ้างเล็กน้อย (Comprehensible but with minor faults) ให้คะแนนข้อละ 3 คะแนน

2.4.4 Fair คำตอบที่ผิดค่อนข้างมากแต่ยังมีความเข้าใจคำถาม (Faulty production but more or less comprehensible) ให้คะแนนข้อละ 2 คะแนน

2.4.5 Poor คำตอบที่มีผิดพลาดทั้งหมดหรือไม่สัมพันธ์กับ
เรื่องที่ถาม (Total effort but incomprehensible) ให้คะแนนข้อละ
1 คะแนน

2.4.6 No response ไม่ตอบเลย (Partial
incomprehensible response) ให้คะแนนข้อละ 0 คะแนน
(R.M. Valette อ้างอิงจาก Vinit Pinit-aksorn. 1976 : 64)

2.5 การทดสอบและการบันทึกคำตอบ

ผู้วิจัยเป็นผู้ทำการทดสอบเองทั้งกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง
โดยทำการสอบกับนักเรียนที่ละคนทั้งก่อนการทดลองและหลังการทดลอง และผู้วิจัย
ใช้เครื่องเพนบันทึกเสียงทำการบันทึกคำตอบของนักเรียนแต่ละคนไว้แล้วนำมาพิจารณา
ตรวจให้คะแนนตามระดับเกณฑ์การตรวจให้คะแนน แล้วจึงนำคะแนนที่ได้มาหาผลรวม

3. แบบสอบถามวัดความสนใจที่มีต่อวิชาภาษาอังกฤษ

การสร้างแบบสอบถามวัดความสนใจที่มีต่อวิชาภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัย
สร้างขึ้นใช้ในการศึกษากันครั้งนี้นี้ มีลักษณะ เป็นแบบมาตราส่วนประเมินค่า
ชนิด 4 ระดับ (rating scale) จำนวน 10 ข้อ คือมีข้อความที่กำหนดให้
เป็นข้อ ๆ ให้นักเรียนอ่านแล้วเลือกทำเครื่องหมายถูก (✓) ลงในช่องใด
ช่องหนึ่งใน 4 ช่อง ตามความรู้สึกที่แท้จริงของนักเรียน โดยมีลำดับขั้นตอนในการ
สร้างดังนี้

3.1 ศึกษาแนวการสร้างเครื่องมือวัดทัศนคติและความสนใจจาก
หนังสือวารสารการวัดผลการศึกษา แนวการสร้างเครื่องมือวัดความสนใจของ
สำเริง บุญเรืองรัตน์ (สำเริง บุญเรืองรัตน์ 2524 : 7 - 13) และ
หลักการวิจัยเบื้องต้นของ อนันต์ ศรีโสภา (อนันต์ ศรีโสภา 2521 :
222 - 236)

3.2 สร้างข้อความที่แสดงลักษณะของความสนใจที่มีต่อวิชาภาษาอังกฤษโดยยึดนิยามศัพท์เฉพาะ จำนวน 30 ข้อความ โดยให้มีข้อเลือก 4 ระดับ ดังนี้ สนใจมากที่สุด สนใจมาก สนใจน้อย สนใจน้อยที่สุด

3.3 นำข้อความที่สร้างขึ้นไปให้ผู้เชี่ยวชาญทางจิตวิทยาและค่านิเทศศาสตร์ตรวจสอบ พิจารณาแก้ไข

3.4 กำหนดน้ำหนักในการเลือกคำตอบต่าง ๆ แต่ละข้อความ ละแนบเป็นดังนี้

- 4 สนใจมากที่สุด
- 3 สนใจมาก
- 2 สนใจน้อย
- 1 สนใจน้อยที่สุด

3.5 นำแบบทดสอบวัดความสนใจที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนราชสีมาวิทยาลย์ อำเภอเมือง จังหวัด นครราชสีมา จำนวน 100 คน

3.6 นำผลการทดสอบมาตรวจให้คะแนนตามระดับที่กำหนดในข้อ 3.4

3.7 นำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์เป็นรายข้อ โดยใช้เทคนิค 25% เลือกเฉพาะข้อที่มีค่าอำนาจจำแนกสูง คือ มีค่า r ตั้งแต่ 2.00 ขึ้นไป

3.8 หาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดความสนใจ โดยการนำผลการตรวจให้คะแนนมาคำนวณหาค่าความเชื่อมั่น โดยใช้ Coefficient Alpha ของ Cronbach (ควน สายยศ และ อังคณา สายยศ 2524 : 171 - 172)

การดำเนินการทดลอง

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง (Experimental Research) ซึ่งผู้วิจัยดำเนินการทดลองตามแบบแผนการวิจัยแบบ Randomized Control Group Pretest-Posttest Design (ล้วน สายยศ และ อังคณา สายยศ 2524 : 226) ซึ่งมีแบบแผนการวิจัย ดังนี้

ตาราง 2 แบบแผนการวิจัย

กลุ่มตัวอย่าง	สอบก่อน	ทดลอง	สอบหลัง
R_E	T_1	X_1	T_2
R_C	T_1	X_2	T_2

วิธีดำเนินการทดลอง

1. ทำการทดสอบก่อนเรียน (Pre-test) ทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษทักษะการฟัง-พูด แบบปากเปล่า และแบบทดสอบวัดความสนใจที่มีต่อวิชาภาษาอังกฤษ

2. ดำเนินการสอน ผู้วิจัยเป็นผู้สอนนักเรียนเองทั้งสองกลุ่ม คือ กลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม โดยใช้เนื้อหาเดียวกันทำการสอน 12 คาบ คาบละ 55 นาที ใช้วิธีสอนต่างกัน ดังนี้

2.1 กลุ่มทดลอง ใช้วิธีสอนแบบบทบาทสมมติ

2.2 กลุ่มควบคุม ใช้วิธีสอนตามคู่มือครู

3. ภายหลังเสร็จสิ้นการทดลอง ทำการทดสอบนักเรียนทั้งกลุ่มควบคุม และกลุ่มทดลองโดยใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษทักษะ การฟัง-พูด และแบบทดสอบวัดความสนใจที่มีต่อวิชาภาษาอังกฤษฉบับเดียวกันกับที่ใช้ ทดสอบก่อนสอน

การวิเคราะห์ข้อมูล

เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษทักษะการฟัง-พูด และ ความสนใจที่มีต่อวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนระหว่างกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง ทั้งก่อนการทดลองและภายหลังการทดลอง โดยใช้สูตร t - test แบบ

Independent Difference Scores

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. หากค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อของแบบทดสอบวัดความสนใจที่มีต่อ วิชาภาษาอังกฤษ โดยใช้ t - test แบบเทคนิค 25 เปอร์เซนต์ ของกลุ่มสูง และกลุ่มต่ำ (วิเชียร เกตุสิงห์ 2524 : 137 - 139)

$$t = \frac{\bar{X}_H - \bar{X}_L}{\sqrt{\frac{s_H^2 + s_L^2}{n}}}$$

2. หากค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดความสนใจที่มีต่อวิชาภาษาอังกฤษ กำหนดโดยใช้สูตร Alpha Coefficient ของ Cronbach (ถวน สายยศ และ อังกลา สายยศ 2524 : 171 - 172)

$$\alpha = \frac{n}{n-1} \left[1 - \frac{\sum s_i^2}{s_x^2} \right]$$

3. ทดสอบความแตกต่างของคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ
ทักษะการฟัง-พูด และความสนใจที่มีต่อวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนระหว่างกลุ่ม
ควบคุมและกลุ่มทดลอง ทั้งก่อนการทดลองและภายหลังการทดลอง โดยใช้สูตร
t - test และ Independence of Different Scores (ฉนวน สายยศ และ
อังคณา สายยศ 2524 : 96)

$$t = \frac{\bar{X}_1 - \bar{X}_2}{\sqrt{\frac{(n_1 - 1) s_1^2 + (n_2 - 1) s_2^2}{n_1 + n_2 - 2} \left\{ \frac{1}{n_1} + \frac{1}{n_2} \right\}}}$$

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์และอักษรย่อที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

n	แทน	จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง
X	แทน	คะแนนดิบ
$\bar{X}$	แทน	คะแนนเฉลี่ย
$\sum X$	แทน	ผลรวมของคะแนนดิบ
S^2	แทน	ความแปรปรวนของคะแนนกลุ่มตัวอย่าง
t	แทน	ค่าสถิติที่ใช้ในการพิจารณาใน t-distribution
df	แทน	ระดับความเป็นอิสระ

กลุ่มควบคุม หมายถึง กลุ่มที่เรียนภาษาอังกฤษทักษะการฟัง-พูด โดยใช้วิธีสอนตามคู่มือครู

กลุ่มทดลอง หมายถึง กลุ่มที่เรียนภาษาอังกฤษทักษะการฟัง-พูด โดยใช้วิธีสอนแบบบทบาทสมมุติ

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลและการแปลความหมายจะนำเสนอตามลำดับดังต่อไปนี้

1. การทดสอบความแตกต่างของคะแนนความสนใจที่มีต่อวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนระหว่างกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง ก่อนการทดลอง
2. การทดสอบความแตกต่างของคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษทักษะการฟัง-พูดของนักเรียนระหว่างกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง ก่อนการทดลอง

3. การทดสอบความแตกต่างของคะแนนความสนใจที่มีต่อวิชาภาษาอังกฤษ
ของนักเรียนระหว่างกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง ภายหลังการทดลอง

4. การทดสอบความแตกต่างของคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษทักษะการฟัง-พูดของนักเรียนระหว่างกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง ภายหลัง
การทดลอง

1. การทดสอบความแตกต่างของคะแนนความสนใจที่มีต่อวิชาภาษาอังกฤษ
ของนักเรียนระหว่างกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง ก่อนการทดลอง

เพื่อให้ทราบแน่ชัดว่าความสนใจของนักเรียนกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง
แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติหรือไม่ จึงทดสอบความแตกต่าง ดังตาราง 3

ตาราง 3 การทดสอบความแตกต่างของคะแนนความสนใจที่มีต่อวิชาภาษาอังกฤษ
ของนักเรียนระหว่างกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง ก่อนการทดลอง

กลุ่มตัวอย่าง	n	$\bar{x}$	s^2	t
กลุ่มควบคุม	30	44	95.24	-1.79
กลุ่มทดลอง	30	48	48.55	

$$df = 58, t_{\alpha=0.05} = 2.00$$

จากตาราง 3 พบว่า ค่าคะแนนเฉลี่ยของความสนใจที่มีต่อวิชาภาษาอังกฤษ
ของนักเรียนระหว่างกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง ก่อนการทดลอง ไม่แตกต่าง
นัยสำคัญทางสถิติ แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่มมีความสนใจ
ไม่แตกต่างกัน

2. การทดสอบความแตกต่างของคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษทักษะการฟัง-พูดของนักเรียนระหว่างกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง ก่อนการทดลอง

เพื่อให้ทราบแน่ชัดว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษทักษะการฟัง-พูดของนักเรียนระหว่างกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง ก่อนการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติหรือไม่ จึงทดสอบความแตกต่าง ดังตาราง 4

ตาราง 4 การทดสอบความแตกต่างของคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษทักษะการฟัง-พูดของนักเรียนระหว่างกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง ก่อนการทดลอง

กลุ่มตัวอย่าง	n	$\bar{X}$	s^2	t
กลุ่มควบคุม	30	84	383.21	0.199
กลุ่มทดลอง	30	85	340.72	

$$df = 58, t_{0.05} = 2.00$$

จากตาราง 4 พบว่า คะแนนเฉลี่ยของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษทักษะการฟัง-พูดของนักเรียนระหว่างกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง ก่อนการทดลอง ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แสดงว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษทักษะการฟัง-พูดของนักเรียนในกลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่มไม่แตกต่างกัน หรือนักเรียนในกลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่มมีพื้นฐานความสามารถทางการเรียนภาษาอังกฤษทักษะการฟัง-พูดพอ ๆ กัน

3. การทดสอบความแตกต่างของคะแนนความสนใจที่มีต่อวิชาภาษาอังกฤษ
ของนักเรียนระหว่างกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง ภายหลังการทดลอง

เพื่อให้ทราบแน่ชัดว่าความสนใจของนักเรียนระหว่างกลุ่มควบคุมและ
กลุ่มทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติหรือไม่ จึงทดสอบความแตกต่าง
ดังตาราง 5

ตาราง 5 การทดสอบความแตกต่างของคะแนนความสนใจที่มีต่อวิชาภาษาอังกฤษ
ของนักเรียนระหว่างกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง ภายหลังการทดลอง

กลุ่มตัวอย่าง	n	$\bar{X}$	S^2	t
กลุ่มควบคุม	30	46	80.75	-4.93**
กลุ่มทดลอง	30	57	61.93	

$$df = 58, \quad t_{\alpha, .01} = 2.660$$

จากตาราง 5 พบว่า คะแนนเฉลี่ยของความสนใจที่มีต่อวิชาภาษาอังกฤษ
ของนักเรียนระหว่างกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ
ที่ระดับ .01 แสดงว่านักเรียนในกลุ่มทดลองมีความสนใจต่อวิชาภาษาอังกฤษ
สูงกว่านักเรียนในกลุ่มควบคุม ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

4. การทดสอบความแตกต่างของคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ
ทักษะการฟัง-พูดของนักเรียนระหว่างกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง หลังจากการทดลอง
เพื่อให้ทราบแน่ชัดว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษทักษะการ
ฟัง-พูดของนักเรียนระหว่างกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทาง
สถิติหรือไม่ จึงทดสอบความแตกต่าง ดังตาราง 6

ตาราง 6 การทดสอบความแตกต่างของคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ
ทักษะการฟัง-พูดของนักเรียนระหว่างกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง หลังจากการทดลอง

กลุ่มตัวอย่าง	n	$\bar{X}$	S^2	t
กลุ่มควบคุม	30	110	155.72	-2.871 **
กลุ่มทดลอง			90.93	

จากตาราง
การฟัง-พูดของนัก
ทางสถิติที่ระดับ .
สมมุติ มีผลสัมฤทธิ์
ควบคุมที่เรียนโค

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

ความมุ่งหมายของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายสำคัญ 2 ประการ คือ

1. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษทักษะการฟัง-พูด ของนักเรียนที่เรียนโดยวิธีสอนแบบบทบาทสมมุติ และนักเรียนที่เรียนโดยวิธีสอนตามคู่มือครู
2. เพื่อเปรียบเทียบความสนใจที่มีต่อวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนที่เรียนโดยวิธีสอนแบบบทบาทสมมุติ และนักเรียนที่เรียนโดยวิธีสอนตามคู่มือครู

สมมติฐานในการวิจัย

นักเรียนในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมจะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษทักษะการฟัง-พูด และความสนใจที่มีต่อวิชาภาษาอังกฤษ ภายหลังการทดลองแตกต่างกัน

กลุ่มตัวอย่างในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยทดลองในครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 แผนการเรียนคณิต-วิทย์ โรงเรียนสีคิ้ว "สวสดีนคณวิทยา" อำเภอสีคิ้ว จังหวัดนครราชสีมา ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2528 จำนวน 60 คน แบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม คือ

กลุ่มควบคุม จำนวน 30 คน เรียนโดยวิธีสอนตามคู่มือครู

กลุ่มทดลอง จำนวน 30 คน เรียนโดยวิธีสอนแบบบทบาทสมมุติ

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้สร้างขึ้น มีดังนี้

1. แผนการสอนภาษาอังกฤษทักษะการฟัง-พูดเพื่อการสื่อสารแบบ
โนชันนอล-ฟังก์ชันนอล (Notional - Functional) ที่ใช้กับวิธีสอนแบบ
บทบาทสมมุติ 8 ชุด เพื่อใช้สอน 12 คาบ
2. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษทักษะการฟัง-พูด
แบบปากเปล่า (Oral - test) มีจำนวน 30 ข้อ แบ่งออกเป็น 2 ชนิด คือ
 - 2.1 แบบทดสอบปากเปล่าแบบถาม-ตอบ หรือการสนทนาโต้ตอบ
ประโยคต่อประโยค มีจำนวน 20 ข้อ
 - 2.2 แบบทดสอบปากเปล่าแบบถาม-ตอบ โดยใช้รูปภาพประกอบ
มีจำนวน 10 ข้อ
3. แบบทดสอบวัดความสนใจที่มีต่อวิชาภาษาอังกฤษ เป็นแบบทดสอบ
แบบมาตราส่วนประเมินค่าชนิด 4 ระดับ (rating scale) จำนวน 2
แต่ละข้อมี 4 ตัวเลือก มีค่าความเชื่อมั่น .801 และมีค่าอำนาจจำแนก
ตั้งแต่ 2.00 ขึ้นไป

วิธีดำเนินการทดลอง

1. ทำการทดสอบก่อนเรียน ทั้งกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลองโดยใช้แบบ
ทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษทักษะการฟัง-พูด และแบบทดสอบวัด
ความสนใจที่มีต่อวิชาภาษาอังกฤษ
2. ดำเนินการสอน โดยผู้วิจัยเป็นผู้สอนเองทั้งกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง
โดยใช้เนื้อหาเดียวกัน ใช้เวลาสอน 12 คาบ คาบละ 55 นาที โดยใช้วิธีสอน
แตกต่างกัน 2 แบบ คือ

2.1 กลุ่มทดลอง ใช้วิธีสอนแบบบทบาทสมมุติ

2.2 กลุ่มควบคุม ใช้วิธีสอนตามคู่มือครู

3. ภายหลังเสร็จสิ้นการทดลอง ทำการทดสอบนักเรียนทั้งสองกลุ่ม โดยใช้แบบทดสอบวัดความสนใจที่มีต่อวิชาภาษาอังกฤษ และแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษทักษะการฟัง-พูด ฉบับเดียวกันกับที่ใช้ทดสอบก่อนการทดลอง

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. ทดสอบความแตกต่างของคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษทักษะการฟัง-พูดของนักเรียนระหว่างกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลองภายหลังเสร็จสิ้นการทดลอง โดยใช้สูตร t -test แบบ Independent

2. ทดสอบความแตกต่างของคะแนนความสนใจที่มีต่อวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนระหว่างกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลองภายหลังเสร็จสิ้นการทดลอง โดยใช้สูตร t -test แบบ Independent

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

1. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษทักษะการฟัง-พูดของนักเรียนระหว่างกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยนักเรียนในกลุ่มทดลองที่ได้รับการสอนโดยวิธีสอนแบบบทบาทสมมุติมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนในกลุ่มควบคุมที่ได้รับการสอนโดยวิธีสอนตามคู่มือครู

2. ความสนใจที่มีต่อวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนระหว่างกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยนักเรียนในกลุ่มทดลองที่ได้รับการสอนโดยวิธีสอนแบบบทบาทสมมุติมีความสนใจในวิชาภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนในกลุ่มควบคุมที่ได้รับการสอนโดยวิธีสอนตามคู่มือครู

อภิปรายผล

1. การทดสอบความแตกต่างของคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษทักษะการฟัง-พูด และคะแนนความสนใจที่มีต่อวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนในกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง ซึ่งปรากฏว่าแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ มีข้อสังเกตที่น่าสนใจดังนี้ คือ

1.1 นักเรียนในกลุ่มทดลองบางคนได้เรียนรายวิชาทักษะการฟัง-พูด (อ 662) อยู่ด้วยในภาคเรียนที่ 2 ซึ่งผู้วิจัยกำลังทำการทดลองอยู่ ซึ่งอาจมีผลทำให้คะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษทักษะการฟัง-พูดของนักเรียนในกลุ่มทดลองสูงขึ้นอยู่บ้างก็เป็นได้

1.2 การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษทักษะการฟัง-พูด โดยให้ผู้เรียนมีโอกาสนักพูดสนทนาโต้ตอบกันเองเป็นคู่ ๆ หรือเป็นกลุ่มย่อยที่ใช้ในวิธีสอนแบบบทบาทสมมุติ นั้น ทำให้นักเรียนรู้สึกสนุกสนานและให้ความสนใจในกิจกรรมการเรียนมากขึ้นกว่าเดิมอย่างมาก และรวมทั้งผู้เรียนมีความกระตือรือร้นในการทำกิจกรรมมากยิ่งขึ้นอีกด้วย ทั้งนี้เพราะผู้เรียนรู้สึกพอใจที่ได้พูดประโยค ข้อความ คำพูดที่เกี่ยวข้องสัมพันธ์กับชีวิตจริงในลักษณะต่าง ๆ ที่เห็นว่าเขาจะสามารถนำไปใช้นอกห้องเรียนได้จริง ซึ่งพอกล่าวได้ว่า ผลประการแรกคือ การฝึกสนทนาเป็นคู่ ๆ หรือเป็นกลุ่มย่อยนั้นเป็นจุดเด่นของวิธีสอนแบบบทบาทสมมุติ และผลประการที่สองคือ การที่ผู้เรียนพอใจในเนื้อหาที่เรียนนั้นเป็นจุดเด่นของแผนการสอนแบบโน้ตโน้ต-ฟังคั่นโน้ต

1.3 การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษทักษะการฟัง-พูด โดยครูใช้รูปภาพที่มีสีสันสวยงาม หรือใช้เทปบันทึกเสียงที่เป็นเสียงเจ้าของภาษาจริง ช่วยให้นักเรียนสนใจที่จะเรียนและทำกิจกรรม ฝึกสนทนาโต้ตอบอย่างมาก และนักเรียนพยายามที่จะเลียนแบบ "น้ำเสียง" ของเจ้าของภาษาให้ใกล้เคียงที่สุด ซึ่งเป็นการฝึกทั้งการเน้นเสียง ระดับเสียง และลักษณะทำที่ สีสาวในการพูดไปในตัวพร้อม ๆ กัน

อย่างเป็นธรรมชาติ ยิ่งไปกว่านั้นการใช้เทปบันทึกภาพ (V.D.O. tape) ยังมีส่วนช่วยให้นักเรียนได้ฝึกภาษาทางประกอบการพูด โดยวิธีการเลียนแบบของจริงได้อย่างที่อีกด้วย

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ใช้เทปบันทึกภาพของบริษัทอักษรเจริญทัศน์ ซึ่งจัดเป็นบทสนทนาโดยการแบ่งหัวข้อต่าง ๆ ตามสถานการณ์ และลักษณะหน้าที่ของภาษา หรือเรียกว่าเป็นหัวข้อบทเรียนแบบโน้ตโนล-ฟังก์ชันนอลโดยตรง เทปบันทึกภาพชุดนี้มีทั้งหมด 8 ม้วน ๆ หนึ่ง ๆ ประกอบด้วยบทสนทนาเป็นเรื่องราวและสถานการณ์ที่ใช้จากการแสดงจริงทั้งหมด เช่น เทปม้วนที่ 1 ประกอบด้วยหัวข้อต่าง ๆ คือ Greeting, Apologize, Introduction, Asking for information, Asking for Direction etc.

นอกจากนี้ ผู้วิจัยยังได้ใช้เทปบันทึกเสียงบทสนทนาประกอบบทเรียนของหนังสือ Active Context English Book III ของบริษัทอักษรเจริญทัศน์ เช่นเดียวกัน

เทปบันทึกเสียงและเทปบันทึกภาพทั้งสองชุดนี้ มีส่วนช่วยอย่างมากในการสอนภาษาอังกฤษทักษะการฟัง-พูดตามลักษณะบทเรียนแบบโน้ตโนล-ฟังก์ชันนอล และมีผลต่อคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษทักษะการฟัง-พูดด้วยเช่นกัน

1.4 การใช้วิธีสอนแบบบทสนทนาสมมุติในการสอนทักษะการฟัง-พูด ซึ่งเน้นหนักการสนทนาโต้ตอบโดยการใช้ภาษาตามสถานการณ์ต่าง ๆ ตามลักษณะหน้าที่ของภาษานั้น ง่ายต่อครูผู้สอนในการควบคุมและตรวจสอบการทำกิจกรรมของผู้เรียน เพราะเมื่อครูมอบหมายให้ผู้เรียนจับคู่สนทนาหรือแยกเป็นกลุ่มย่อยเพื่อฝึกสนทนาตามสถานการณ์และแนวทางที่ครูมอบหมายให้ นั้น ทำให้ครูสามารถเดินดู หรือคอยสังเกตการณ์เป็นจุด ๆ และบางครั้งอาจมีนักเรียนบางกลุ่มที่ต้องการความช่วยเหลือหรือคำแนะนำจากครู ในขณะที่บางกลุ่ม บาง อาจมีนักเรียนเก่ง ๆ รวมอยู่ในกลุ่มที่สามารถช่วยเหลือเพื่อน ๆ ได้โดยไม่ต้องรอครูผู้สอน นอกจากนั้นการให้นักเรียนได้จับคู่หรือแยกกลุ่มย่อยเพื่อฝึกการสนทนาโต้ตอบ ยังทำให้ผู้เรียนทุกคนได้มีโอกาสฝึกสนทนาโต้ตอบได้อย่าง

หัวถึงไปพร้อม ๆ กัน ทั้งการฝึกในรูปแบบทศนพนาที่ครูกำหนดแนวทางในเอกสารให้ และการฝึกในแบบอิสระที่นักเรียนต้องคิดหาแนวทางและประโยค ข้อความ คำพูดเอง

1.5 ในการทดลองครั้งนี้ นักเรียนทุกคนในกลุ่มทดลองมีความสนิสนมกันดีเป็นพื้นฐานเดิมอยู่แล้ว จึงไม่เกิดปัญหาในการเคลื่อนไหวที่จะพูดหรือแสดงออกตามบทบาททั้งการพูดและการแสดงกิริยาท่าทางประกอบคำพูด ทำให้การแสดงบทบาทสมมุติเป็นไปอย่างค่อนข้างง่ายและรวดเร็ว แม้จะมีชุดชุดบ้างในสองสามคาบแรกที่นักเรียนยังไม่ค่อยคุ้นเคยกับการเรียนแบบนี้ แต่ในระยะหลัง ๆ ผู้เรียนสามารถปรับตัวได้ปัญหาชุดชุดนี้ก็ค่อย ๆ หายไป และประกอบกับนักเรียนในกลุ่มทดลองนี้เป็นนักเรียนที่ค่อนข้างเก่งที่เรียนตามแผนการเรียนคณิต-วิทยาศาสตร์ จึงทำให้สามารถจัดปัญหาชุดชุดได้ในการแสดงบทบาทสมมุติ

จากการวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยเชื่อว่าเหตุผลเหล่านี้จะเป็นตัวแปรปัจจัยประการสำคัญที่ทำให้ให้นักเรียนในกลุ่มทดลองที่เรียนโดยวิธีสอนแบบบทบาทสมมุติกับแผนการสอนแบบโน้ตโน้ต-ฟังก์ชันโน้ต มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษทักษะการฟัง-พูด และความสนใจในวิชาภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่เรียนโดยวิธีสอนตามคู่มือครู ซึ่งผู้เรียนเคยได้รับมามากจนรู้สึกว่าการจำเจ ซ้ำซาก ทั้งแต่ละระดับชั้น ๆ และบางครั้งผู้สอนเองก็ยังมีความรู้สึกเช่นนั้น และยังอาจจะเคยมีได้ใส่ใจที่จะให้นักเรียนทุกคนได้มีโอกาสฝึกสนทนาโต้ตอบกันอย่างทั่วถึงอีกด้วย

2. คำตอบของเด็กที่ได้จากการทำแบบทดสอบปากเปล่า หรือภาษาที่เด็กใช้ที่ผู้วิจัยได้พบในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้พบว่า ผู้เรียนส่วนมากยังใช้ภาษาระดับเริ่มต้น (Beginners) ซึ่งยังไม่ค่อยเหมาะสมกับระดับชั้นที่เรียน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะพื้นฐานทางภาษาอังกฤษของเด็กส่วนใหญ่ทั้งในชั้นโครงสร้าง คณิต และคำนวณยังเคยชินอยู่กับการเรียนภาษาอังกฤษแบบเดิมคือ การเรียนแบบไวยากรณ์และโครงสร้าง ทำให้เด็กไม่กล้าใช้ภาษาแบบสื่อสารจริงในบางลักษณะ เพราะกลัวผิดแบบไวยากรณ์ ลักษณะเช่นนี้ส่งผลให้นักเรียนไม่กล้าใช้คำพูดประโยคยาว ๆ

หรือพูดสนทนาโต้ตอบทีละหลาย ๆ ประโยคติดต่อกันไปเพื่อขยายเรื่องราวหรือข้อความ
คำพูดของตนเอง ตามความรู้สึกนึกคิดที่มีอยู่ในตัว เช่น

Q : Would you like to go for a picnic with us this
weekend ?

A : No, I have a lot of work to do.

หรือ I'd like to but I have lots of things to do.
แทนที่จะตอบหรือขยายคำพูดออกไปให้สมบูรณ์มากยิ่งขึ้น เช่น

I'm afraid I can't make it.

หรือถามย้อนกลับบ้าง เช่น

Where do you plan to and what time ?

เพราะในการสนทนาโต้ตอบกันจริง ๆ นั้น มิใช่การถาม-ตอบแบบคำต่อคำ
ประโยคต่อประโยคเพียงเท่านั้น บางทีผู้ถูกถามครั้งแรกเมื่อได้ให้คำตอบไปแล้ว อาจ
ต้องการย้อนถามทราวยอะไ่ยกเพิ่มเติมโดยทันที ดังตัวอย่างข้างบนนั้นก็ไ้

3. ผู้เรียนบางคนยังไขว่เขวหรือสับสนกับการใช้ประโยคพื้นฐานง่าย ๆ อยู่
แม้จะผ่านการเรียนแบบไวยากรณ์ และโครงสร้างมาจนถึงระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6
นี้แล้ว เช่น ตัวอย่างประโยคคำตอบง่าย ๆ ดังนี้

Q : What is your father ?

A : He is farmer.

หรือ Q : What do you do for a living ?

A : I'm student.

Q : What do you always have for breakfast ?

A : I like have fried eggs.

หรือ A : I'm like fried eggs.

แต่อย่างไรก็ตาม นักเรียนบางคนที่ยังขี้เกียจก็ยังสามารถให้คำตอบที่ครู
ไม่คาดหวังได้ เช่น

Q : What do you do for a living ?

A : I'm a student. I can't earn myself.

หรือ Q : Would you like to go for a picnic with us this
weekend ?

A : How can I think of that, the final exam is
coming tomorrow.

หรือ A : It's a good idea, thanks, but I'm afraid
I can't make it. The final exam is coming tomorrow, you see ?

คำตอบที่ครูไม่คาดหวังดังตัวอย่างข้างบนนี้ ผู้วิจัยสังเกตและเชื่อว่าเป็นผล
มาจากการที่ผู้เรียนได้นึกสนทนาโต้ตอบโดยอิสระจากการแสดงบทบาทสมมติในระหว่าง
เรียนนั่นเอง ซึ่งผู้วิจัยพบว่า เมื่อเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมแล้ว
นักเรียนในกลุ่มทดลองสามารถให้คำตอบที่แปลกใหม่ซึ่งเป็นประโยชน์หรือข้อความคำพูด
ที่ครูไม่คาดหวังได้มากกว่านักเรียนในกลุ่มควบคุม

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการวิจัย

1.1 ควรมีการวิจัยทดลองต่อไปในการสอนภาษาอังกฤษทักษะการ
ฟัง-พูดเพื่อการสื่อสารนี้ เพราะการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารเป็นจุดมุ่งหมาย
หลักประการสำคัญของหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาทั้งตอนต้นและตอนปลาย
ที่กำลังใช้อยู่ในปัจจุบัน และยังสอดคล้องต่อการเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ
อีกด้วย โดยการวิจัยในสาขานี้ควรเป็นการค้นหาเทคนิคและวิธีการสอนหลาย ๆ อย่าง
หลาย ๆ รูปแบบเพื่อให้ครูสอนภาษาอังกฤษได้ สามารถเลือกใช้ได้ตามความเหมาะสม
ต่อไป เช่น วิธีสอนแบบสื่อสาร-สนทนา วิธีสอนแบบโปรแกรม หรือวิธีสอนแบบคอมมิวนิตี
(Community) เป็นต้น

1.2 การวิจัยทดลองในครั้งนี้กระทำกับนักเรียนที่เรียนแผนการเรียน คณิต-วิทย์ ซึ่งเป็นเด็กที่ค่อนข้างเก่ง และมีความรู้พื้นฐานและประสบการณ์เดิมค่อนข้างสูง ซึ่งจะได้เห็นได้จากคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษทักษะการฟัง-พูด ในการทดสอบก่อนการทดลอง นอกจากนี้ เด็กที่เรียนเก่งยังสามารถปรับตัว เข้ากับวิธีสอนที่ครู นำมาใช้ได้ดีและรวดเร็วกว่าด้วย รวมทั้งมีความเอาใจใส่ในกิจกรรมที่ครูมอบหมาย ให้เป็นอย่างดี ในทางตรงข้าม หากนำวิธีสอนแบบบทบาทสมมุติไปใช้กับนักเรียนที่มี ระดับสติปัญญาค่อนข้างต่ำ หรือระดับปานกลางแล้ว ผู้วิจัยไม่อาจแน่ใจได้ว่านักเรียน เหล่านั้นจะสามารถปรับตัว เข้ากับการเรียนรู้ และสามารถรับรู้ ให้ความสนใจในกิจกรรม เอาใจใส่และรับผิดชอบในกิจกรรมการเรียนที่ได้รับมอบหมาย จนทำให้มีผลสัมฤทธิ์ทาง การเรียนดีขึ้นด้วยได้หรือไม่ จึงน่าจะมีการทดลองใช้วิธีสอนแบบนี้กับเด็กหลาย ๆ กลุ่ม ที่มีระดับสติปัญญา พื้นฐานความสามารถแตกต่างกันดังกล่าว เพื่อพิสูจน์ว่าวิธีสอนแบบ บทบาทสมมุติสามารถใช้ได้ดีหรือเหมาะสมที่จะนำไปใช้กับนักเรียนที่มีระดับสติปัญญาต่ำ และระดับปานกลางหรือไม่

1.3 การวิจัยทดลองในครั้งนี้กระทำกับนักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 6 ซึ่งเห็นนักเรียนที่มีประสบการณ์ วุฒิภาวะค่อนข้างสูง ผ่านการเรียนรู้เรื่องศัพท์ โครงสร้างมากมายพอสมควร จึงน่าจะมีการทดลองวิจัยต่อไปกับเด็กที่เรียนในระดับ เริ่มต้น หรือระดับมัธยมศึกษาตอนต้นดูบ้าง เพื่อทราบว่าวิธีสอนแบบบทบาทสมมุติ นี้สามารถใช้ได้กับเด็กทุกระดับจริงหรือไม่

1.4 การใช้วิธีสอนแบบบทบาทสมมุติกับแผนการสอนแบบโน้ตชนอด- พังค์ชนอดนี้ให้อิสระแก่ผู้เรียนที่จะคิด และแสดงออกโดยการพูดสนทนาโต้ตอบตามความ รู้สึกนึกคิดของแต่ละบุคคล และโดยความเป็นจริงแล้วการที่ผู้เรียนจะฟังและพูดสนทนา โต้ตอบกันออกมาอย่างอิสระตามความรู้สึกนึกคิดของตัวเองนั้น แต่ละคนอาจใช้คำพูด เพื่อสนทนาโต้ตอบในรูปแบบต่าง ๆ กันออกไป อันเป็นการส่งเสริมการคิดแบบหลาย ทิศทาง ซึ่งเป็นการส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์ด้วย จึงควรมีการศึกษาว่าวิธีการสอน แบบบทบาทสมมุติจะสามารถก่อให้เกิดความคิดสร้างสรรค์ได้จริงหรือไม่

1.5 นอกจากความคิดสร้างสรรค์แล้วบุคลิกภาพ ก็น่าจะเป็นผลอีกประการหนึ่งที่เกิดขึ้นในการใช้วิธีสอนแบบบทบาทสมมตินี้เช่นกัน เนื่องจากผู้เรียนมีโอกาสที่จะฝึกการคิดตัดสินใจ หรือมีบทบาททางสังคมที่จะต้องแสดงออกอยู่เกือบตลอดเวลาในการแสดงบทบาทสมมติ จึงน่าจะมีการศึกษาว่า การใช้วิธีสอนแบบบทบาทสมมตินี้ก่อให้เกิดบุคลิกภาพที่ดีแก่ผู้เรียนจริงหรือไม่ หากใช้เวลาในการทดลองเพิ่มขึ้นเป็น 16 คาบ หรือมากกว่านี้ขึ้นไป

2. ข้อเสนอแนะสำหรับครูผู้สอนและผู้เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ

2.1 ภาษาท่าทาง (gesture) มีความจำเป็นมากในการสอนทักษะการฟัง-พูดทางภาษา และพบว่า การใช้ภาษาท่าทางของผู้สอนมีผลต่อการกระตุ้นให้ผู้เรียนได้ฝึกการแสดงออกซึ่งลักษณะกิริยาท่าทางประกอบคำพูดที่สมจริง โดยกรเลี่ยนแบบ และผู้เรียนจะมีความเคยชินกับ การแสดงกิริยาท่าทางประกอบคำพูดและมีความกล้าที่จะแสดงออกด้วยลักษณะท่าทางที่สมจริงมากยิ่งขึ้น หากครูผู้สอนพยายามใช้กิริยาท่าทาง น้ำเสียง และบทบาท สีสันในการพูดและการแสดงออกให้นักเรียนได้เห็นอย่างสมจริง จากการวิจัยในครั้งนี้ผู้วิจัยได้สังเกตพบว่า นักเรียนมักจะยึดครูเป็นแม่แบบ (model) ในเกือบจะทุกลักษณะของการแสดงออก เช่น หากครูใช้น้ำเสียงและลักษณะท่าทางการพูดแบบเนือย ๆ เฉื่อย ๆ ไม่สมจริงกับปริบท หรือใจสำเนียงพูดบทสนทนาเป็น "ภาษาอาน" นักเรียนก็จะมีลักษณะเช่นนั้นด้วย ตรงข้ามหากครูมีลักษณะท่าที่ที่กระปรี้กระเปร่า (active) หรือน้ำเสียง สีสัน การพูดบทสนทนาอย่างมีชีวิตชีวาและสมจริงในปริบท นักเรียนก็จะมีแสดงออกในลักษณะที่สมจริงตามไปด้วย ในาจะเป็นน้ำเสียง สำเนียง สีสัน และลักษณะท่าทางประกอบคำพูด จึงอาจกล่าวได้ว่า การแสดงออกของครูในการสอนทักษะการฟังพูดนั้นมีผลโดยตรงต่อการเรียนรู้ของผู้เรียน ครูผู้สอนจึงควรตระหนักถึงความสำคัญในข้อนี้ ในการสอนทักษะการฟัง-พูด

2.2 นอกจากการแสดงออกของครูแล้ว การใช้เทปบันทึกภาพ (V.D.O. tape) เป็นอุปกรณ์การสอนที่สำคัญ และมีผลต่อการฝึกการแสดงออกทางทักษะการฟัง-พูดของนักเรียนเป็นอย่างมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งในกรณีที่ผู้เรียนชอบยึดสิ่งที่ได้เห็นนั้นเป็นแบบแผน (model) ในการเรียนรู้ของเขาโดยการเลียนแบบดังกล่าวมาแล้ว เพราะการใช้ภาษาโดยการแสดงออกทางการพูดนั้น ผู้วิจัยสังเกตได้ว่า เนื่องจากภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ สำหรับนักเรียนไทยมิใช่เป็นภาษาแม่ ผู้เรียนจึงมักจะยึดของจริงที่ได้เห็น เช่น ภาพที่ปรากฏบนจอโทรทัศน์ที่ครูฉายให้ดู หรือการแสดงออกของครูเป็นแม่แบบ ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ใช้เทปบันทึกภาพพูดของบริษัทยักษ์ใหญ่เจมิกซ์ เป็นอุปกรณ์เสริมการสอนทักษะการฟัง-พูดด้วย เทปบันทึกภาพชุดนี้มีทั้งหมด 8 ม้วน จัดหัวข้อการเรียนเป็นเนื้อหาแบบโน้ตบนโน้ต-ฟังก์ชันนอล ที่สอนทักษะการฟัง-พูดเพื่อการสื่อสารโดยตรง เช่น ม้วนที่หนึ่งประกอบด้วยหัวข้อ Greeting, Introducing, Apologizing Asking for something, Asking for someone เป็นต้น ผลจากการใช้เทปบันทึกภาพในครั้งนี้พบว่าในชั้นแรกเริ่มเมื่อผู้สอนเปิดเทปบันทึกภาพให้นักเรียนดูในเที่ยวแรก โดยให้ผู้เรียนฟังโดยไม่มีเอกสารประกอบ ผู้เรียนจะยังไม่สามารถฟังและเข้าใจข้อความ หรือประโยคที่พูด หรือเรื่องราวที่ได้ยินนั้น ทั้งนี้เพราะลักษณะการพูดในเทปบันทึกภาพนั้นเป็นการแสดงในสถานการณ์ที่เป็นจริง และยังมีเสียงประกอบสอดแทรกในการแสดงด้วย เช่น สถานการณ์ที่คนคนหนึ่งกำลังเดินเลือกซื้อสินค้าในห้างสรรพสินค้า ก็จะมีเสียงประกอบอื่น ๆ เช่น เสียงซุบซิบของลูกค้าคนอื่น ๆ เสียงเครื่องยนต์ เครื่องคิดเลข ฯลฯ สอดแทรกอยู่ด้วย ซึ่งเป็นลักษณะบรรยากาศที่เป็นจริง แต่มีผลทำให้ผู้เรียนต้องพะวักพะวนกับเสียงประกอบเหล่านั้น หรือในสถานการณ์ที่ชายแปลกหน้าชาวต่างชาติคนหนึ่งกำลังคุยกับคนขับรถแท็กซี่ที่ริมถนนใกล้ ๆ กับป้ายจอดรถเมล์โดยสารประจำทางก็จะมีเสียงรบกวน ที่กำลังวิ่งไปบนท้องถนนรบกวนสอดแทรกเข้ามาด้วย ดังนั้นแล้ว และอีกประการหนึ่ง การแสดง

ดังกล่าวยังแสดงเป็นชาวต่างชาติที่ใช้ภาษาอังกฤษจริง น้ำเสียง สำเนียง ดีลา และ ลักษณะท่าทางต่าง ๆ จึงเป็นไปอย่างธรรมชาติ โดยเฉพาะการพูดที่ค่อนข้างเร็ว ทำให้ ผู้เรียนที่ไม่ค่อยเคยชินกับการใช้และการฟังภาษาจากเจ้าของภาษาจริงยากแก่การฟัง และเข้าใจในขั้นเริ่มต้น

เมื่อครูฉายเทปบันทึกภาพซ้ำในเที่ยวที่สอง โดยในขั้นนี้ครูแจกเอกสาร ประกอบไปด้วย จึงจะปรากฏว่านักเรียนพอจะเข้าใจเนื้อหา เรื่องราวนั้น ๆ จึงมี ข้อสรุปที่น่าสนใจในการใช้เทปบันทึกภาพประกอบการสอนทักษะการฟัง-พูดนี้ว่าอย่างน้อย ควรประกอบด้วย 3 ขั้นตอน คือ

2.2.1 ให้นักเรียนฟังและดูอย่างเดียวนในเที่ยวแรก เพื่อทดสอบ ว่านักเรียนสามารถฟังเรื่องราวและประโยค คำพูดที่ได้ยินนั้นได้เข้าใจหรือไม่ เพียงใด และเพื่อทราบว่า หัวข้อเรื่องนั้น ๆ มีความยากง่ายก่อนนักเรียนฟังใด เป็นการเน้น ทักษะการฟังในขั้นแรกนี้ และอาจฉายซ้ำอีกครั้งได้ตามความเหมาะสม

2.2.2 ครูแจกเอกสารประกอบบทสนทนาให้นักเรียนดูประกอบ ไปด้วยเพื่อให้ผู้เรียนได้เข้าใจเรื่องราวโดยละเอียด และได้ตรวจสอบว่าที่เขาฟังและ ทำความเข้าใจไปแล้วในเที่ยวแรกนั้น มีที่ถูกต้อง-ผิด หรือความคลาดเคลื่อนที่ใด อย่างไร

2.2.3 ให้นักเรียนเก็บเอกสาร แล้วหันกลับมาฟังในเที่ยวที่สาม เพื่อฝึกทักษะการฟังอีกครั้ง หลังจากที่ได้ทำความเข้าใจเรื่องราวละเอียดไปแล้วใน ขั้นที่สอง และในขั้นนี้ ครูควรแนะนำให้นักเรียนได้สังเกตกิริยาท่าทาง เสียงต่าง ๆ ทั้งเสียงเน้นที่คำ หรือในประโยค และระดับเสียงสูง-ต่ำ รวมทั้งบุคลิกลักษณะอื่น ๆ เช่น ลักษณะของครูพูดกับนักเรียน เพื่อนคุยกับเพื่อน หัวเราะพูดกับลูกน้อง คนขับแท็กซี่ พูดกับผู้โดยสาร คนขายที่ไปขอสัมภาษณ์คนสำคัญ เจ้าของร้านพูดกับลูกค้า ฯลฯ เพราะการพูดแต่ละลักษณะย่อมมีลีลา ท่าทาง น้ำเสียง ที่ใช้แตกต่างกัน

2.3 ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ใช้หนังสือ Break Through

Book I ของ J.C. Richards M.N. Long (Long. 1985) เป็นแนวทางในการสร้างบทเรียนแบบโน้ตโน้ด-ฟังก์ชันนอล หนังสือนี้เป็นแบบเรียนภาษาอังกฤษทักษะการฟัง-พูดที่จัดเนื้อหาหัวข้อบทเรียนเป็นแบบโน้ตโน้ด-ฟังก์ชันนอล มีทั้งหมด 3 เล่ม แต่ละเล่มมีเทปบันทึกเสียงบทสนทนาประกอบโดยตลอด เป็นหนังสือที่เหมาะสมที่จะนำมาใช้ในการสอนทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารอย่างยิง ทั้งในรายวิชาหลักในส่วนที่เป็นจุดประสงค์ทางทักษะการฟัง-พูด และในรายวิชาทักษะการฟัง-พูดโดยตรง หนังสือชุดนี้ปัจจุบันกรมการฝึกหัดครูใช้เป็นแบบเรียนสำหรับนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษา ซึ่งเมื่อเทียบระดับอายุและระดับชั้นเรียนแล้วมีความใกล้เคียงกับนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย

2.4 การสอนทักษะการฟัง-พูด ควรใช้ภาพประกอบมาก ๆ ภาพที่จะนำมาใช้ประกอบการสอนควรเป็นภาพที่มีสีสันสวยงาม เหมาะสมกับความสนใจของระดับผู้เรียน เช่น ภาพวิวทัศน์ ภูเขาหิมะที่สวยงาม ภาพน้ำตก วนอุทยาน ภาพการจราจรที่แออัดคับคั่งในเมืองใหญ่ ๆ ภาพคนกำลังคุยกับคนขับแท็กซี่ หรือภาพสถานที่ท่องเที่ยวที่น่าสนใจ สถานที่พักผ่อนหย่อนใจ ฯลฯ ภาพเหล่านี้จะช่วยในการสอนทักษะการฟัง-พูดได้ทั้งในแง่สร้างความสนใจ และเพื่อกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดจินตนาการหรือความรู้สึกนึกคิดที่จะพูดหรือแสดงออก ไม่ว่าจะเป็นการพูดคุยเกี่ยวกับเรื่องราว รายละเอียดในหัวข้อเรื่องที่ต้องการจะสอน หรือใช้เป็นแนวทางในการสร้างเรื่องราวสมมุติขึ้นมา เช่น ให้นักเรียนดูภาพถ่ายหิมะ หรือภาพวนอุทยาน หรือสถานที่ท่องเที่ยวพักผ่อนหย่อนใจ แล้วช่วยกันสร้างเรื่องราวที่จะพูดขึ้นมา เช่น สมมุติว่านักเรียนและเพื่อน ๆ จะพากันไปเที่ยวในวันหยุดสุดสัปดาห์ที่ใดที่หนึ่งตามที่นักเรียนสนใจ (เท่าที่ได้เห็นและเกิดจินตนาการจากภาพที่ได้อุ) จะมีการเตรียมตัวกันอย่างไรบ้าง จะพูดคุยเพื่อชักชวนเพื่อนฝูงอย่างไรบ้าง กล่าวโดยสรุป การใช้ภาพประกอบในการสอนทักษะการฟัง-พูด จะใช้ประโยชน์อย่างน้อย 2 ประการ คือ เพื่อสร้างความสนใจผู้เรียน และเพื่อเป็น

แนวทางให้ผู้เรียนได้เกิดความรู้สึกนึกคิด ตลอดจนจินตนาการในการสร้างเรื่องหรือ
สมมุติเรื่องราวที่จะพูดคุยสนทนากันเองขึ้นมาได้ด้วยตัวเอง แทนที่จะให้ครูเป็นผู้กำหนด
ให้แต่เพียงฝ่ายเดียวซึ่งบางครั้งอาจไม่ตรงกับความต้องการของผู้เรียน

การจัดหาภาพเพื่อนำมาใช้ประกอบในการสอนอาจทำได้ในสองลักษณะคือ
ภาพบางชนิดอาจหาซื้อได้โดยทั่วไป เช่น ภาพพิมพ์ที่สวยงามหลาย ๆ แบบ
ภาพสถานที่สำคัญ ๆ สถานที่ท่องเที่ยวพักผ่อนหย่อนใจ วนอุทยาน เป็นต้น และ
อีกลักษณะหนึ่งคือภาพที่ครูสามารถจัดทำขึ้นได้เองได้โดยง่าย เช่น แผนผังตัวเมือง
เพื่อแสดงสถานที่สำคัญต่าง ๆ เช่น ศาล สถานีตำรวจ โรงเรียน โรงพยาบาล
ถนนสายต่าง ๆ ป้ายจราจรโดยสักรประจำทาง สีแยก รวมทั้งไฟสัญญาณการจราจร
 เป็นต้น การใช้ภาพประกอบเป็นสิ่งจำเป็นในการใช้วิธีสอนแบบบทบาทสมมุติเพื่อสอน
ทักษะการฟัง-พูดดังกล่าวมาแล้ว ครูผู้สอนจึงควรจะเป็นนักสะสมภาพที่ดีเพื่อเลือกนำมา
ใช้ตามความเหมาะสม

2.5 การสอนทักษะการฟัง-พูดควรกระทำถึง "ภาษาจริง" ใ้มากที่สุด
โดยพิจารณาใน 2 ประการ คือ น้ำเสียงและลีลาท่าทางเป็นประการแรก ประการที่สอง
คือรูปประโยค ข้อความ ส่วนวนที่จะนำมาสอน บางครั้งครูอาจฉกฉวยในด้านกฎเกณฑ์
ของภาษา หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ ไม่ใช่สอนภาษาที่เป็นแบบแผน (Formal
language) เพียงลักษณะเดียว เพราะภาษาพูดที่ใช้กันโดยทั่วไป บางครั้งอาจผิด
ลักษณะกฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์ไปบ้าง แต่เมื่อผู้ใช้ภาษาและผู้ฟังเกิดความเข้าใจตรงกัน
ทั้งสองฝ่าย ก็อาจจะอนุโลมได้ในลักษณะเช่นนี้ ทั้งนี้ได้หมายความว่าครูจะละเลยต่อ
กฎเกณฑ์หรือระเบียบแบบแผนของภาษา ขึ้นอยู่กับดุลยพินิจของครูผู้สอนว่าลักษณะอย่างไร
ที่ควรฉกฉวยและไม่ควรฉกฉวย โดยยึดหลักว่าภาษาที่ผู้เรียนนำมาใช้นั้นสามารถ
สื่อความหมายได้เข้าใจตรงประเด็นที่ต้องการจริงหรือไม่ และเจ้าของภาษาจริง
ยอมรับในลักษณะเช่นนั้นหรือไม่ ครูผู้สอนจึงต้องเอาใจใส่อย่างมากเกี่ยวกับภาษา

ที่จะนำมาใช้สอน ภายใต้ทฤษฎีแห่งการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่ว่า "ไม่ละเลย
 ทอกลูกเกิดและระเบียบแบบแผนของภาษา แต่ทอกลูกเกิดและระเบียบแบบแผนทางภาษา
 เหล่านั้น มาเป็นพื้นฐานในการประยุกต์ใช้ได้อย่างเหมาะสมกับบริบทและเท่าที่เจ้าของ
 ภาษายอมรับ" (Munby. 1983 : 38 - 39)

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

กาญจนา เกียรติประวัติ วิธีสอนทั่วไปและทักษะการสอน กรุงเทพฯ วัฒนาพานิช
2524, 175 หน้า

ขจร สุขรังสรรค์ เอกสารประกอบการสอนวิชา กส.อ. 511 หลักสูตรและการสอน
ภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษา ภาควิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2526, 313 หน้า

คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน รายงานการวิจัยเรื่อง
ความรู้ทางภาษาศาสตร์ของครูสอนภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนต้น
กรุงเทพฯ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน 2528, 345 หน้า

ชอแก้ว โภคย์สพัทธ์ การศึกษาลักษณะพฤติกรรมการเรียนและความสนใจในวิชา
หลักภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ
ที่เรียนโดยให้นักเรียนสอนกันเอง ปรินิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2525, 104 หน้า อักษรสำเนา

करणี ยุทธเสรี การศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในด้านการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่เรียนโดยวิธีสอนแบบการให้คำปรึกษากับ
การสอนตามคู่มือครูของหนังสือ Getting through to People กรุงเทพฯ
ปรินิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2528, 90

(4) หน้า อักษรสำเนา

กิลก กิลการนนท์ "คิดเป็น ทำเป็น แก้ปัญหาเป็น" วัดผลการศึกษา

4(1) พฤษภาคม - สิงหาคม 2525 หน้า 63 - 66

ทิศนา แชมมณี การสอนภาษาต่างประเทศ กรุงเทพฯ บริษัทการพิมพ์ 2521,
124 หน้า

นันทิยา แสงนิน "เคอะ โนชั่นนอล วิลลาบัส : ทฤษฎีและการนำไปใช้"

ศึกษาศาสตร์สาร มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ 11(3 - 4) เมษายน - กันยายน

2526 หน้า 56 - 62

บุญชม ศรีสะอาด รูปแบบของผลการเรียนในโรงเรียน กรุงเทพฯ

ปริชญานีพนธ์ กศ.ค. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2524,
292 (7) หน้า อักส่าเนา

* เบญจมาศ เกตุพิชัย การประเมินหลักสูตรระดับมัธยมศึกษาตอนต้น พ.ศ. 2521

ของครูสอนภาษาอังกฤษในเขตการศึกษา 6 วิทยานิพนธ์ ก.ม.

ภาควิชามัธยมศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2524, 105 หน้า อักส่าเนา

ปราณี ปัญจาละ การศึกษาร่วมเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความสนใจ

ในวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนโดยวิธีชุดการสอน

กับเรียนโดยครูเป็นศูนย์กลาง ปริชญานีพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ประสานมิตร 2528, 113 หน้า อักส่าเนา

ประสิทธิ์ กาพย์กลอน ภาษากับความคิด โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง

2523, 115 หน้า

ฉกา ลัทธิธรรม การสอนด้วยวิธีต่าง ๆ สารคดีจุฬาฯ (ฝ่ายประถม)

คณะครูศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2521, 176 หน้า

พจน์ สะเพียรชัย การวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ประสานมิตร 2519, 472 หน้า

พัฒน์ น้อยแสงศรี ปัญหาการสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนมัธยมศึกษา โรงพิมพ์

มหาวิทยาลัยรามคำแหง 2521, 321 หน้า

_____ "เทคนิคและระเบียบวิธีการสอนภาษาต่างประเทศ : ประชญาและ

หลักการสอนทั่วไป" มิตรกร 18(3) กุมภาพันธ์ - มิถุนายน 2521

หน้า 21 - 40

พรณรต์มี เล้าธรรมสาร ความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียน

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนรัฐบาลที่ตั้งอยู่ในเขตห้องที่การศึกษา 5

วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ 2524, 124 หน้า

อักส่าเนา

พวงเพ็ญ อินทรประวัติ การสอนภาษาอังกฤษ สงขลา คณะมนุษยศาสตร์

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ สงขลา 2520, 360 หน้า

เพ็ญ วัฒนากุล ความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนรัฐบาลที่ตั้งอยู่ในเขตท้องที่การศึกษา 2

วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ 2524, 124 หน้า

อัสสำเนา

ล้วน สายยศ และ อังคณา สายยศ สถิติวิทยาทางการศึกษา วัฒนาพานิช

2524, 244 หน้า

วีระ ก้อนแก้ว อิทธิพลของจุดมุ่งหมายเชิงพฤติกรรมที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

และความสนใจในวิชาวิทยาศาสตร์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

ปริญญาโท พศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2523,

96 หน้า

ศึกษาธิการ, กระทรวง คู่มือการใช้หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลายพุทธศักราช

2524 โรงพิมพ์คุรุสภา 2524, 104 หน้า

ศึกษานิเทศก์, หน่วย กรมการฝึกหัดครู ผลการใช้นั่งล้อโน้ตบุ๊กของ

นักศึกษาฝึกหัดครูปีที่ 1 ระดับปริญญา กรุงเทพฯ บพิธการพิมพ์ 2524,

72 หน้า

ศึกษานิเทศก์, หน่วย กรมสามัญศึกษา รายงานสรุปปัญหาเกี่ยวกับหลักสูตรวิชา

ภาษาอังกฤษ พ.ศ. 2521 อัสสำเนา ม.ป.ป.

สัณหา อมสุวรรณ การศึกษาเปรียบเทียบความสนใจในวิชาคณิตศาสตร์และ

แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์อันเป็นผลจากการสอนวิชาคณิตศาสตร์ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

ที่สอนโดยวิธีการเรียนเพื่อรอบรู้ที่ใช้เกณฑ์ความรู้ระดับต่าง ๆ กับการสอน

โดยวิธีไม่ใช้วิธีเรียนเพื่อรอบรู้ วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. มหาวิทยาลัย

ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2526, 124 หน้า อัสสำเนา

- สาร แกนวล ศึกษาทดลองเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความสนใจ
ในวิชาเรียนจากการสอนซ่อมเสริม 3 แบบในหน่วยการเรียนเพื่อรอบรู้วิชา
คณิตศาสตร์ เรื่อง โพลีโนเมียล ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ปรินทิพ
กต.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2525, 128 หน้า อักสำเนา
- สุรัตน์ บุทธเสรี การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนโดยวิธีการสอนแบบมินิคอร์ส กับการสอนตามคู่มือ
การสอนภาษาอังกฤษ ปรินทิพ กต.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร 2527, 64 หน้า อักสำเนา
- สุไร พงษ์ทองเจริญ การสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร 2519, 155 หน้า
- สำเริง บุญเรืองรัตน์ "แนวการสร้างเครื่องมือวัดความสนใจเรา" วารสาร
วัดผลการศึกษา 15 กันยายน 2524 หน้า 7 - 13
- โสภา ชรรมรพุทธ์ การศึกษาเปรียบเทียบความคิดสร้างสรรค์ทางภาษาและ
ความสนใจในวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่สอนโดยใช้
หลักการเรียนเพื่อรอบรู้กับการสอนปกติ ปรินทิพ กต.ม. มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2528, 118 หน้า อักสำเนา
- อนันต์ ศรีโสภา หลักการวิจัยเบื้องต้น วัฒนาพานิช 2521, 430 หน้า
- อารีนาญ แก้วแว่น้อย ความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้น
มัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนรัฐบาลที่ตั้งอยู่ในเขตท้องที่การศึกษา 3
วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ 2524, 124 หน้า
อักสำเนา

Allen, Edward David and Rebecca M. Valette., Classroom Teaching
Techniques : Foreign Language and English as a Second Language.
New York, Harcourt Brace Jovanich, Inc., 1972. 418 p.

Allen and Valette, English in Social Studies. Oxford University
Press, 1978. 199 p.

- British Council, Thailand, The Idea of Notion in Language Teaching. Paper presented in the seminar on Current Trend in Teaching English, British Council, 1976. 46 p.
- Brooks, Nelson, Language and Language Learning. Harcourt Brace and World Inc., 1960. 238 p.
- Brumfit, C.J. and K. Johnson, The Communicative Approach to Language Teaching. London, Oxford University Press, 1979. 243 p.
- Bloom, Benjamins, Editor, Taxonomy of Educational Objective. Leongman Greens and Co., New York, 1971. 292 p.
- Byne, Donne, Teaching Oral English. London. Longman, 1976. 146 p.
- Caroll, Brendan J., Testing Communicative Performance. Pergamon, 1980. 149 p.
- Caroll, John B., "Learning Theories for the Classroom Teacher," The Challenge of Communication. Illinois : Natinal Text Book Com., 1974. p. 73 - 77.
- Corder, S. Pit and Allen J.B.B., The Edinburgh Course in Applied Linguistic. London, Oxford University Press, 1975. 120 p.
- Corder, S. Pit, Error analysis and Inter Language. Oxford University Press, 1981. 120 p.
- Davis, Garry A., and Joseph A. Scott., Training Creative Thinking. New York, Holt, 1971. 302 p.
- Dewey, John Dictionary of Education. New York, Philosophical Library, 1959. 150 p.
- Edwards, Allen L. Experimental Design in Psychological Research. New York, Holt, Rinchart and Winston, 1960. 455 p.
- Finocchiaro, Mary, English as a Second Language from Theory to Practice. New York, Regents Publishing Co., 1974. 185 p.
- _____. Viewpoints on English as a Second Language. New York, 1977. 265 p.
- Firth, J.R., Instructional Supervision : A Behavior System. Boston, Mass, Allyn and Bacon, 1981. 488 p.

- Getzels, J.W. and Jackson P.W., Creativity and Intelligence. John Willey's son Inc., 1962. 455 p.
- Guildford, J.P., Personality. New York, McGraw - Hill, 1959. 562 p.
- Harris, David D., Testing English as a Second Language. New York, McGraw - Hill Book Company, 1969. 150 p.
- Hurlock, Elizabeth B., Adolescent Development. McGraw - Hill Book Company, New York, 1955. 590 p.
- Johnson, Keith, ed., Perspective in Communicative Language Teaching. London Academic Publishing, 1983. 231 p.
- Johnson, Keith J.T. auth., Morrow, Keith, Communicate : English for Social Interaction. Crambridge University Press, 1980. 215 p.
- Johnson, Keith and Morrow, Keith, Communicative Syllabus Design and Methodology. Oxford, Pergamon, 1982. 222 p.
- Lee, W.R., Language Teaching Games and Contents. London, Oxford University Press, 1982. 203 p.
- Long, M.N. Richards, Break Through Book I. Oxford University Press, 1985. 138 p.
- Morrow, K.E., "Teaching the Function of Language," ELT Documents. (77/1) n.p., British Council, 1977. 9 p.
- Munby, John, Communicative Syllabus Design : A Socio - Linguistic Model ofr Defining the Content of Purpose - Specific Language Programmes. Cambridge University Press, 1983. 232 p.
- Roger, C.R., "Towards a Theory of Creativity," In Creativity. Harmon worth Penguin Books Ltd., 1970. p. 146 - 149.
- Straton, Florance, "Putting the Communicative Syllabus in Its Place," TESOL Quaterly. XI : 131 - 140, June 1977.
- Stevens, Peter, "The Nature of Foreign Language Teaching," in Richards Jack C. (ed.) Understanding Second & Foreign Language Learning. Massachusetts, Newbury House Publishing, Inc., 1978. 235 p.
- Shaftel, Fannie and George R., Role playing in the Curriculum. Eaglewood Cliffs, N.J., Prentice - Hall, 1982. 362 p.

Wilkins, D.A., Notional Syllabus : Taxonomy and Its Relevance to Foreign Language Curriculum Development. Oxford University Press, 1983. 92 p.

_____. Linguistics in Language Teaching. Edward Arnold, 1978. 245 p.

Widdowson, H.G., Teaching English as Communication. Oxford University Press, 1981. 168 p.

חג שמחת

ក កងធនាគារ

UNIT ONEFUNCTION : OFFERING AND ACCEPTING A DRINK1. EXAMPLE CONVERSATIONS

1.1 At a party

RURH : Would you like something to drink ?

JAN : Oh ! thanks. I'd like a soft drink.

RUTH : Just a moment, please. I'll take it to you.

JAN : Thanks a lot.

1.2 At a restaurant

WAITER : Good evening, sir.

TERRY : Good evening. A table for two, please.

WAITER : Certainly, sir. Please come with me.

TERRY : Thank you.

WAITER : Would you like something to drink ?

TERRY : Beer, please.

WAITER : And what will you have, madam ?

Mrs TERRY : I'll have fruit juice.

2. PATTERNS TO PRACTISE

Would you like + object + to V.

Can I get you + object + to V.

I would have a

I'll have

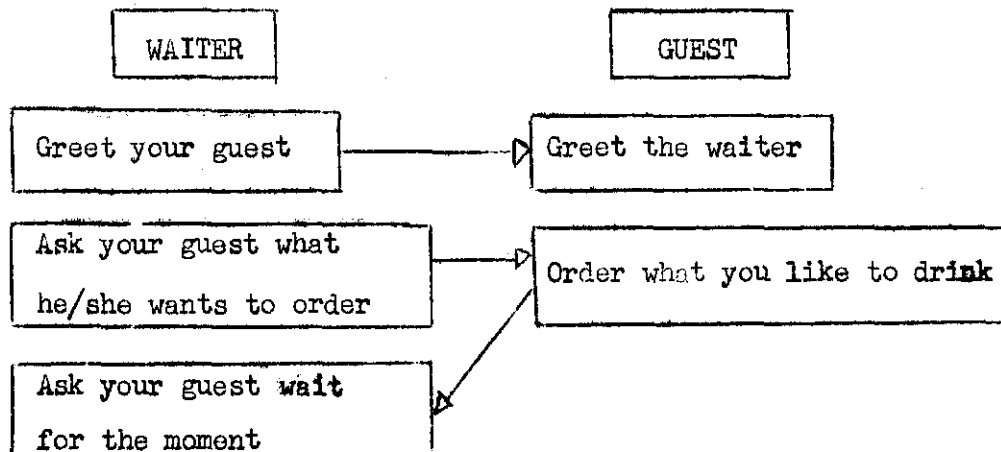
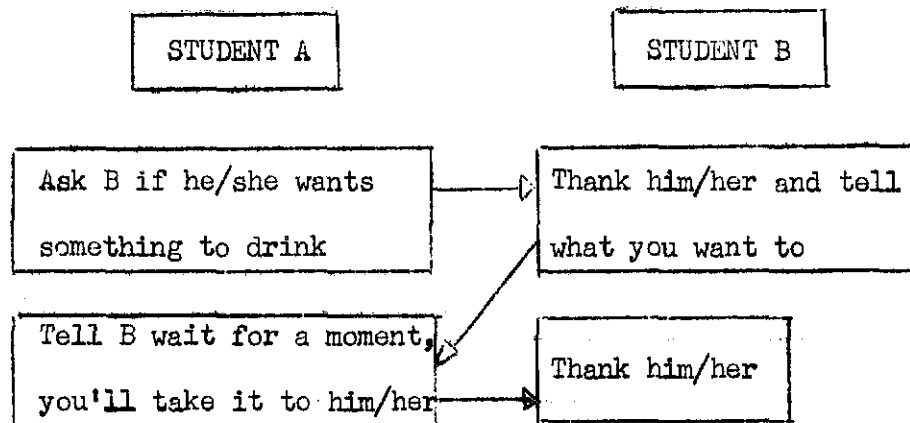
I'd like a

3. WHAT TO SAY : Study these sentences and words to practise.

Would you like something to drink ?
 Cant I get you something to drink ?
 Would you like to order something
 to drink, sir ?

I'd like a soft drink.
 I'd like a cup of
 Coffee, please.
 Tea, please.
 I would have
 I'll have
 Oh ! would you? Thanks.
 Not for the moment, thanks.

4. A GUIDE TO SAY



5. SITUATION TO PRACTISE : Make conversations according to the following situations as many as you can with your partner. Remember you can improve in your own words and idea.

5.1 At a party, you ask one of your friends if he/she want something to drink. Your friend asks for a glass of coke. Tell your friend you have no coke and ask him/her if you can change lemon juice for him/her.

5.2 At your birthday's party, ask one of your guests what he/she want to have, beer or whisky. Your guest asks for beer.

5.3 At a restaurant, student A is a waiter. Student B is a guest. A and B greet each other. A asks B what B would order. B order a kind of whisky.

5.4 At a cafeteria, Make a conversation asking for something to drink and for breakfast.

UNIT TWOFUNCTION : DECLINING AN INVITATION1. EXAMPLE CONVERSATIONS

1.1 At a party

PAUL : Would you like to dance ?

MARY : I'd love to later, but I'm a little tired
at the moment.

PAUL : Would you like to go out to dinner on Saturday ?

MARY : I'm afraid I can't make it.

PAUL : Well, what about Tuesday then ?

MARY : I'm sorry. I'm busy all week.

PAUL : Please try to make it next week.

MARY : I'll call you when I'm free.

1.2 On the telephone

TONY : Hello, is Jim there ?

JIM : Hi, this is Jim speaking. And who's there,
please ?

TONY : It's Tony.

JIM : What's up ?

TONY : Well, would you like to go for a picnic
with us this weekend ?

JIM : I'd like to, but I'm afraid I really can't
make it.

TONY : Why not ?

JIM : I have to visit my cousins on Saturday.

TONY : But we'll go on Sunday.

JIM : I won't have been back until Sunday evening.

TONY : What a pity !

1.3 At school you ask your friend

A : Would you like to see the movie on Saturday night ?

B : I'm afraid I can't make it. I have to go to the airport. sorry

A : What a pity.

1.4 In the classroom you talk with your classmate

A : Would you like to go to a basketball match this evening ?

B : Thanks, but I'm afraid I can't I've got an exam to prepare for.

: Oh, I'd love to, but I have to work this evening.

: That would be nice but

A : What a pity.

2. PATTERNS TO PRACTISE :

Would you like to + infinitive + V. ing

+ a noun

I'd love to but

I'm afraid I can't make it

I really can't make it, I have to

I'm sorry I can't make it. I have to

3. WHAT TO SAY : Study these sentences and words to practise.

Would you like to dance ?

play the guitar ?

Would you like to go shopping ?

Would you like to go for a picnic ?

Would you like to do the shopping ?

Would you like to go to the film ?

Would you like to go to the
football game ?

Yes, I'd love to. Thanks.

I'd love to later, but I'm a
little tired at the moment.

Yes, Just a moment, please.

Not for the moment, thanks.

I'm a fraid I can't.

I'm sorry, I can't.

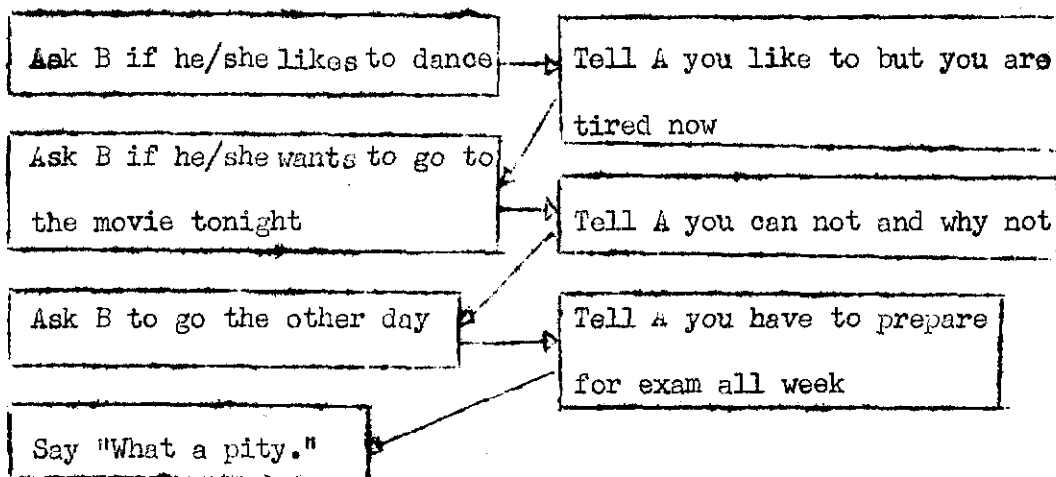
I'm busy.

I really can't.

4. A GUIDE TO SAY :

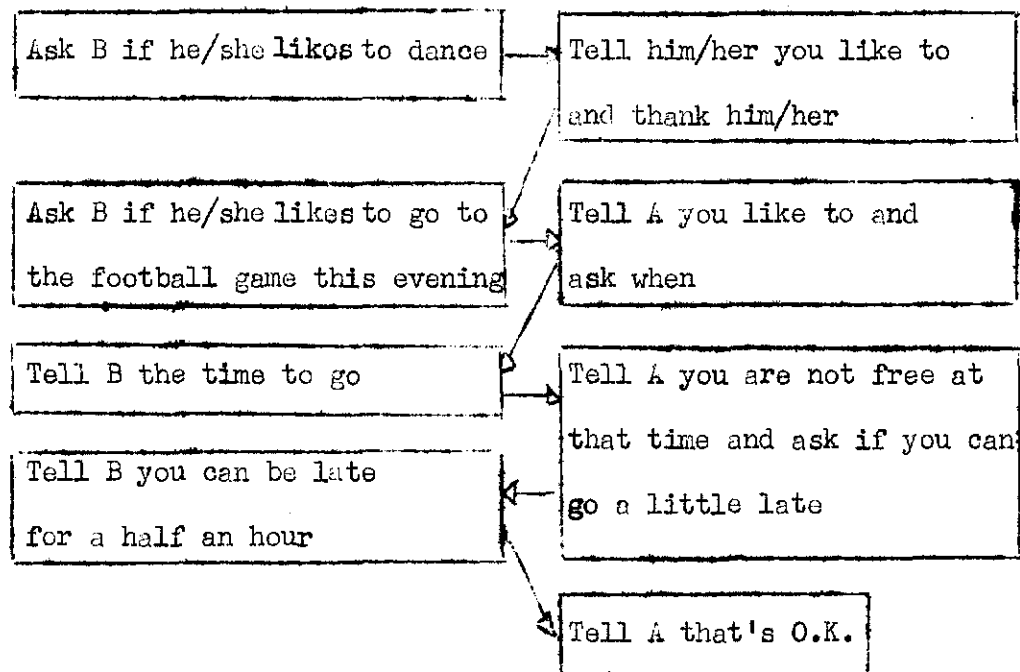
STUDENT A

STUDENT B



STUDENT A

STUDENT B



5. SITUATIONS TO PRACTISE : Make conversations according to the following situations as many as you can with your partner. Remember you can improve in your own words and idea.

5.1 Ask your friend to go for a picnic at the weekend, and your friend says O.K. Talk about what time and where to go. How to prepare and what to.

5.2 Ask a friend of yours to go for a camping at the end of this month and your friend says he/she can't. She has a lot of work to do and has to prepare for the exam too.

5.3 Ask one of your friends to go swimming and fishing at the lake near your village and your friend says he/she can't. He/she has to look after the little sister who is in the hospital now.

5.4 Call your girlfriend to ask her if she can go to do the shopping with you this afternoon. It's Sunday and you're free

5.5 It is Sunday evening, call a friend of you to play football together at the school field.

UNIT THREEFUNCTION : ASKING FOR SOMEONE ON THE TELEPHONE1. EXAMPLE CONVERSATIONS

1.1 Asking for a friend of yours

WANNA : Hello, is Prasit there, please ?

SUREE : Hi, who's calling please ?

WANNA : My name is Wanna.

SUREE : Just a moment, please. I'll see if he's in.

- - - - -

I'm sorry to keep you waiting.

He isn't in at the moment.

Would you like to leave a message ?

WANNA : I'll call back later, thanks.

What time he'll be back ?

SUREE : At three, I think.

WANNA : Thank you. I'll try again later.

Good-bye.

SUREE : Good-bye.

1.2 Asking for someone older

A : Hello. Is that 3581960 ?

B : Yes.

A : Could I speak to Mrs William, please ?

May ?

Is Mrs William there, please ?

B : Yes, Just a moment, please.

may I know (sho)'s speaking, please ?

who shall I say speaking ?

William's speaking.

1.3 Dial the wrong number

A : Is that Interlife Company ?

B : No. I'm sorry. You must have dialed the wrong number. What number do you want ?

A : 3715594

B : This is 3715549

A : I've dialed the wrong number, I'm sorry.

2. PATTERNS TO PRACTISE :

Hello, is there, please ?

Could I speak to, please ?

Hello, is that ?

Just a moment, please.

This is

It's here.

3. WHAT TO SAY :

Hello, is there, please ?

Hello, could I speak to,
please ?

Hello, is that you ?

Hello, is that ?

Could I speak to, please ?

May I speak to, please

I'll call back later,

What time he'll be back :

When he'll come back?

Do you know when he'll be back ?

Thank you, I'll try again later.

Hello, Who's calling, please ?

Hi, This is

It's here.

This is speaking.

I'm sorry he's out

he is not in at

the moment.

just the moment, please.

what's up ?

Yes, just a moment.

No, I'm sorry he's out

Would you leave a message ?

Would you like to leave him a message?

At three, think.

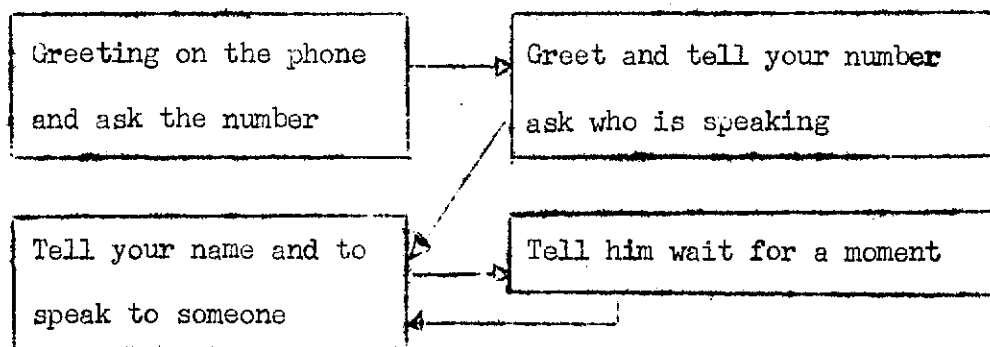
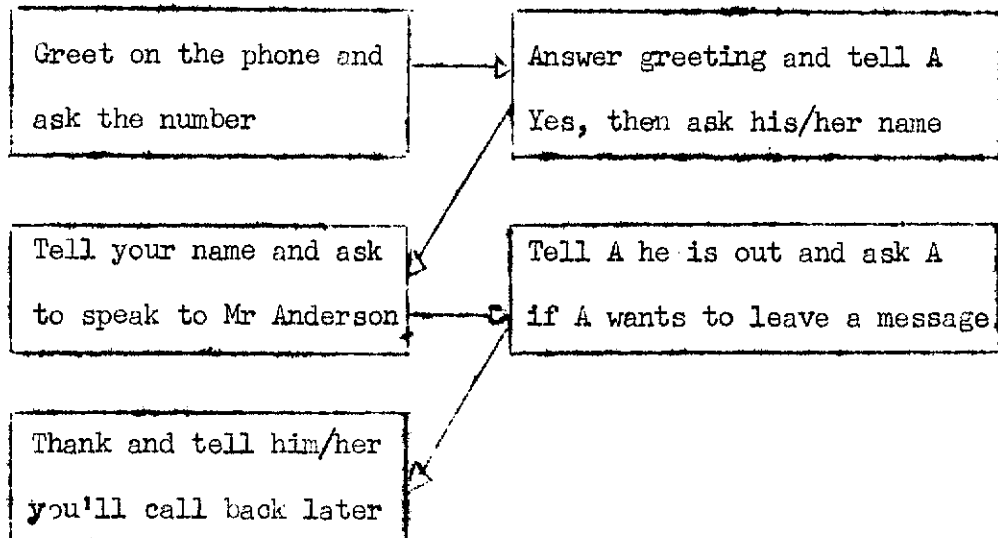
He won't come back until

tomorrow, I think.

4. A GUIDE TO SAY

STUDENT A

STUDENT B



5. SITUATION TO PRACTISE : Make conversations according to the following situations with your partner as many as you can. Remember you should improve the conversations in your own words.

5.1 Practise calling these people. Make a pair and do it with your friend.

⑥ TWA : Trans World Airway
Ellen Craig
Antrex Building Tel 5511167 ⑥

BL
Brian Lewis
② Lawyer
144 Great street
TEL 413 - 5561 ④

F & C Farington
College
Graham Johnson, Principal
Tel 2523817

SB
Smiths' Bookshop
Jack Brown
Manager
212 the Arcade Tel 211567

D.K. Book Store
Siam Square Soi 4
Tel 2523318

5.2 Look at the schedule of the operator below. It tells you who is in and who is not in the office, and when someone of the office staff will be back in the office. The name of the office is Far East Paper Products. And the tel number is 3667063

IN	OUT	BACK AT
Mr Sim	Mr George	2.45
Mr Fin	Mr Simpson	4.30
Mr Croft	Miss Jones	3.25
Mrs Wood	Mrs White	1.00

Now make a pair with your friend one as an operator and one as a caller. Practise calling to speak to someone above.

UNIT FOUR

FUNCTION : Introducing friends and others

1. EXAMPLE CONVERSATIONS

1.1 TERRY : Peter, I'd like you to meet Elizabeth.

PETER : How do you do ?

ELIZABETH : How do you do ? It's very nice to
see you.

1.2 At a restaurant Mr Gray sees a friend of his

GRAY : There's Mrs Silvers, Do you know her ?

THOMAS : No, I don't.

GRAY : Hello, Silvers.

SILVERS: Hi, Gray.

GRAY : Silvers, This is a friend of mine,
Thomas Truman.

SILVERS: Hi.

THOMAS : Hello, it's nice to meet you.

1.3 At a party

YOU : Excuse me, I don't think we've met.

My name is Karl Green.

GUEST : How do you do ? I'm Paul Jamison.

YOU : It's nice to see you.

1.4 At the same party

WILAI : Excuse me, Is your name Prapit ?

PRAPIT : That's right.

WILAI : Oh, how do you do ? I'm Wilai Siripun

PRAPIT : How do you do.

2. PATTERN TO PRACTISE

I'd you to meet

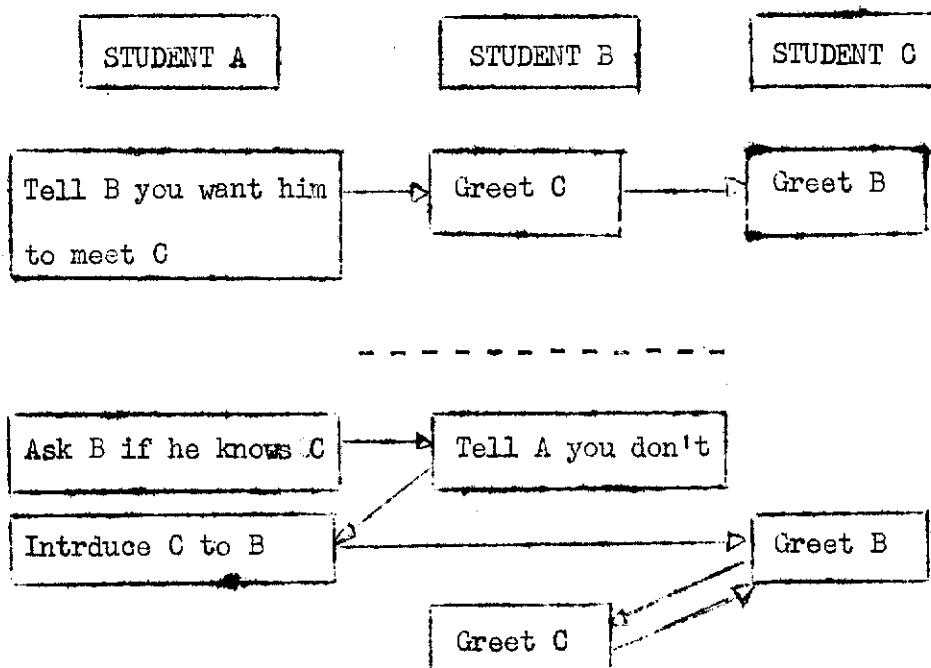
This is a friend of mine,

Have you met ?

How do you do ? It's nice to meet you.

3. WHAT TO SAY

STUDENT A	STUDENT B	STUDENT C
....., This is	Hi, how are you ?	Fine, thanks.
....., This is a friend of mine,		How do you do ?
....., I'd like you to meet		It's nice to meet you.
Do you know ?	No, I don't.	Nice to meet you.
Have you met ?	No, I haven't.	
Excuse me, Are you ?	That's right.	
Excuse me, is your name ?	No, I'm not.	
I'm sorry, I don't think we've met.	No, I'm	
	Oh, I'm	

4. A GUIDE TO SAY5. SITUATION TO PRACTISE

5.1 You meet a schoolfriend, Winston Thomas.

His father is with him, And he introduces you to his father.

5.2 At the theatre, You are with your girlfriend and you meet a boyfriend of yours there. Introduce them to meet each other.

5.3 You are shopping at the Department Store.

Sirisak, one of your classmates sees you and he introduces you to his girlfriend, Siripan.

5.4 At the National Stadium, You see a man and you are not sure if he is Mr Somsak. Ask him and introduce yourself to him.

UNIT FIVE

- FUNCTION : 1. Asking for directions
2. Asking for something you want to buy

1. EXAMPLE CONVERSATIONS

1.1 You are in a large town on your first visit

YOU : Excuse me, how do I get to the station,
please ?

MAN : The railway-station ?

YOU : Yes, that's right.

MAN : Go straight on. It's about three blocks
down this street, on your left.

YOU : Thanks a lot.

1.2 You are asking for direction

YOU : Excuse me, Can you help me ? I want to
get to the Central Department Store.

MAN : Ah yes, Turn right, then go straight
ahead, It's on your right, at the corner.

YOU : Thank you, and where is the National Bank,
please ?

MAN : It's on this street. Keep walking for two
blocks and it's on the corner, on the right.

1.3 In a department store

CRAIG : Do you sell cassettes ?

ASSISTANT : Yes, they're in the music section.

CRAIG : Where's that, please ?

ASSISTANT : It's on the second floor.

CRAIG : Thank you.

- - - - -

CRAIG : Have you any cassettes of Michael Jackson ?

WOMAN : I am sorry, I am sold out.

2. PATTERN TO PRACTISE :

Excuse me, how do I get to, please ?

can you tell me the way to, please ?

can you help me ? I want to get to

I'm sorry, I'm sold out.

3. WHAT TO SAY : Study these sentences and words.

3.1 Excuse me, How can I get to _____, please ?	Go straight on _____ blocks.
Can you tell me the way to _____, please ?	Go straight ahead.
Can you tell me where _____ is ?	Turn right.
Do you know where _____ is ?	Turn left.
	It's on your _____.
	It's opposite the _____.
	It's on the corner.

3.2 Do you have any _____ ?

Yes, Here it is.

what kind do you like ?

I'm sorry, I'm sold out.

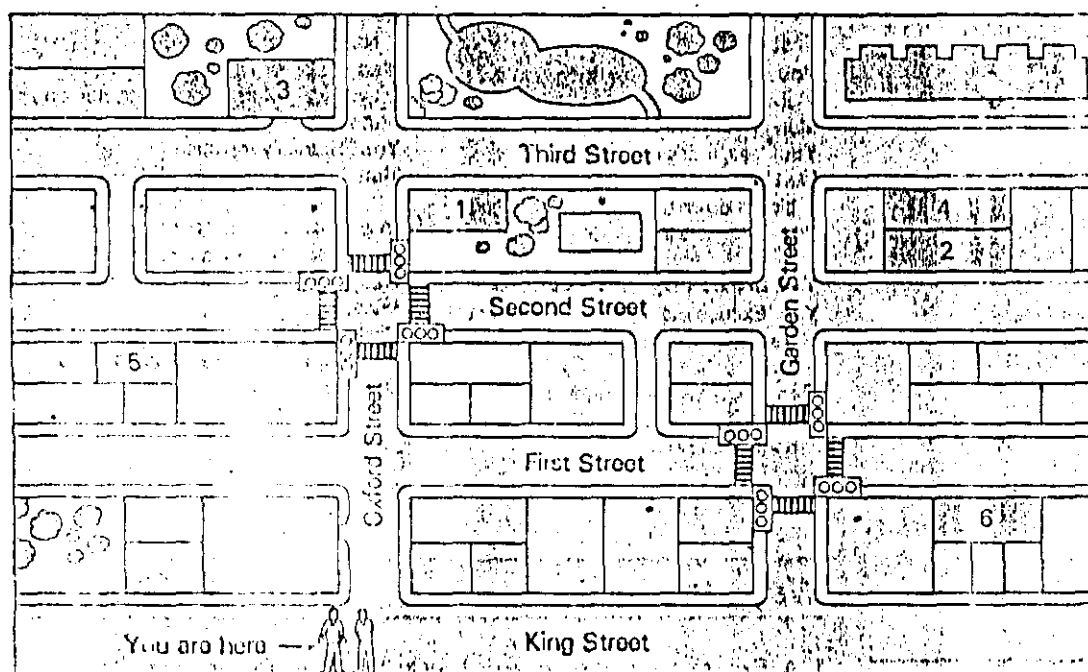
4. A GUIDE TO SAY

Practise asking how to get to the different places on the map. Do ~~is~~ with your partner.

Pair up and practise

Speaking

- 1 Practise asking how to get to the different places on the map.
- 1 The President Hotel 4 The Pacific Shopping Arcade
- 2 The Museum 5 Pan American Airlines
- 3 The Bank of America 6 Woolworths



- 2 Look at this department store guide.

STORE GUIDE	First Floor	books • records • games • cameras • electrical equipment
	Second Floor	men's clothing • children's clothing
	Third Floor	women's clothing • jewellery • women's shoes
	Fourth Floor	furniture • household items • bedroom supplies • carpets

Work with your partner. Ask for these things. Use the model below.

A Do you sell

B Yes, they're in the section.

A Where's that, please?

B It's on the

men's shoes

children's coats

cameras

knives and forks

watches

curtains

ties

cassettes

toys

bed sheets

UNIT SIXFUNCTION : Asking how to get some where1. EXAMPLE CONVERSATIONS

1.1 Taking the air-conditioned bus.

DAVID : Exeuse me, How can I get to Bangkok ?

RECEPTIONIST : It's quite simple. You can go by bus.

DAVID : Is the bus air-conditioned ?

RECEPTIONIST : Yes, all of them are air-conditioned.

DAVID : Thank you.

1.2 Taking the train.

TOURIST : Excuse me, Do you have any tickets for
today's bus to Chiang-Mai ?

RECEPTIONIST : I'm sorry, sir. I'm sold out.

TOURIST : How can I get there this evening ?

RECEPTIONIST : You can go by train, sir.

TOURIST : Oh, thanks. And How often does it go ?

RECEPTIONIST : Every hour, I think.

2. PATTERNS :

- How can I get to _____ ?

- Does this bus go to _____ ?

train

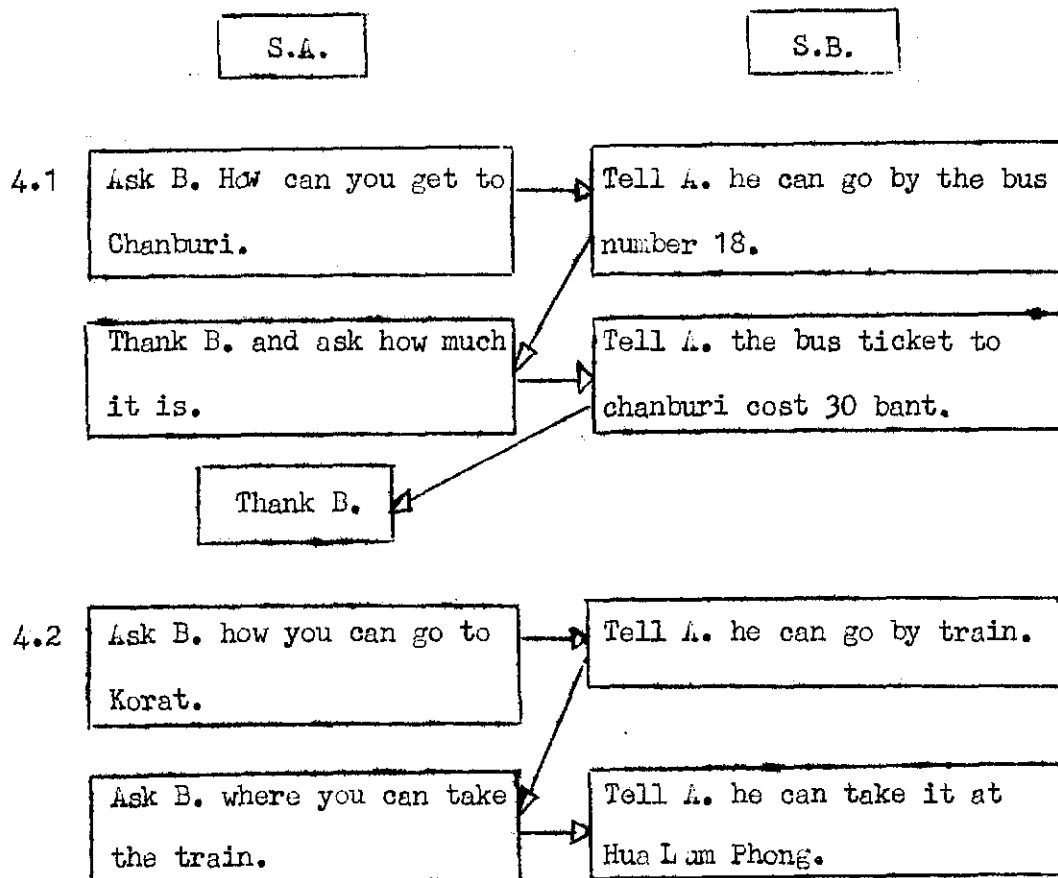
- Which bus goes to _____ ?

- You can get there by _____ ?

go

3. WHAT TO SAY

A.	B.
How can I get to _____ ?	You can go there by _____.
Does this bus go to _____ ?	get
train	
Which bus goes to _____ ?	A number _____ will take you there.
train	A six o'clock train will _____.
How often does it go?	Every half hour.
	Every hour.

4. A GUIDE TO SAY

5. SITUATIONS TO PRACTISE

Now make a pair with your friend and try to speak these :

5.1 A tourist want to go to Chiang-Mai tonight, the air-conditioned bus is full. A receptionist advise him/her to get there by train.

5.2 A foreigner ~~ask~~ a Thai man/woman about the bus to go to Bangkok. Now he is in Korat.

5.3 Make a conversation with your partner by using this provincial guide to ask and answer how to go somewhere.

Provincical Bus Guide

To	Number	Time
Roi-Et	24	9.00, 10.30, 12.15
Ubon	25	8.30, 10.45, 11.00
Korat	21	every 30 min.
Songkla	38	every hour.

UNIT SEVEN

FUNCTION : Finding out about people

1. EXAMPLE CONVERSATIONS

1.1 An interview

A : What's your name, please ?

B : Manoon Wiboonpol.

A : What do you do for a living ?

B : I'm a business man. I work for a bank.

A : What do you like to do in your free time ?

B : I like playing sports.

A : What kind of sports do you like ?

B : Badminton.

A : How many persons are there in your family ?

B : 8 persons.

A : What is your father ?

B : He's a banker.

A : What kind of food do you like ?

B : Thai style food, fried eggs, curry and others.

A : Do you like playing football ?

B : No, I prefer swimming to playing football.

2. PATTERNS :

What do you like to do in your free time ?

What is your hobby ?

occupation ?

What do you do for a living ?

I like + V. ing

I prefer + V. ing + to + V. ing

3. WHAT TO SAY : Study this sentences and words to practise conversations.

What is your father ?	He's a _____.
mother ?	She's a _____.
	He/she works for _____.
What do you prefer ?	I prefer _____ to _____.
What do you always have	
for _____ ?	I like to have _____ for _____.
What do you do for a living	I'm a _____.
	I work for _____.
What do you like to do in	
your free time ?	I like to _____.
spare time ?	
What is your hobby ?	My hobby is _____.
How do you come to school ?	I come to school by _____.
	And sometimes by _____.

4. A GUIDE TO SAY

Make a pair with your friend and use these information of people to ask and answer.

NAME	AGE	OCCUPATION	SPORT	FAMILY
Panna Suriwong	32 -	saleswoman	football	8 persons
Prapan Inchan	18 collect stamps	student	baseball	3 persons
Nichet Wongdee	40 reading	banker	badminton	5 persons
Adul Maha	25 writing	teacher	swimming	4 persons
Jimmy Corners	42 travelling	boxing trainer	basketball	6 persons
Charls Atkinson	16 exercise	boxer	skiing	7 persons

5. SITUATION TO PRACTISE

5.1 Mr Gordon, a visitor from Canada is being interviewed informally. Student A is Mr Gordon and student B is interviewer. Make the conversation according to this.

5.2 In a cafeteria, student A and student B are drinking, seeing a Malasian man, Yusulf, student A knows him well. Student B is asking student A for Yusulf's informations.

5.3 Student A has the information as the card below. Student B has the student registration card. Student B is the manager of the New Language Centre. Student A wants to take an English class at the centre. Student B interviews A and completes the form. Ask and answer to complete the form perfectly.

STUDENT A'S INFORMATION

PAT BRADFORD a clerk

NB : The National City Bank

334 Clifford Street Tel 4322551

Residence : Apt. 35, 17 King Street

Tel 6833320

STUDENTS' REGISTRATION CARD

NAME	last	first
------	------	-------

OCCUPATION _____ COMPANY _____

HOME ADDRESS _____

TELL NUMBER _____

OFFICE ADDRESS _____

TEL NUMBER _____

UNIT EIGHT

FUNCTION : 1) Apologizing and Expressing regret

2) Congratulations

1. EXAMPLE CONVERSATIONS

1.1 Apologizing for ⁰something you have done in a shop

A : How much is that altogether, please ?

B : That'll be one pound twenty, please.

A : Here's two pounds.

B : Here's your change, eighty pence.

A : Ah you've only given me seventy pence.

B : Fifty, sixty, seventy Oh I do
apologize, madam.

A : That's all right.

1.2 Expressing regret : At the office.

Terry : Excuse me, Mr Hardy. I'd like to take a
few days off.

Hardy : Why ? What's the matter, Terry ?

Terry : Well, my father's ill. He's going to have
an operation.

Hardy : Oh, dear. I'm sorry to hear that.

How long will you be away ?

Terry : I hope to be back next Monday.

Hardy : That's all right, Terry. And I hope your
father gets better soon.

Terry : Thank you, sir.

1.3 Congratulation : At School

Manat : Hi, Preeda. How's everything ?

Preeda : Fine, thanks.

Manat : I see your name on the newspaper today.

Preeda : Ah....yes, I've passed the entrance for
the university.

Manat : I'm happy to hear that.

2. PATTERNS TO PRACTISE

- I do apologize.
- I'm sorry to hear that.
- I'm happy to hear that.
- Congratulations.

3. WHAT TO SAY

A.	B.
3.1 Apologizing : You've given me the wrong change. : You step on my foot. : You can't park your car here.	Oh, I'm sorry. I'm awfully sorry terribly Oh, I do apologize. Please excuse me. Oh, I do apologize, Sir. It's too dark. I really can't see. I do apologize, sir.
3.2 Expressing regret : My mother is ill. My little sister is going to have an operation tomorrow.	I'm sorry to hear that, I hope she'll be better soon. I'm sorry to hear that.
3.3 Congratulations : I've won a scholar ship. I've passed the exam. I got all "A I" grade.	I'm happy to hear that. Congratulations !

4. A GUIDE TO SAY

S : A

S : B

4.1

Tell B. you'll be absent
from school for 2 days.

Ask him/her why.

Tell B. you have to look after
your brother at the hospital.

Ask him/her about brother

Tell B. your brother has a
terribly ill.

Expressing regret to A.

4.2

Tell B. to move his/her car
away from the gate.

Accept you've done wrong
and apologize.

Say nevermind.

4.3

Greet B.

Greet A.

Tell B. you'll go to a
University in U.S.A. soon.

Congratulation him/her.

Thank him/her

5. SITUATION TO PRACTICE

5.1 Student A is a waiter. Student B is a customer.

At a hotel, B wants to book a double room for tonight, A, a waiter doesn't have any. A apologize B.

5.2 Student A is George. Student B is mother or father.

B ask A for some stamps B had told A to buy. But A forgot it. A apdogize B.

5.3 Student A is the principal. Student B is a teacher

in the same sched. B has won the scholarship to go to a university in England. A expressing congratulations to B.

5.4 Student A is a son/daughter. Student B is a

father/mother A tell B he/she has succeeded the entrance to the Chulalongkorn University. B expressing pleasure and congratulations to A.

5.5 Student A has a bad cold. B calls A to expressing

regret and hope A to be better soon.

ภาคผนวก ๑

ORAL TEST

PART A : TRY TO LISTEN TO THE QUESTIONS THEN ANSWER THEM IN YOUR OWN WORDS CORRECTLY AND PERFECTLY.

1. TEACHER : Would you like something to drink ?
STUDENT :
2. TEACHER : Would you like to dance ?
STUDENT :
3. TEACHER : Would you like to go for a picnic with us this weekend ?
STUDENT :
4. TEACHER : Have you got today's newspaper ?
STUDENT :
5. TEACHER : (ON THE TELEPHONE) Hullo, Is Prasert there ?
STUDENT :
6. TEACHER : When is the Valentine's Day ?
STUDENT :
7. TEACHER : What do you think about fashion nowadays ?
STUDENT :
8. TEACHER : What do you do for a living ?
STUDENT :
9. TEACHER : What is your father ?
STUDENT :
10. TEACHER : How many persions are there in your family ?
STUDENT :

PART B : SITUATIONS

DIRECTION : LISTEN TO THE FOLLOWING SITUATIONS TRY TO UNDERSTAND
THEM THEN TRY TO ANSWER "WHAT DO YOU SAY ?" :

EXAMPLE : What do you say when you want to ask for a book's price ?

ANSWER : How much is this book ?

11. What do you say to the teacher when you come to school late ?

12. What do you say when you step on someone's foot ?

13. What do you say when your friend who visits your house says "It's time to say good-bye ?"

14. What do you say when your friend says "My sister died last month ?"

15. What do you say when your friend says "I've won a scholarship ?"

16. What do you say when your friend introduce you to Miss. Ann. ?

17. What do you say when your friend say "Is it cold in Chieng-Mai ?"

18. If you were a receptionist at a hotel and a guest ask you "Have you got any vacancies for tonight ?" What do you say ?

19. It's a cold day and your friend wears thin clothes, What do you say to him or her ?

20. You were waiting for a friend of you to pick you up, and you here the door bell ring, what do you say ?

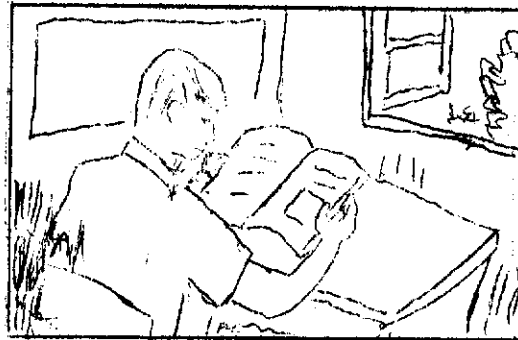
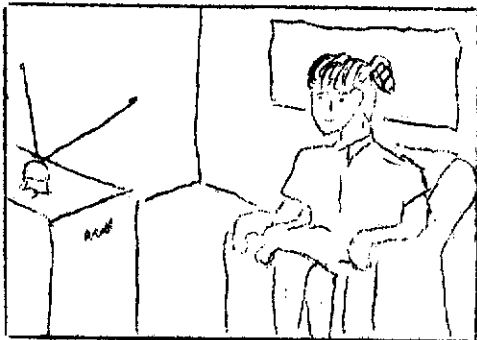
PART C : THROUGH THE PICTURES

DIRECTION : LOOK AT THE PICTURES FOR EACH ITEM THEN ANSWER THE QUESTION
YOU'LL HEAR, YOU CAN CHOOSE ONE AS YOU LIKE.

EXAMPLE : (O) QUESTION : What do you prefer ?

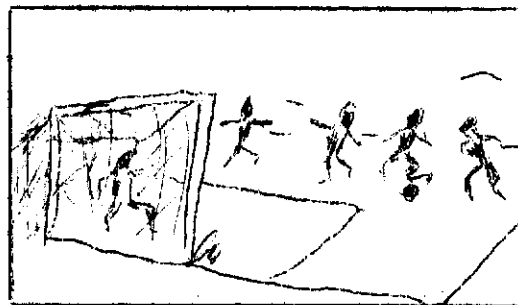
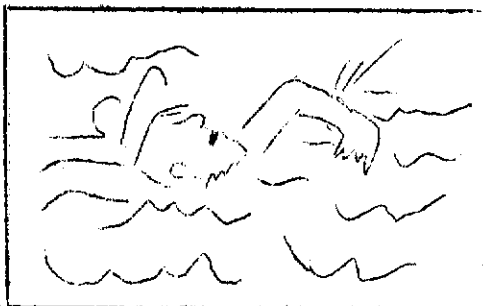
ANSWER : I prefer reading to watching T.V.

OR : I prefer watching T.V. to reading.



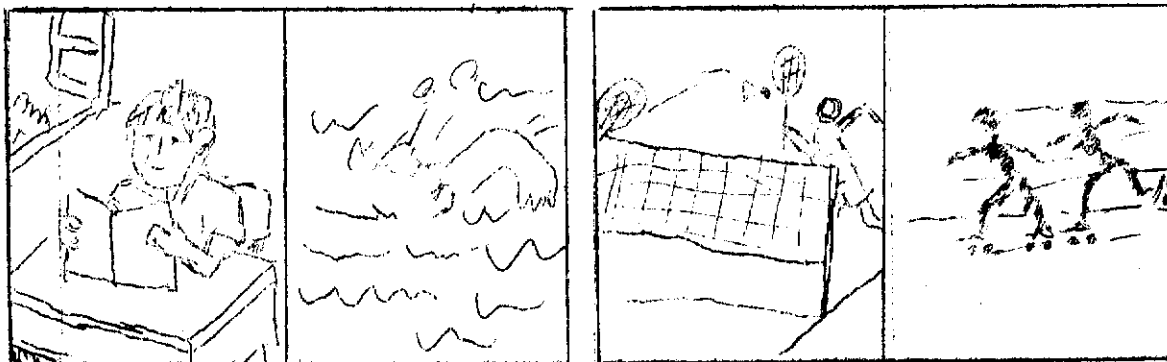
21. QUESTION : What do you prefer ?

ANSWER :



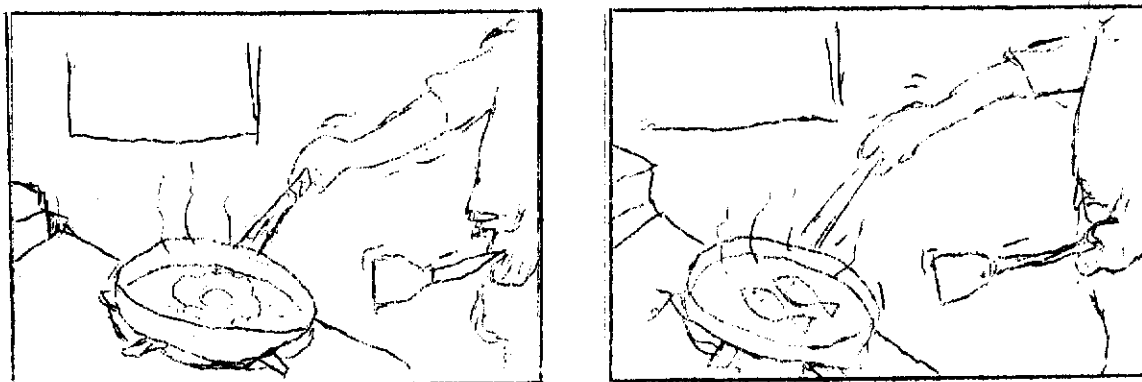
22. QUESTION : What do you like most ?

ANSWER :



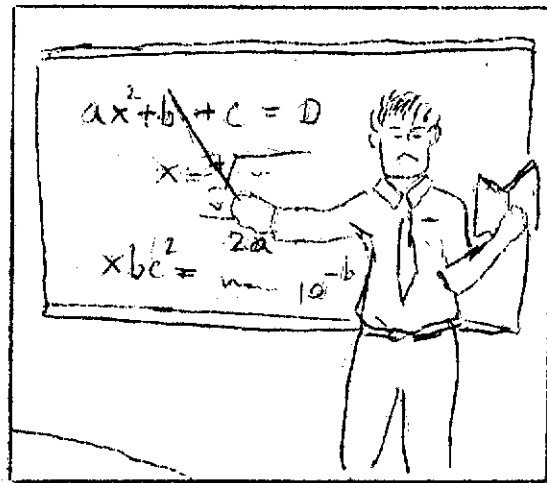
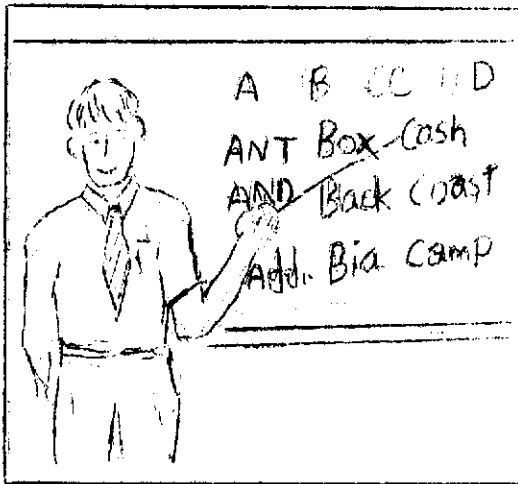
23. QUESTION : What do you always have for breakfast ?

ANSWER :



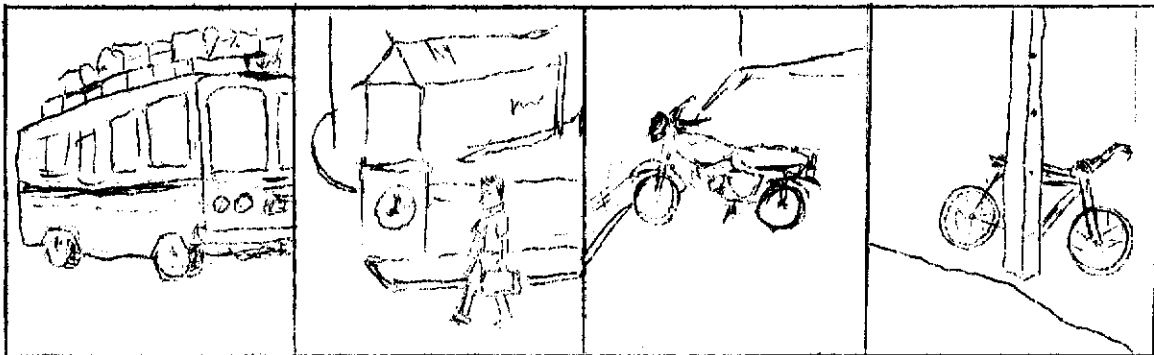
24. QUESTION : Which subject do you like ?

ANSWER :



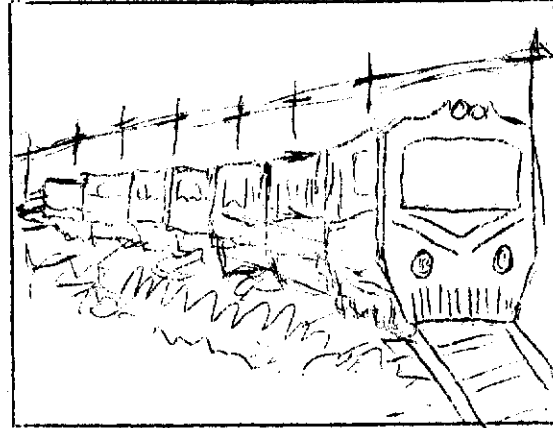
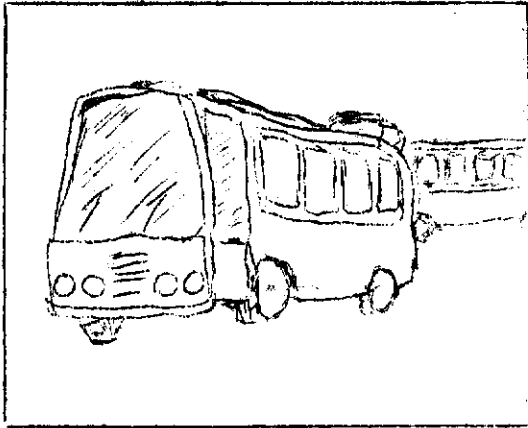
25. QUESTION : How do you come to school ?

ANSWER :



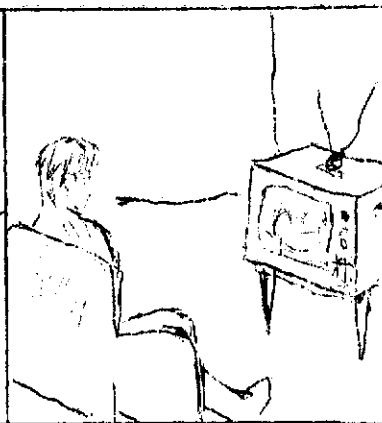
26. QUESTION : How can you get to Bangkok ?

ANSWER :



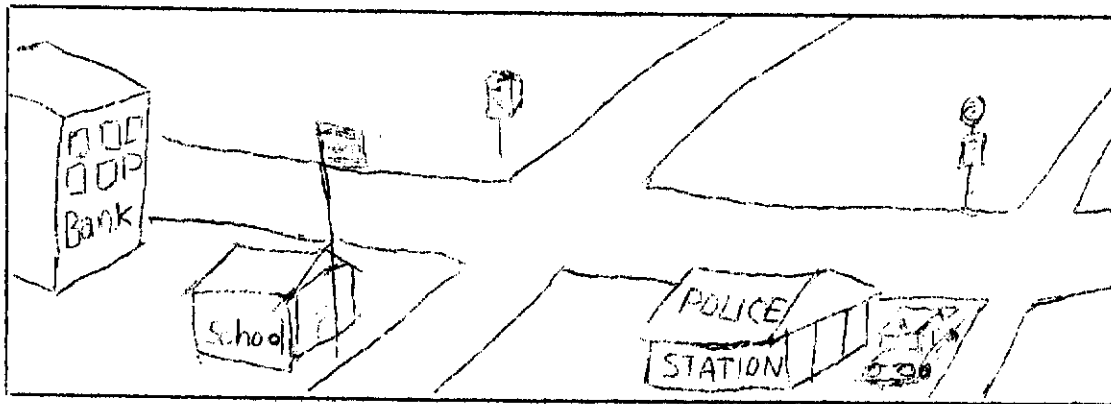
27. QUESTION : What do you do in your free time ?

ANSWER :



28. QUESTION : How can I get to the bank from school?

ANSWER :



29. QUESTION : Can you tell me the way to the police station ?

(the same picture)

30. QUESTION : Heavens ! Someone's stolen my purse.

What on earth shall I do ?

ภาคผนวก ค

แบบทดสอบวัดความสนใจที่มีต่อวิชาภาษาอังกฤษ

คำชี้แจง

ให้นักเรียนอ่านข้อความในแต่ละข้อต่อไปนี้ แล้วพิจารณาเลือกข้อความที่ตรงกับความรู้สึกที่แท้จริงของนักเรียน โดยทำเครื่องหมาย (/) ลงในช่องใดช่องหนึ่งที่นักเรียนเลือก ขอให้ทุกคนตอบแบบทดสอบให้ตรงกับความเป็นจริงของตัวเองที่สุด แบบทดสอบนี้ไม่มีผลกระทบกระเทือนใด ๆ กับนักเรียน

ข้อความ	สนใจมากที่สุด	สนใจมาก	สนใจน้อย	สนใจน้อยที่สุด
1. เล่นสแกรมเปิด				
2. อ่านวารสารหรือหนังสือพิมพ์ภาษาอังกฤษ				
3. อ่านหนังสือตำราต่าง ๆ ในวิชาภาษาอังกฤษ				
4. อ่านหนังสือตำราเรียนมาล่วงหน้าก่อนเรียนเรื่องนั้น ๆ				
5. ค้นหาหาความรู้ในวิชาภาษาอังกฤษเพิ่มเติมจากที่ครูสอน				
6. เข้าร่วมกิจกรรมชุมนุมภาษาอังกฤษ				
7. สนทนาเรื่องราวเกี่ยวกับวิชาภาษาอังกฤษกับเพื่อน ๆ				

ข้อความ	สนใจ มากที่สุด	สนใจมาก	สนใจน้อย	สนใจ น้อยที่สุด
8. เล่นเกมส์แข่งขันเกี่ยวกับวิชา ภาษาอังกฤษ				
9. นำเอาปัญหาภาษาอังกฤษที่เกิด ขึ้นกับตัวเองไปถามครูหรือผู้ รู้				
10. คิดประโยคหรือคำพูดสนทนา ที่จะใช้ในสถานการณ์หรือใน โอกาสต่าง ๆ				
11. ใช้เวลาว่างฝึกสนทนาภาษา อังกฤษกับเพื่อน ๆ				
12. ค้นหาความหมายคำศัพท์จาก ดิกชันนารีหรือที่อื่น ๆ				
13. ชมละครหรือรายการแสดง ที่เป็นภาษาอังกฤษ				
14. ฟังเพลงสากลและพยายามจับใจ ความของคำร้อง				
15. อ่านหนังสือการ์ตูนภาษาอังกฤษ				
16. ฝึกกล่าวหรือเขียนคำอวยพร ในโอกาสต่าง ๆ เป็นภาษา อังกฤษ				
17. ช่วยจัดนิทรรศการหรืองานอื่น ๆ ในวิชาภาษาอังกฤษ				

ข้อความ	สนใจ มากที่สุด	สนใจมาก	สนใจน้อย	สนใจ น้อยที่สุด
18. สนทนากับชาวต่างชาติ โดยใช้ ภาษาอังกฤษ				
19. ศึกษาเทคโนโลยีการต่าง ๆ ในวิชาภาษาอังกฤษ				
20. ฟังหรืออ่านข่าวสารที่เป็น ภาษาอังกฤษ				

การศึกษาเปรียบเทียบความสนใจและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ
ทักษะการฟัง-พูดเพื่อการสื่อสาร ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6
ที่เรียนโดยวิธีสอนแบบบทบาทสมมติและวิธีสอนตามคู่มือครู

บทคัดย่อ
ของ
กุลชาติ โยสีดา

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร
เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาค้นคว้าตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต
ตุลาคม 2529

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายสำคัญเพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษทักษะการฟัง-พูด และความสนใจที่มีต่อวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนที่เรียนโดยวิธีสอนแบบบทบาทสมมุติ และที่เรียนโดยวิธีสอนตามคู่มือครู

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้านี้เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 แผนการเรียนคณิต-วิทยาศาสตร์ ที่กำลังเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษ 6 (อ 616) ภาคเรียนที่สอง ปีการศึกษา 2528 โรงเรียนสีคิ้ว "สวัสดิ์คณกุลวิทยา" อำเภอสีคิ้ว จังหวัดนครราชสีมา จำนวน 60 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 30 คน กลุ่มควบคุม 30 คน การเลือกกลุ่มตัวอย่างใช้วิธีการสุ่มโดยใช้ตารางเลขสุ่ม ส่วนการแบ่งกลุ่มตัวอย่างใช้วิธีจับสลากแบ่งกลุ่ม กลุ่มทดลองสอนโดยวิธีสอนแบบบทบาทสมมุติ กลุ่มควบคุมสอนโดยวิธีสอนตามคู่มือครู การวิเคราะห์ข้อมูลใช้สูตร t -test แบบ Independent Different Scores

ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยวิธีสอนแบบบทบาทสมมุติผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษทักษะการฟัง-พูด และความสนใจในวิชาภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่เรียนโดยวิธีสอนตามคู่มือครู

A COMPARATIVE STUDY OF MATHAYOM SUKSA VI STUDENTS' INTEREST AND ACHIEVEMENT
IN LISTENING AND SPEAKING SKILLS IN ENGLISH FOR COMMUNICATION THROUGH
THE USE OF THE ROLE PLAYING AND METHODS IN THE TEACHER'S MANUAL

AN ABSTRACT

BY

KULACHART YOSIDA

Presented in partial fulfilment of the requirements
for the Master of Education degree
at Srinakharinwirot University

October 1986

The main purpose of this study was to compare the Mathayom Suksa VI students' achievement in English listening and speaking skills and the interest through the use of the role playing and the teacher's manual as instructional means.

The study involved 60 Mathayom Suksa VI students who were studying English 6 (Eng. 616) of Mathematics-science programme in the second semester in Sikhiu Sawatphadungwithaya school Amphur Sikhiu, Changwat Nakornratchasima. Thirty students were assigned into the experimental and control groups. The control group used the teacher's manual as instructional mean; whereas the experimental group used the role playing method with notinnal-functional syllabus. The data were analized by t - test Independent Difference Scores.

The results of the study indicated that those students who were taught by the role playing method have their achievement in English listening and speaking skills significantly higher than those who were taught by the methods in the teacher's manual. The students' interest in the experimental group was significantly higher than the ones in the control group.